

การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2564

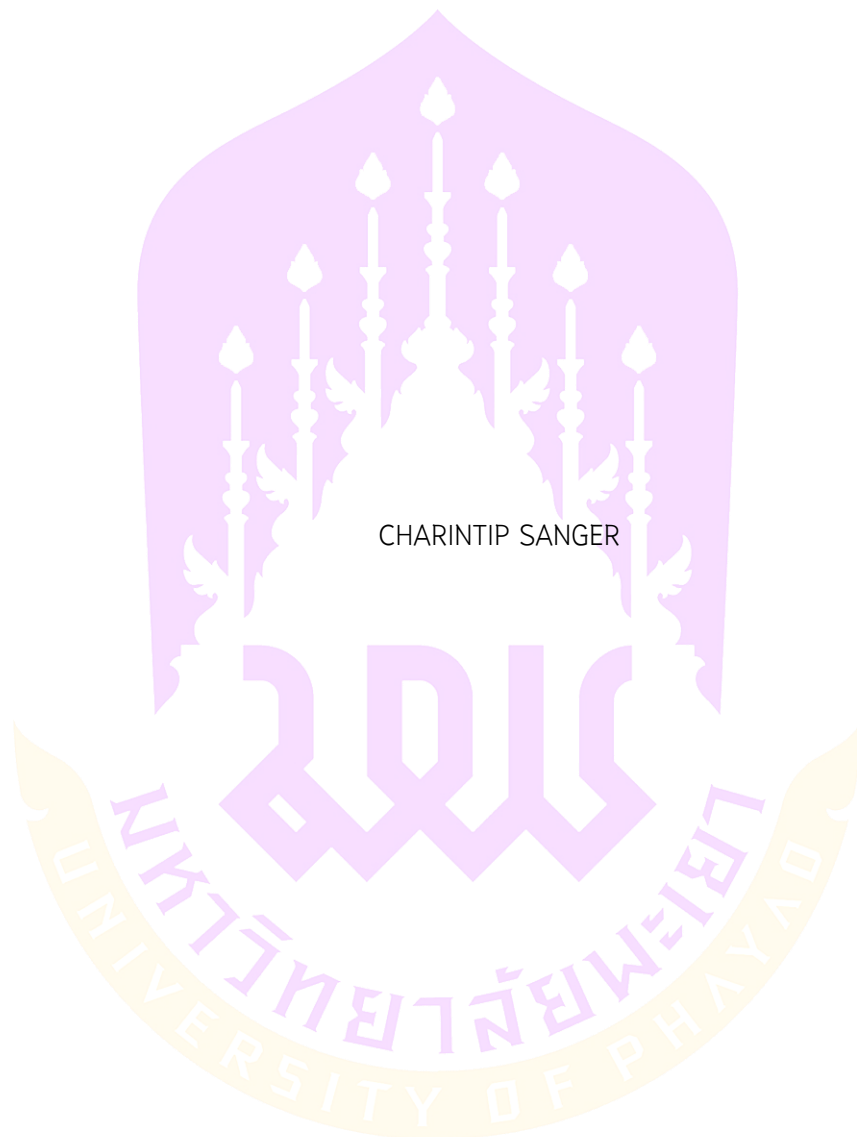
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นดาวรุ่งอะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มิถุนายน 2564
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH ACTIVITY BASED CURRICULUM TO ENHANCE ENGLISH
LISTENING AND SPEAKING SKILLS FOR THE STAR POWER ACADEMY FOOTBALL PLAYERS
CHIANG RAI UNDER THE AGE OF 12

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

June 2021

Copyright 2021 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ของ ชรินทร์ทิพย์ แซ่เงอ

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ นพรัตน์)

เรื่อง:	การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
ผู้ศึกษาค้นคว้า:	ชรินทร์ทิพย์ แซ่งเงอร์, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2563
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์
คำสำคัญ:	หลักสูตรเน้นกิจกรรม, ทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล, ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ประชากร ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย ในปี พ.ศ. 2563 จำนวน 155 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย อายุ 10-12 ปี จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอล แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร แบบประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีปัญหาการฟังภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุด คือ ไม่เข้าใจเมื่อได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับมาก ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุด คือ ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์มาก่อน อยู่ในระดับมาก ความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง คือ เรื่องคำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก และผลการวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีทักษะการฟังและการพูดในระดับพอใช้ 2) หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาฟฟอร์ดคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี จำนวน 5 หนวยการเรียนรู้อันประกอบด้วย 30 ชั่วโมง มีองค์ประกอบของหลักสูตร 7 องค์ประกอบ คือ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ โครงสร้างหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล และผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 3) ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล พบว่า นักฟุตบอล ร้อยละ 50 ผ่านเกณฑ์การประเมินการฟังภาษาอังกฤษ และร้อยละ 43.40 ผ่านเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 60 และ 4) ความพึงพอใจของนักฟุตบอลที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

Title: THE DEVELOPMENT OF ENGLISH ACTIVITY BASED CURRICULUM TO ENHANCE ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS FOR THE STAR POWER ACADEMY FOOTBALL PLAYERS CHIANG RAI UNDER THE AGE OF 12

Author: Charintip Sanger, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2020

Advisor: Assistant Professor Dr. Wilaiporn Rittikooop

Keywords: Activity-based curriculum, English listening skills for football players, English speaking skills for football players

ABSTRACT

The development of an English activity-based curriculum to enhance English listening and speaking skills for football players under the age of 12 at the Star Power Academy Chiang Rai. Objectives of the study were as follows: to develop an English activity-based curriculum to enhance English listening and speaking skills for football players under the age of 12 at the Star Power Academy Chiang Rai. The population consisted of 155 Star Power Academy Chiang Rai football players in 2020. The sample of the study is 30 football players, age 10-12 years old chosen by specific method. The instrument consisted of the observation form, questionnaire, English listening and speaking skills test, the curriculum to enhance English listening and speaking skills, English listening skills and English speaking skills assessment and satisfaction questionnaire. The data analysis comprised the content, distribution of frequency, percentage, mean and standard deviation. The results revealed that: 1) The fundamentals of development of English listening and speaking of the Star Power Academy football players Chiang Rai under the age of 12 (U-12). The most common listening problem is with English technical words for football; this was at a high level. The most common speaking problem is due to unfamiliarity with vocabulary; this was also at a high level. The needs of improving English listening and speaking skills was at a moderate level and the instructions of the trainer on the use of football technical vocabulary in English is at a high level. The results for measuring English listening and speaking skills of the Star Power Academy football players Chiang Rai under the age of 12 (U-12) was at a moderate level. 2) The curriculum to enhance English listening and speaking skills with 5 units, 30 hours and seven curriculum elements: Principle, Purpose, Content, Curriculum structure, Learning activities, Learning materials and Measurement and evaluation. The experts assessed the suitability at the highest level. 3) English listening and speaking skills of football players, found that 50% of them passed the English listening assessment criteria and 43.40 % of football players passed the English speaking assessment criteria, according to the criteria set at 60% 4) The satisfaction of the football players with the course was at a moderate level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์ เป็นอย่างสูง ที่กรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา งานวิจัยของผู้เขียน โดยการให้ข้อมูล ประสพการณ์ คอยเอาใจใส่ให้คำแนะนำต่าง ๆ ทุกขั้นตอน เป็นอย่างดีเสมอมา ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์ ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ท่านอื่น ๆ ในวิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา อันผู้เขียนไม่ได้เอ่ยนาม ที่ได้อบรมสั่งสอนชี้แนะให้ความรู้ทางด้านวิชาการแก่ผู้เขียน

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ตรวจสอบหลักสูตร ดร.จุฑาธิปดี กุลดีศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ, นางเสาวลักษณ์ นันทชัยบัว ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ, คุณปรัชญ์ มาลารัตน์ ลามแปลภาษา และผู้จัดการทั่วไปของสโมสรฟุตบอล สิงห์ เชียงราย ยูไนเต็ด, คุณครูรุ่งฟ้า แสงบุตร ครูชำนาญการพิเศษ และ Mr.Keith Sanger อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ จาก สหราชอาณาจักร ที่ทำให้ผู้เขียนได้ดำเนินการวิจัยประสบผลสำเร็จและมีความสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย คุณสุธาสิณี เหล่ารุ่งโรจน์, คุณนนท์วัฒน์ แทนโสภณ, คุณอรญา ทองคุณารัตน์, Mr.Arnaud Bom และโค้ชฟุตบอล นักฟุตบอล และผู้ปกครองนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย

ขอกราบขอบพระคุณ ครอบครัวที่รักที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจเสมอมา คุณศิษฐ์ แซงเงอร์, คุณแม่ไพเราะวดี นาคะ, คุณป้าสยมพร สุทธิศักดิ์โสภณ, คุณนำพิมพ์ชนก นาคะ, เด็กชายบุญญ์พิศุทธิ แซงเงอร์, น้องเพ็ยะ แซ่มัว, น้องเจนปริศนา แก้วสร้อย และเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ทุกท่าน

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

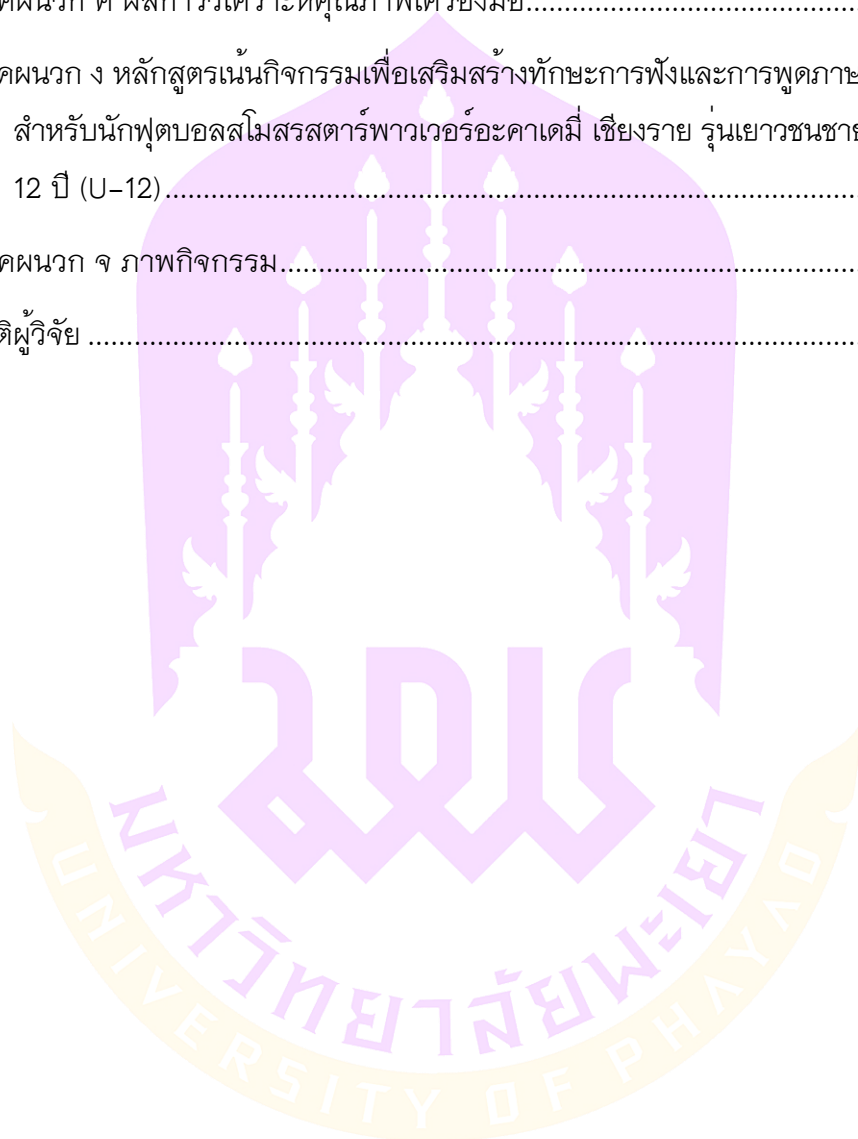
ชรินทร์ทิพย์ แซงเงอร์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
การพัฒนาหลักสูตร	12
หลักสูตรเน้นกิจกรรม (Activity-Based Curriculum).....	23
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	28
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ.....	35
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	47
แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	64

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	72
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	78
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	79
ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร	81
ขั้นตอนที่ 2 สร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร.....	86
ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร.....	90
ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลการใช้หลักสูตร	95
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	99
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเด มี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12).....	99
ตอนที่ 2 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอล สังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	109
ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชน ชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	113
ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีต่อหลักสูตรหลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	115
บทที่ 5 บทสรุป.....	118
สรุปผลการวิจัย	118
อภิปรายผลการวิจัย	121
ข้อเสนอแนะ.....	124
บรรณานุกรม	126

ภาคผนวก	135
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	136
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	138
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ.....	156
ภาคผนวก ง หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12).....	170
ภาคผนวก จ ภาพกิจกรรม.....	196
ประวัติผู้วิจัย	200

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เกณฑ์ประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัย โตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น.....	46
ตาราง 2 เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan)	62
ตาราง 3 ตารางการฝึกซ้อมฟุตบอลของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	100
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการฟังภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอล สังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 30)	103
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอล สังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 30)	104
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการพัฒนาการฟัง และการพูด ภาษาอังกฤษนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 30)	105
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการพัฒนาทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย และผู้ปกครอง นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 42).....	106
ตาราง 8 ระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย (n = 30)	108
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของหลักสูตร เน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12).....	109

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของเอกสาร ประกอบ
หลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล
สโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)..... 112

ตาราง 11 ผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอล สังกัดสโมสร
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เทียบกับเกณฑ์
ร้อยละ 60 (n = 30)..... 113

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักฟุตบอล สังกัดสโมสร
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีต่อหลักสูตร
หลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 115

ตาราง 13 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบสอบถาม ปัญหา
และความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาว
เวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย หลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล สโมสรพาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน
12 ปี (U-12) สำหรับผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรฯ และผู้ปกครองนักฟุตบอล 156

ตาราง 14 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบสอบถาม ปัญหา
และความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาว
เวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย หลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล สโมสรพาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12
ปี (U-12) สำหรับนักฟุตบอล (U-12) 158

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบประเมิน ทักษะ
การฟังภาษาอังกฤษ หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง และการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรพาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12
ปี (U-12)..... 161

ตาราง 16 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบประเมิน ทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษ หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ การฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรพาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน
12 ปี (U-12)..... 163

ตาราง 17 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบสอบถาม ความ
พึงพอใจของนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงราย หลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อ
เสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่
เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) 165

ตาราง 18 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการ
ฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่เชียงราย รุ่นเยาวชน
ชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยผู้เชี่ยวชาญ 167

ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อ
เสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่
เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยผู้เชี่ยวชาญ..... 169

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	78
ภาพ 2 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	80
ภาพ 3 สังเกตการฝึกซ้อมนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	196
ภาพ 4 สอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สำหรับผู้ฝึกสอน, ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน, ผู้บริหารสโมสร และผู้ปกครองนักฟุตบอล.....	196
ภาพ 5 ทดสอบวัดระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สังกัดสโมสร สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย	197
ภาพ 6 ทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12).....	197
ภาพ 7 ทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12).....	198
ภาพ 8 สอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	198
ภาพ 9 สิ้นสุดการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	199

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลที่มีผู้ใช้สื่อสารมากเป็นอันดับสามของโลก ประเมินจากจำนวนของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลก อัตราส่วนมากถึงหนึ่งในสี่ของจำนวนประชากรโลกทั้งหมด (MGR Online, 2018) จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18–20 คือ การล่าอาณานิคมของจักรวรรดินิยมอังกฤษเกิดจากความต้องการสร้างอำนาจทางการขยายดินแดนและเศรษฐกิจ เข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าอาณานิคมทั้งหลาย เป็นเหตุให้การแพร่กระจายของภาษาอังกฤษไปยังดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลกกลายเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ (เกษมพัฒน์ พูลสวัสดิ์, 2560) รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ข้อมูลข่าวสารทางอินเทอร์เน็ตและสื่อมัลติมีเดียประเภทต่าง ๆ ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงแหล่งวิทยาการและค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ นำไปสู่การขยายโอกาสทางการศึกษา (สุพล พรหมมาพันธุ์, 2560)

ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญร่วมกันในการส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของภูมิภาคอาเซียนและองค์การระหว่างประเทศ (สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย สพฐ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558) มีการบัญญัติไว้ในกฎบัตรอาเซียนข้อที่สามสิบสี่ (กฎบัตรอาเซียน, 2558, สื่อออนไลน์) ว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานและเพื่อการสื่อสาร คือ ภาษาอังกฤษ” ดังนั้น คุณลักษณะของผู้เรียนไทยในประชาคมอาเซียนจึงควรสื่อสารได้อย่างน้อยสองภาษา คือ ภาษาอังกฤษ และภาษาประเทศเพื่อนบ้าน (สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และจินตนา วีรเกียรติสุนทร, 2556) จากการจัดทำดัชนีความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาเอดูเคชั่น เฟิร์ส (Education First English Proficiency) โดยประเมินจากประชากรอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 9.1 แสนคน ใน 70 ประเทศทั่วโลก ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ พบว่า ปี 2558 ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 62 ของโลก (ตะวัน หวังเจริญวงศ์, 2558) ในปี 2560 พบว่า ได้ 49.78 คะแนน อยู่อันดับที่ 53 และปี 2561 ได้ 48.54 คะแนน อยู่ในกลุ่มระดับต่ำ อันดับที่ 64 จาก 80 ประเทศ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน พบว่า ประเทศไทย อยู่อันดับที่ 16 จาก 21 ประเทศในกลุ่มอาเซียน โดยสูงกว่าสองประเทศ คือ พม่า และกัมพูชา (EF English Proficiency Index, 2018) ในปี 2562 พบว่าประเทศไทยตกลงมาอยู่ที่อันดับ 74 ได้ 47.61 อยู่ในกลุ่มระดับต่ำมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน

ด้วยกัน พบว่า ประเทศไทย อยู่อันดับที่ 17 จาก 25 ประเทศ (EF English Proficiency Index, 2019) บ่งบอกความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศไทยที่มีแนวโน้มต่ำลง

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับประเทศไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ รองลงมา จากภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติ ทั้งนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2561) ได้กำหนดเป้าหมาย การสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติการสื่อสาร โดยปรับการเน้นไวยากรณ์มาเน้น การสื่อสาร เริ่มจากการฟัง ตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ ส่งเสริมให้มี การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนตาม ความถนัดและความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารทางสังคม ที่เน้นทักษะการฟังและการพูด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) รวมทั้ง เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี สามารถ เข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ง่าย และก้าวทันโลก นำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย การติดต่อสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ รวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษในวงการกีฬา (สมบัติ ศษสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพฤติ, 2560)

ฟุตบอลเป็นกีฬาที่แพร่หลายได้รับความนิยมทั่วโลก ดำเนินการจัดการแข่งขัน ระหว่างประเทศ โดยสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ หรือ ฟีฟ่า (FIFA) การแข่งขันฟุตบอล ระหว่างประเทศ เช่น โอลิมปิก (ทั่วโลก) เอเชียนเกมส์ (ทวีปเอเชีย) หรือซีเกมส์ (เอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2550) จากผลการวิจัยของ สิทธิ วงศ์ทองคำ, ลีลา เตี้ยงสูงเนิน และจุฑา ดิงศภัทย์ (สิทธิ วงศ์ทองคำ ลีลา เตี้ยงสูงเนิน และจุฑา ดิงศภัทย์, 2560) พบว่า ปัจจัยด้านความเป็นนานาชาติของสโมสรมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความสำเร็จของ สโมสร สอดคล้องกับ Madichie (2009, p. 26 อ้างอิงใน สิทธิ วงศ์ทองคำ, ลีลา เตี้ยงสูงเนิน และจุฑา ดิงศภัทย์, 2560, หน้า 164) ที่พบว่า การแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกของประเทศอังกฤษ เป็นการสร้างปรากฏการณ์ของการเคลื่อนย้ายแรงงานจากประเทศอื่น อันประกอบไปด้วย ผู้เล่น ผู้จัดการสโมสร ผู้ฝึกสอน และทีมงาน ซึ่งเป็นคุณลักษณะเด่นของอุตสาหกรรมด้านกีฬา ในปัจจุบัน สำหรับการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกนั้น ปัจจัยด้านความเป็นนานาชาติเป็นปัจจัยสำคัญ ในการนำพาสโมสรไปสู่ความสำเร็จได้ สโมสรฟุตบอลทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศจำนวนมาก สนับสนุนการซื้อขายตัวนักฟุตบอลด้วยราคาที่สูง การมีทักษะการเล่นฟุตบอลอย่างดีและมี ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษจะเป็นการยกระดับความเป็นระดับนานาชาติมากขึ้น

เป็นที่ต้องการของสโมสรฟุตบอลต่าง ๆ ทั่วโลก ช่วยให้นักฟุตบอลมีค่าตัวและรายได้ที่สูงขึ้น (พิศณุ นิลกลัด, 2561, สื่อออนไลน์)

การที่จะประสบผลสำเร็จในอาชีพนักฟุตบอล สิ่งสำคัญ คือ ต้องได้รับประสบการณ์ มากพอในการฝึกฝนทักษะ เทคนิค เพิ่มพูนความรู้ และเจตคติที่ดีต่อฟุตบอลตั้งแต่พื้นฐาน สโมสรฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย จึงได้ก่อตั้งขึ้นโดยเปิดรับสมัครเยาวชนชาย ตั้งแต่อายุ 5-19 ปี ฝึกฝนสู่การเป็นนักฟุตบอลมืออาชีพทีมจังหวัดและทีมชาติไทย จากการสำรวจ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า นักฟุตบอลมีปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ หรือนักฟุตบอลมืออาชีพชาวต่างชาติ ทำให้นักฟุตบอลมีปัญหาด้านการฟังสำเนียง เนื่องจากความไม่คุ้นเคย การแปลความหมาย ไม่ได้ ไม่สามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยิน ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องการจะสื่อสาร ไม่สามารถ โต้ตอบการสนทนาได้ การได้ยินประโยคเป็นเสียงเดียวกันหมด แยกแยะเสียงของคำที่ใกล้เคียงกัน ไม่ออก ขาดความมั่นใจเมื่อต้องฟังและพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่สามารถฟังได้อย่างเข้าใจ และมีความกลัวพูดในสิ่งที่ตนเองรู้สึกออกหรือต้องการออกไปได้ จึงส่งผลให้การฝึกซ้อม ไม่สามารถสื่อสารกันได้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับงานวิจัยปัญหาทักษะการฟังที่พบในการเรียน การสอนภาษาอังกฤษของ Goh (2002, p. 8 อ้างอิงใน ชายุดา จันทะปิตตา, 2556, หน้า 200) กล่าวถึงปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียน 3 ประการ คือ 1) ปัญหาด้านการรับรู้ เช่น ไม่สามารถจำคำศัพท์ที่เรียนรู้ได้ ไม่สนใจข้อความต่อไปเพราะกำลังคิดถึงความหมาย ไม่สามารถ แบ่งกลุ่มคำพูดได้ จับใจความส่วนแรกไม่ได้ จดจ่อต่อการฟังมากไป หรือไม่สามารถจดจ่อได้เลย 2) ปัญหาด้านไวยากรณ์ ได้แก่ สัมผัสที่ได้ฟังเร็วเกินไป ไม่สามารถคิดจากคำหรือข้อความ ที่ได้ยินได้ ไม่เข้าใจส่วนย่อย ๆ เพราะมีปัญหาในตอนแรก และ 3) ปัญหาด้านการนำไปใช้ได้แก่ เข้าใจคำแต่ไม่เข้าใจข้อมูลข่าวสารที่ผู้ส่งสารต้องการ สับสนเกี่ยวกับใจความสำคัญ

จากแนวคิดทางจิตวิทยาของกลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ (B.F. Skinner) เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรง จากการตอบสนองที่ถูกต้อง ก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นด้วย การสอนภาษาจึงมุ่งไปที่การสร้าง นิสัยให้พูดได้อย่างคล่องแคล่ว (สิรินาถ จงกลกลาง, 2558) เพื่อให้นักฟุตบอลได้ใช้ประสาทสัมผัส ในการเรียนรู้มากที่สุด โดยยึดหลักการให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองในการฝึกทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ควบคู่กับสามารถใช้ในสถานการณ์จริงหรือในขณะฝึกซ้อม สอดคล้องกับความถนัดตามทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ของการ์ดเนอร์ (Gardner) ที่ระบุว่า ผู้ที่มีความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) อาชีพที่เหมาะสม ได้แก่ นักเต้น นักกีฬา ศิลปิน ทหาร ตำรวจ เป็นต้น ดังนั้นรูปแบบ

หรือหลักสูตรเน้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม จะช่วยให้บุคคลที่มีความถนัดทางพหุปัญญา ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวเกิดการเรียนรู้ได้ดีจากการปฏิบัติ (Kendra, 2019, online) อีกทั้งรูปแบบกิจกรรมที่ไม่เน้นให้ผู้เรียนท่องจำ เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติที่น่าสนใจ โดยไม่มีการสอบประเมินผลจากพฤติกรรม ความเข้าใจ และผลงาน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ปฏิบัติจริง ลงมือทำจริง ได้เคลื่อนไหว ใช้ประสาทสัมผัสในการเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร การเล่นกีฬา การเล่นเกม เดิน วิ่ง หรือทำกิจกรรมที่ต้องใช้การเคลื่อนไหวร่างกาย (EQ Training, 2558, สื่อออนไลน์) แนวคิด ทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับรูปแบบหลักสูตรที่ยึดกิจกรรมและประสบการณ์ (The Activity and Experience Curriculum) คือ การยึดกิจกรรมหรือประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นหลัก ตามความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน หลักสูตรเน้นกิจกรรมจะมีส่วนช่วยให้ นักฟุตบอลมีความเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ จากกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง ซึ่งจะนำพานักฟุตบอลไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันหรือขณะฝึกซ้อม รวมไปถึงการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ ในวงการกีฬาฟุตบอลได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย

ซึ่งในเรื่องดังกล่าว ดวงกมล ฐิติเวส (ดวงกมล ฐิติเวส, 2558) ได้ศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ความต้องการทางภาษาเพื่อประกอบอาชีพสำหรับผู้ขับรถโดยสารสาธารณะ (แท็กซี่) พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลังการอบรมสูงกว่าก่อนอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพในด้านสภาพแวดล้อม ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด เช่นเดียวกับ วราภรณ์ ศรีนาราช และคณะ (2560, หน้า 72) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชน ตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัย พบว่า ความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชนตำบลนางแล ต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเฉพาะด้านการสื่อสาร คือ ฟังและพูด ความต้องการด้านเนื้อหาสำหรับหลักสูตรฝึกอบรมจะเป็นการแนะนำและสนทนากับนักท่องเที่ยวตามกิจกรรมจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ ผลการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการฝึกอบรม มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลประเมินความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชน ตำบลนางแล อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด นอกจากนี้ กัญญารัตน์ เครือรัตน์ไพบูลย์ (2560, หน้า 161) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กลยุทธ์พหูประสาทมัลติส สำหรับพนักงานโรงแรม ผลการวิจัย พบว่า ผลการศึกษาข้อมูลที่เป็นในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ พนักงานมีข้อจำกัดทางด้านคำศัพท์ ทำให้พนักงานไม่สามารถสื่อสารได้ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน ระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับอ่อน เนื้อหาที่ต้องการฝึกอบรมมากที่สุด ได้แก่ คำศัพท์อุปกรณ์เครื่องใช้ภายในห้องพักของโรงแรม การลงทะเบียนเข้าพัก การบอกทิศทางภายใน การแก้ปัญหาสถานการณ์ต่าง ๆ การสนทนาค่าใช้จ่ายที่เข้าพักโรงแรม การจัดกิจกรรมการฝึกอบรมโดยสร้างสถานการณ์จำลองและการแสดงบทบาทสมมุติในสถานที่จริง ผลการทดลองใช้หลักสูตรการฝึกอบรมผู้เข้ารับการฝึกอบรม คะแนนจากการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาคความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรมตามหลักสูตร อยู่ในระดับมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยการพัฒนาหลักสูตรข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้เข้ารับการพัฒนาตามหลักสูตรในงานสายอาชีพเฉพาะ เช่นเดียวกับนักฟุตบอล ดังนั้น การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการสื่อสาร เพื่อความก้าวหน้าในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับสภาพสังคมฟุตบอล และความต้องการของนักฟุตบอล จะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการลงมือปฏิบัติ ทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการฝึกฝน สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ค้นพบศักยภาพของตนเอง ดังที่ มาร์ติน เฮเธอร์ (Martyn Heather) ผู้อำนวยการด้านการศึกษาของฟรีเมียร์ลีกอังกฤษ (พิตบูล นิลกลัด, 2560, สื่อออนไลน์) กล่าวว่า “ความรู้ด้านภาษาที่หลากหลาย จะทำให้อายุงานในการเป็นนักฟุตบอลอาชีพยาวขึ้น นักฟุตบอลต้องพูดและฟังภาษาอังกฤษให้เข้าใจ เพราะต้องสื่อสารกับผู้ฝึกสอนและเพื่อนร่วมทีม ซึ่งจะทำให้สามารถเป็นนักฟุตบอลทีมต่าง ๆ ได้ทั่วโลก”

ผู้วิจัยจึงพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้นักฟุตบอลเกิดทักษะภาษาอังกฤษ สามารถประกอบอาชีพและการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลอาชีพอย่างเหมาะสม ส่งผลต่อความก้าวหน้า ความมั่นคง และประสบผลสำเร็จในการเป็นนักฟุตบอลมีอาชีพระดับชาติและระดับสากลต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการสร้างหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีลักษณะอย่างไร
2. หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่
3. หลักสูตรเน้นกิจกรรมสามารถเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่
4. หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีผลการประเมินเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
2. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

4. เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

สมมติฐานของการวิจัย

1. หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีความเหมาะสมในระดับ “มาก” ขึ้นไป

2. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) หลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60

3. นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษระดับมากขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ประจำปี พ.ศ. 2563 จำนวนทั้งสิ้น 155 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ เป็นนักฟุตบอลชายที่มีอายุตั้งแต่ 10-12 ปี คัดตามเกณฑ์อายุของรุ่นนักฟุตบอล ยู-12 (Under the Age of 12) ที่สังกัดสโมสรฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ในปี พ.ศ. 2563 โดยการกำหนดระดับรุ่นอายุของระดับเยาวชนตามนโยบายของสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ (FIFA) และกลุ่มตัวอย่างมีความสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

ขอบเขตด้านเนื้อหา

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ประกอบด้วย 5 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยที่ 1 เรื่อง Basic English Football Vocabs

หน่วยที่ 2 เรื่อง Follow instructions

หน่วยที่ 3 เรื่อง Players & Referee

หน่วยที่ 4 เรื่อง Players & Coach

หน่วยที่ 5 เรื่อง Players & Team

ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาจำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 10 ชั่วโมง จำนวนทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ระหว่างเดือน กรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. 2563

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

2. ตัวแปรตาม

2.1 ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

2.2 ความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง กระบวนการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความต้องการของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย โดยมีระเบียบวิธีวิจัย 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร การทดลองใช้หลักสูตร และการประเมินผลการใช้หลักสูตร

หลักสูตรเน้นกิจกรรม หมายถึง แผนการจัดประสบการณ์และแนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ชั่วโมง อันประกอบด้วย องค์ประกอบ

ของหลักสูตรที่ได้จากการสังเคราะห์ 7 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) เนื้อหาสาระ 4) โครงสร้างหลักสูตร 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อการเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผล โดยใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือในการดำเนินการจัดให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตามวัตถุประสงค์สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังของนักฟุตบอลในการเข้าใจ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความหมายประโยคของภาษาอังกฤษ แล้วสามารถนำสิ่งที่ได้ฟังไปปฏิบัติตามคำสั่งในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟูกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) กำหนดเกณฑ์การประเมิน แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 1) ดีเยี่ยม 2) ดี 3) พอใช้ และ 4) ปรับปรุง ประเด็นการประเมิน แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ความเข้าใจในคำสั่งของผู้ฝึกสอน 2) ความเข้าใจในคำถามของผู้ฝึกสอน และ 3) ความเข้าใจในการทำงานเป็นคู่/การทำงานเป็นกลุ่ม

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักฟุตบอลในการพูดและออกเสียงภาษาอังกฤษสามารถโต้ตอบบทสนทนา ข้อความเสียงหรือคำถามที่ได้ยินและปฏิบัติตามคำสั่งในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เกณฑ์การวิเคราะห์จำแนก (Analytic Rubrics) โดยปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ โดยการใช้เกณฑ์ประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟูกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) กำหนดเกณฑ์การประเมิน แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 1) ดีเยี่ยม 2) ดี 3) พอใช้ และ 4) ปรับปรุง ประเด็นการประเมิน แบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1) คำศัพท์ 2) ไวยากรณ์ 3) การออกเสียง และ 4) ความคล่องแคล่ว

นักฟุตบอล หมายถึง เยาวชนชายที่มีอายุระหว่าง 10-12 ปี ตามเกณฑ์อายุของรุ่นนักฟุตบอล ที่กำหนดตามนโยบายของสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ (FIFA) ผ่านการคัดเลือกจากผู้ฝึกสอนของสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ มาจากจังหวัดต่าง ๆ หรือโรงเรียนต่าง ๆ ที่มีการทดสอบทักษะฟุตบอลเบื้องต้น โดยสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย

การประเมินผลการใช้หลักสูตร หมายถึง ผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยประเมินจากความพึงพอใจของนักฟุตบอลที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตร

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการออกแบบสร้างหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่จะนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ได้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีคุณภาพเหมาะสมสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามความต้องการของนักฟุตบอลและผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ
3. นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งจะช่วยให้นักฟุตบอลใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลอาชีพอย่างเหมาะสม ส่งผลต่อความก้าวหน้า ความมั่นคงและประสบความสำเร็จในการเป็นนักฟุตบอลมืออาชีพระดับประเทศต่อไป
4. เป็นแนวทางสำหรับสโมสรกีฬาฟุตบอลและผู้ฝึกสอนสำหรับการจัดการเรียนการสอนเน้นกิจกรรมภาษาอังกฤษควบคู่กับกีฬาฟุตบอล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาหลักสูตร
 - 1.1 ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร
 - 1.2 องค์ประกอบของหลักสูตร
 - 1.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร
 - 1.4 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร
 - 1.5 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร
2. หลักสูตรเน้นกิจกรรม (Activity-Based Curriculum)
 - 2.1 ความหมาย แนวคิดและหลักการพื้นฐาน
 - 2.2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรม
 - 2.3 องค์ประกอบการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรม
3. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 4.1 ความหมายของการฟัง
 - 4.2 องค์ประกอบของการฟัง
 - 4.3 การพัฒนาทักษะการฟัง
 - 4.4 การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง
5. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 5.1 ความหมายของการพูด
 - 5.2 องค์ประกอบของการพูด

- 5.3 การพัฒนาทักษะการพูด
- 5.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด
- 6. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 6.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 6.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 6.3 การประเมินความพึงพอใจ
- 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การพัฒนาหลักสูตร

ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร

ได้มีนักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศได้นิยามและให้ความหมายเกี่ยวกับหลักสูตรไว้มากมาย แต่ในที่นี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะนักการศึกษาของไทยที่ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตร ไว้ดังนี้

สงัด อุทรานันท์ (2532, หน้า 16) ได้คำนิยามความหมายเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ 4 ลักษณะ ดังนี้

1. หลักสูตร คือ สิ่งที่สร้างขึ้นในลักษณะของรายวิชา ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาสาระที่ได้จัดเรียงลำดับความยากง่าย หรือเป็นขั้นตอนอย่างดีแล้ว
2. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทางการเรียน ซึ่งได้วางแผนไว้ล่วงหน้าเพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ
3. หลักสูตรเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นสำหรับให้ประสบการณ์ทางการศึกษาแก่เด็กในโรงเรียน
4. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียน ซึ่งเขาได้ทำ ได้รับรู้ และได้ตอบสนองต่อการแนะแนวของโรงเรียน

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์ (2542, หน้า 48) ให้ความหมายว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่จัดให้กับผู้เรียน โดยวางแผนไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทั้งทางด้านสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และทักษะต่าง ๆ อันเป็นประสบการณ์ที่ผ่านเข้าไปในการรับรู้ของผู้เรียน

อัศวรัตน์ พูลกระจ่าง (2552, หน้า 9) ให้ความหมายว่า หลักสูตร หมายถึง แผนการเรียนรู้หรือกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วย เอกสารหลักสูตร เนื้อหา รายวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผล โดยกำหนดไว้อย่างเป็นทางการ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติที่พึงประสงค์ในทุกด้าน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

สุนทร โคตรบรรเทา (2553, หน้า 4) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร เป็นแผนการปฏิบัติ หรือเอกสารที่เขียนขึ้น โดยมียุทธวิธีเพื่อบรรลุเป้าหมายปลายทางที่พึงประสงค์

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ กล่าวว่า หลักสูตรเป็นมวลประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามจุดหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้น หลักสูตรจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้สอนที่จะนำไปเป็นกรอบแนวทางในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมโดยรวม (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2556)

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2560, หน้า 40) ได้สรุปความหมายของหลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ หรือกิจกรรมต่าง ๆ หรือกระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่สถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะและเจตคติที่พึงประสงค์ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากความหมายของหลักสูตรตามแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านจากอดีตถึงปัจจุบัน สามารถสรุปความหมายของหลักสูตรได้ว่า หลักสูตร คือ หลักการและแนวปฏิบัติทางการศึกษา ประมวลความรู้และประสบการณ์ หรือกิจกรรมต่าง ๆ หรือกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่จัดให้กับผู้เรียน แผนการปฏิบัติ หรือเอกสารที่เขียนขึ้น แนวทางการจัดการศึกษา แผนการเรียนรู้หรือกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วย เอกสารหลักสูตร เนื้อหา รายวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผล ซึ่งแก่นักการศึกษาหลายท่านจะให้นิยามและความหมายแตกต่างกันออกไป แต่จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของหลักสูตร ก็เพื่อต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ความคิด จิตใจ มีความรู้ ทักษะ ความสามารถไปในทิศทางที่ดีขึ้น จากเดิม เจตคติที่พึงประสงค์ คุณลักษณะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคม และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญอย่างยิ่งเปรียบเสมือนหัวใจในการจัดการศึกษา เป็นเสมือนแผนที่หรือเข็มทิศ เป็นตัวกำหนดแนวทางทุกอย่างที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาผู้เรียนตามวัตถุประสงค์

และความต้องการของสังคมนั้น ๆ นักการศึกษาหลายท่านที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (2520, หน้า 2) กล่าวว่า ความสำคัญของหลักสูตร คือ การจัดการศึกษาในประเทศสำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนด โดยการใช้วิชาความรู้ การถ่ายทอดวัฒนธรรม การปลูกฝังทัศนคติและค่านิยม และการเสริมสร้างความเจริญเติบโตและสมบูรณ์ทางกาย เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้

พนธ์ ธาตุทอง (2550, หน้า 4-5) กล่าวว่า หลักสูตรมีความสำคัญต่อการพัฒนาคนในสังคมให้มีคุณลักษณะที่สังคมคาดหวัง หลักสูตรเป็นเครื่องมือที่จะทำให้การจัดการศึกษาบรรลุผลตามจุดหมายที่กำหนดไว้ โดยหลักสูตรมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความเจริญงอกงามของบุคคลสามารถปลูกฝังพฤติกรรม คุณธรรม จริยธรรม วางรากฐานความคิดที่เป็น การสนับสนุนและสอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง เพื่อให้ผู้เรียนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม สามารถทำให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความสนใจ ความถนัดที่แท้จริงของตนเอง และพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ นอกจากนี้ ยังเป็นโครงการ แผนงาน ข้อกำหนด ที่ชี้แนะให้ผู้บริหารการศึกษา ครู-อาจารย์ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องนำไปดำเนินงาน การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

อัศครัตน์ พูลกระจำจ (2552, หน้า 7) กล่าวว่า ความสำคัญของหลักสูตรมี ดังนี้

1. เป็นเอกสารของทางราชการ เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาได้ปฏิบัติตาม และเข้าใจตรงกัน
2. เป็นแผนการปฏิบัติงานของครูในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน
3. เป็นมาตรฐานในการจัดการศึกษาระดับต่าง ๆ
4. เป็นแนวทางในการส่งเสริมความเจริญงอกงามและพัฒนาการของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา
5. เป็นเครื่องกำหนดแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อให้ได้รับประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ชุมชน และสังคม
6. เป็นตัวกำหนดลักษณะและรูปแบบของสังคมในอนาคต และเป็นเครื่องชี้วัดความเจริญก้าวหน้าของประเทศ
7. เป็นแผนการดำเนินงานของผู้บริหารสถานศึกษาในการบริหารงานตามนโยบายของการจัดการศึกษา

วิชัย วงษ์ใหญ่ กล่าวว่า หลักสูตรมีความสำคัญและจำเป็น ดังนี้ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2554)

1. หลักสูตรเป็นแผนและแนวทางในการจัดการศึกษาของชาติให้บรรลุตามความมุ่งหมาย และนโยบาย

2. หลักสูตรเป็นหลักและเป็นแนวทางในการวางแผนวิชาการ การจัดการ การบริหาร การศึกษา การสรรหาและการพัฒนาบุคลากร การจัดวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม การเรียนการสอน งบประมาณ อาคารสถานที่ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความคาดหวังของหลักสูตร

3. หลักสูตรเป็นเครื่องมือในการควบคุมมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา และคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นไปตามนโยบายและแผนการศึกษาชาติ และสอดคล้องกับ ความต้องการของแต่ละท้องถิ่น

4. ระบบหลักสูตรจะกำหนด ความมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ แนวทางการจัด ประสิทธิภาพการเรียนการสอน แหล่งทรัพยากร และการประเมินผล สำหรับการจัดการศึกษา ของผู้สอนและผู้บริหาร

5. หลักสูตรจะเป็นเครื่องบ่งชี้ทิศทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ และสอดคล้องกับแนวโน้มการพัฒนาสังคมของประเทศ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556, หน้า 5) กล่าวว่า วัตถุประสงค์มีความสำคัญในการเป็นกรอบ แนวทางการจัดการศึกษาของผู้สอน เพื่อพัฒนาคนให้มีความรู้ ทักษะ ความสามารถ และความประพฤติที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมโดยรวม

ชวลิต ชูกำแหง (2559, หน้า 13) กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตร ดังนี้

1. หลักสูตรเปรียบเสมือนแม่พิมพ์ของประชาชนในประเทศ หลักสูตรจะเป็นตัวกำหนด คุณลักษณะของคนที่จบการศึกษาในระดับนั้น ๆ

2. หลักสูตรเป็นมาตรฐานของการศึกษา ถ้าประเทศหรือการศึกษาระดับใดมีหลักสูตร ที่มีประสิทธิภาพ จะสะท้อนถึงการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

3. หลักสูตรเป็นแนวทางในการให้การศึกษา ซึ่งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนสามารถใช้เป็น เครื่องมือในการกำกับ ดูแล ติดตามผลของการศึกษาได้

4. หลักสูตรเป็นแนวปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนของครู ซึ่งครูสามารถออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลายให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ หลักสูตรเป็น เครื่องกำหนดแนวทางความรู้ ตลอดทั้งการจัดประสบการณ์ของผู้สอน ซึ่งการศึกษาในแต่ละ ระดับจะมีองค์ความรู้และประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป

5. หลักสูตรเป็นเครื่องทำนายอนาคต การศึกษาของชาติที่มาจากหลักสูตรที่มีวิสัยทัศน์ มีการวางกรอบเนื้อหาที่เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม

จากความสำคัญของหลักสูตรตามแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน สรุปได้ว่า หลักสูตรเปรียบเสมือนเครื่องกำหนดแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นเอกสารที่กำหนดแนวทางปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน เป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมความเจริญงอกงามของบุคคล ให้มีความรู้ ทักษะ ความสามารถ และปลูกฝังพฤติกรรม คุณธรรม จริยธรรม ทำให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความสนใจ ความถนัด ที่แท้จริงของตนเองได้เต็มตามศักยภาพ เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ชุมชน สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น มีประสิทธิภาพตามที่พึงประสงค์ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ

องค์ประกอบของหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตร คือ ส่วนสำคัญต่าง ๆ ที่ประกอบเข้าด้วยกันทำให้หลักสูตร มีความสมบูรณ์ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้เข้าใจขอบเขตของหลักสูตร และมองเห็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้

ดั่งที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ ดังนี้

อ่ารง บัวศรี (2542, หน้า 8-9 อ้างอิงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2556, หน้า 6) กล่าวถึง

องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร 9 ประการ คือ

1. เป้าประสงค์และนโยบายการศึกษา
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. รูปแบบและโครงสร้างหลักสูตร
4. จุดประสงค์ของวิชา
5. เนื้อหา
6. จุดประสงค์ของการเรียนการสอน
7. ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน
8. การประเมินผล
9. วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน

สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 18) กล่าวว่า การจำแนกองค์ประกอบหลักสูตรอาจจะแตกต่างกันในรายละเอียด แต่องค์ประกอบที่สำคัญ คือ

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตัวกำหนดทิศทางในการให้การศึกษาแก่ผู้เรียนในการเลือกเนื้อหาและกิจกรรม
2. เนื้อหา การเลือกเนื้อหาประสบการณ์เรียนรู้ต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่จุดหมายที่กำหนดไว้

3. การนำหลักสูตรไปใช้ ประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดทำวัสดุหลักสูตร การจัดเตรียมความพร้อมของบุคลากร การดำเนินการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร

4. การประเมินผลหลักสูตร เป็นการหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายหรือไม่

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554, หน้า 98) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร หมายถึง คุณภาพของผู้เรียนเมื่อเรียนรู้จบหลักสูตร ประกอบด้วย ความรู้ในเนื้อหาสาระ ทักษะกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดขั้นสูง และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมอันพึงประสงค์

2. เนื้อหาสาระ หมายถึง สาระการเรียนรู้ วิชาความรู้ รวมทั้งประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ไปตามลำดับขั้นตอน เพื่อให้มีความรู้ความสามารถตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้

3. การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการใช้หลักสูตรกับผู้เรียนในเชิงบูรณาการ ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องดำเนินการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมทั้งมีทักษะในการเรียนรู้ มีกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพและมีพฤติกรรมที่งดงาม

4. การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบและประเมินคุณภาพของผู้เรียนภายหลังการจัดการเรียนรู้ การประเมินคุณภาพการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งการประเมินความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

ชวลิต ชูกำแหง (2559, หน้า 7) หลักสูตรมีหลายองค์ประกอบขึ้นอยู่กับลักษณะของหลักสูตรที่สร้างขึ้น โดยมีองค์ประกอบสำคัญที่หลักสูตรทุกหลักสูตรจะต้องมี ได้แก่ จุดหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร การจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

Taba (1962, p. 10 อ้างอิงใน สุนีย์ ภูพันธ์ 2546, หน้า 18) กล่าวว่า หลักสูตรควรมีองค์ประกอบ 4 อย่าง คือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา
2. เนื้อหาวิชาและจำนวนชั่วโมงสอนแต่ละวิชา
3. กระบวนการสอนและการเรียนหรือการนำหลักสูตรไปใช้
4. โครงการประเมินผลการสอนตามหลักสูตร

Tyler (1971, p. 1 อ้างอิงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ 2556, หน้า 5) สรุปองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตร 4 ประการ คือ

1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษา ที่โรงเรียนต้องการให้ผู้เรียนบรรลุผล
2. ประสบการณ์ทางการศึกษา ที่โรงเรียนจะจัดประสบการณ์อะไรบ้างให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. วิธีการจัดประสบการณ์ โรงเรียนจะจัดประสบการณ์ให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร
4. วิธีการประเมิน เพื่อตรวจสอบจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักสูตรที่สำคัญของหลักสูตร ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินผล หลักสูตร เป็นตัวกำหนดทิศทางในการให้การศึกษาแก่ผู้เรียน ช่วยพัฒนาผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้น งานวิจัยนี้ได้กำหนดองค์ประกอบหลักสูตร 7 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) เนื้อหาสาระ 4) โครงสร้างหลักสูตร 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อการเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผล

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตร เป็นกระบวนการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนของการสร้างเครื่องมือเพื่อช่วยพัฒนาผู้เรียนอย่างมีหลักการ ดังที่สำนักงานการศึกษาได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้

สังต์ อุทรานันท์ (2532, หน้า 31) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นหรือสมบูรณ์ขึ้น หรือการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว

สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 156) การพัฒนาหลักสูตร เป็นกิจกรรมการปรับปรุงแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงสังคม ปรัชญาการศึกษา ผู้เรียน และกระบวนการเรียนรู้ การวางแผนพัฒนาหลักสูตรต้องประกอบไปด้วย บุคคลหลายฝ่าย เพื่อให้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรบรรลุผลสูงสุด

ชวลิต ชูกำแพง (2551, หน้า 50) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร คือ การออกแบบหลักสูตร ซึ่งหมายถึง ลักษณะของกระบวนการในการเลือกองค์ประกอบต่าง ๆ รวมทั้งเทคนิควิธีการทั้งหมดในการจัดทำหลักสูตร และการจัดเนื้อหาสาระ และมวลประสบการณ์ในหลักสูตรที่จัดขึ้น

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556, หน้า 75) ได้สรุปไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร มีความหมายอยู่ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรกเป็นการพัฒนาหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และลักษณะ

ที่สองเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่ที่ไม่ใช่หลักสูตรเดิมอยู่ก่อนเลย ซึ่งการพัฒนาดังกล่าวช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่ดีขึ้น สอดคล้องกับสภาพสังคม และบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ (2561, หน้า 24) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร คือ วิธีปฏิบัติตามความเชื่อพื้นฐานของผู้พัฒนาหลักสูตรเพื่อผู้เรียนเป็นสำคัญตามแนวคิดการศึกษาแบบพิพัฒนาการ คือ การที่ผู้สอนลดทอนที่ของตัวเองลง การศึกษาวิเคราะห์ ทำความเข้าใจแนวคิดพื้นฐานของกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

จากความหมายของหลักสูตรตามแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านจากอดีตถึงปัจจุบันสามารถสรุปความหมายของการพัฒนาหลักสูตร คือ การทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่เลย เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง ปรัชญาการศึกษา ผู้เรียน และกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม สามารถทำให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความสนใจ ความถนัด ที่แท้จริงของตนเอง และพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ ดังนั้น การวางแผนพัฒนาหลักสูตรต้องประกอบไปด้วย บุคคลหลายฝ่าย การศึกษาวิเคราะห์ ทำความเข้าใจแนวคิดพื้นฐานของกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เทคนิควิธีการทั้งหมดในการจัดทำหลักสูตรของกระบวนการในการเลือกองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่ดีขึ้น สอดคล้องกับสภาพสังคม และบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรแต่ละรูปแบบจะแตกต่างกันในประเด็นสำคัญ คือ แนวความคิดหรือปรัชญาในการจัดการศึกษาแตกต่างกัน จุดเน้นของความมุ่งหมายแตกต่างกัน จากหลักเกณฑ์ความแตกต่างของหลักสูตร ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554, หน้า 101-102) จำแนกรูปแบบของหลักสูตรได้ 6 รูปแบบ คือ

1. หลักสูตรรายวิชา เป็นหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาสาระซึ่งจัดหมวดหมู่ในรูปของรายวิชา ซึ่งสิ่งที่ถูกนำมาจัดหมวดหมู่ ได้แก่ ความคิดรวบยอด ทักษะ หลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถตามมาตรฐานที่กำหนด จากการเรียนรู้รายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2. หลักสูตรสัมพันธ์วิชา เป็นหลักสูตรที่ออกแบบเนื้อหาสาระในแต่ละกลุ่มวิชา หรือหมวดวิชาที่มีความสอดคล้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันตลอดหลักสูตร

3. หลักสูตรประสบการณ์ เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ ความถนัดและความสนใจ การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและ

ประเมินผล มีความมุ่งหมายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ มีความสอดคล้องกับวิถีการดำรงชีวิต ผู้เรียนมีบทบาทในการตัดสินใจประสบการณ์ทางการเรียนรู้ที่ต้องการภายใต้กรอบความมุ่งหมายของหลักสูตร

4. หลักสูตรบูรณาการ เป็นหลักสูตรที่ผสมผสานเนื้อหาสาระและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างสมดุล แล้วจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม

5. หลักสูตรอิงมาตรฐาน เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน ได้แก่ มาตรฐานของเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ และมาตรฐานของความสามารถในการปฏิบัติงานหรือสิ่งที่คุณเรียนสามารถที่จะทำได้ ผู้เรียนจะจบหลักสูตรก็ต่อเมื่อมีคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร

6. หลักสูตรเสริม เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง มีระยะเวลาในการใช้หลักสูตรไม่มากนัก เน้นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะด้าน

สรุปได้ว่า รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรเป็นการจัดเนื้อหาวิชาของวิชาของหลักสูตรให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร โดยหลักสูตรแต่ละรูปแบบจะมีจุดมุ่งหมายโครงสร้างหลักสูตรที่แตกต่างกันออกไป เนื่องจากการสร้างหลักสูตรแต่ละครั้ง ต่างยุคต่างสมัย จึงต้องคำนึงถึงพื้นฐานที่ต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกรูปแบบหลักสูตรประสบการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตจริง ตอบสนองความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน

กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

กระบวนการพัฒนาหลักสูตร หมายถึง ขั้นตอนการทำงานตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ กรรมวิธีหรือลำดับการสร้างหลักสูตรที่ดำเนินต่อเนื่องกันไปจนสำเร็จลงในระดับหนึ่ง คือ การนำกระบวนการสร้างและทดสอบคุณภาพหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น กระบวนการทั้งหมดในการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ หรือการปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่แล้ว ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้

สังต์ อุทรานันท์ (2532, หน้า 36-43) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

1. จัดวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาหลักสูตร
2. การกำหนดจุดมุ่งหมาย
3. การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์
4. การกำหนดมาตรการวัดและประเมินผล

5. การนำหลักสูตรไปใช้
6. การประเมินผลการใช้หลักสูตร
7. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2533, หน้า 19) ได้เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจรไว้ 3 ระบบโดยเริ่มต้นจากระบบการร่างหลักสูตร ระบบการนำหลักสูตรไปใช้ และระบบการประเมินหลักสูตร ซึ่งแต่ละระบบมีรายละเอียดและขั้นตอน ดังนี้

1. ระบบการร่างหลักสูตร ประกอบด้วย การกำหนดหลักสูตร โดยดูความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา สภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองหลังจากนั้นกำหนดรูปแบบหลักสูตร ได้แก่ การกำหนดหลักการ โครงสร้าง องค์ประกอบหลักสูตร วัตถุประสงค์ เนื้อหา ประสบการณ์ การเรียนและการประเมินผลหลังจากนั้นดำเนินการ ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผ่านผู้เชี่ยวชาญ หรือการสัมมนาและมีการทดลองนำร่อง พร้อมทั้งรวบรวมผลการวิจัยและปรับแก้หลักสูตรก่อนนำไปใช้

2. ระบบการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย การขออนุมัติหลักสูตรจากหน่วยงานหรือกระทรวงดำเนินการวางแผนการใช้หลักสูตร โดยเริ่มจากการประชาสัมพันธ์หลักสูตร การเตรียมความพร้อมของบุคลากร จัดงบประมาณและวัสดุหลักสูตร บริหารสนับสนุนจัดเตรียมอาคารสถานที่ ระบบบริหารและจัดการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ และติดตามผลการใช้หลักสูตร หลังจากนั้น เข้าสู่ระบบการบริหารหลักสูตร โดยการดำเนินการตามแผน กิจกรรมการเรียนการสอนแผนการสอน คู่มือการสอน คู่มือการเรียนเตรียมความพร้อมของผู้สอน ความพร้อมของผู้เรียน และการประเมินผลการเรียนรู้

3. ระบบการประเมินผล ซึ่งประกอบด้วยการวางแผนการประเมินผลการใช้หลักสูตร ทั้งการประเมินย่อย การประเมินระบบหลักสูตร ระบบการบริหารและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน หลังจากนั้น เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และรายงานข้อมูลตามลำดับ

ตำรา บัณฑิต (2542, หน้า 151) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
- ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดหมายของหลักสูตร
- ขั้นที่ 3 การกำหนดรูปแบบและโครงสร้างของหลักสูตร
- ขั้นที่ 4 การกำหนดจุดประสงค์ของวิชา
- ขั้นที่ 5 การเลือกเนื้อหา
- ขั้นที่ 6 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นที่ 7 การกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นที่ 8 การกำหนดยุทธศาสตร์การเรียนการสอน

ขั้นที่ 9 การประเมินผลการเรียนรู้

ขั้นที่ 10 การจัดทำวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช (2542, หน้า 88) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้น

ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. การกำหนดเนื้อหาสาระและประสบการณ์
4. การนำหลักสูตรไปใช้
5. การประเมินหลักสูตร
6. การปรับปรุง แก้ไข และเปลี่ยนแปลงหลักสูตร
7. กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

Taba (1962, p. 422 อ้างอิงใน ชวลิต ชุกก่าแพง 2559, หน้า 25) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหา สำนวจความต้องการและความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคม พัฒนาการของผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ และธรรมชาติของการเรียนรู้ซึ่งเป็นแนวทางที่สำคัญในการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากขั้นที่ 1 เป็นหลัก ควรเป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้จริงและเป็นแนวทางในการเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ ต้องให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เนื้อหาที่คัดเลือกบรรจุลงในหลักสูตรจะต้องมีความสำคัญและถูกต้อง

ขั้นที่ 4 การจัดรวบรวมเนื้อหาสาระ พิจารณาถึงความเหมาะสมในการที่จะให้ผู้เรียนได้รับ ความรู้ได้ก่อนหลัง ซึ่งจะต้องมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน

ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นการศึกษาถึงกระบวนการเรียนรู้ และวิธีการสอนแบบต่าง ๆ จะต้องวางแผนเลือกประสบการณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ และผู้เรียน

ขั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้เลือกแล้ว เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่บรรจุตามจุดประสงค์ที่วางไว้

ขั้นที่ 7 การประเมินผล เป็นการพิจารณาว่าหลักสูตรประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีปัญหาหรือข้อบกพร่องในขั้นตอนใด เพื่อจะได้ทำการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

Saylor and Alexander (1974, p. 27) กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. การศึกษาตัวแปรต่าง ๆ จากภายนอก ได้แก่ ภูมิหลังของนักเรียน สังคม ธรรมชาติของการเรียนรู้ แผนการศึกษาแห่งชาติ ทรัพยากร และความสะดวกสบายในการพัฒนาหลักสูตร และคำแนะนำจากผู้ประกอบอาชีพ

2. การกำหนดความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ เพื่อการออกแบบหลักสูตร โดยนักวางแผนหลักสูตร และใช้ข้อมูลทางการเมืองและสังคมเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ การออกแบบหลักสูตร

3. การนำหลักสูตรไปใช้ โดยครูเป็นพิจารณาความเหมาะสมของการสอน การวางแผนหลักสูตร รวมถึงการแนะนำแหล่งของสื่อการเรียนรู้ โดยให้มีความยืดหยุ่นและมีอิสระแก่ครู และนักเรียน

4. การประเมินผลหลักสูตร ทำโดยครูเป็นผู้พิจารณาขั้นตอนประเมินผล เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของนักเรียน โดยวางแผนหลักสูตรร่วมกันพิจารณาขั้นตอน การประเมินผลหลักสูตร ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลจะใช้เป็นพื้นฐานประกอบการตัดสินใจ เพื่อวางแผนในอนาคตต่อไป

สรุปได้ว่า การจัดทำหรือพัฒนาหลักสูตรนั้น มีสิ่งที่ต้องปฏิบัติและพิจารณาที่สำคัญ ตามกระบวนการสร้างหลักสูตรที่ดำเนินต่อเนื่องกันไปจนสำเร็จ เพื่อช่วยพัฒนาผู้เรียนตาม วัตถุประสงค์ของผู้พัฒนาหลักสูตร ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้น คือ การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน การร่างหลักสูตร การทดลองใช้หลักสูตร และการประเมินผลการใช้หลักสูตร

หลักสูตรเน้นกิจกรรม (Activity-Based Curriculum)

ความหมาย แนวคิดและหลักการพื้นฐานของหลักสูตรเน้นกิจกรรม

หลักสูตรเน้นกิจกรรม คือ หลักสูตรที่มีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ดังมีผู้ได้ให้แนวคิดและหลักการไว้ ดังนี้

พจนานุกรมพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายของคำว่า กิจกรรม หมายถึง การที่ผู้เรียนปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อการเรียนรู้

พจนานุกรมแปล ไทย-ไทย อ.เปลื้อง ณ นคร ให้ความหมายของคำว่า กิจกรรม หมายถึง การปฏิบัติงานอันเกี่ยวเนื่องกับการศึกษา การปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้

Farooq (2013, online) หลักสูตรเน้นกิจกรรม หมายถึง เนื้อหาหลักสูตรในแง่ของกิจกรรมจะเรียกว่า หลักสูตรเน้นกิจกรรม เนื้อหา สาขาวิชาที่เอากิจกรรมเป็นที่ตั้งเพื่อที่จะฝึกหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดการเรียนรู้ของวัสดุที่กำหนดจะเกิดขึ้นผ่านกิจกรรม กิจกรรมถูกใช้เป็นสื่อหรือการให้ความรู้และทักษะ

Twinkl School UK (2020, online) หลักสูตรเน้นกิจกรรม คือ การสอนทักษะและความรู้ให้กับนักเรียนของคุณผ่านงานสร้างสรรค์และกิจกรรมต่าง ๆ แทนที่จะให้นักเรียนฟังครู อย่างอดทนนักเรียนจะทำงานที่ฝึกทักษะสำคัญให้เสร็จ และอนุญาตให้พวกเขาดูซ้ำข้อมูลอย่างกระตือรือร้น กิจกรรมเหล่านี้อาจเป็นกิจกรรมข้ามหลักสูตร และโดยปกติจะเกี่ยวข้องกับโครงการสร้างสรรค์งานการเรียนรู้อย่างอิสระหรือกิจกรรมกลุ่ม หลักสูตรตามกิจกรรมอาจเน้นการเรียนรู้ผ่านการเล่น

Study Lecture Notes (2021, online) หลักสูตรเน้นกิจกรรม คือ การเรียนรู้เนื้อหาที่กำหนดเกิดขึ้นผ่านกิจกรรมต่าง ๆ กิจกรรมใช้เป็นสื่อหรือวิธีการในการให้ความรู้และทักษะแนวทางหลักสูตรตามกิจกรรมเป็นแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดให้เสรีภาพในการแสดงออกแก่เด็กอย่างเต็มที่ แต่กิจกรรมไม่ควรถือเป็นคำพ้องความหมายสำหรับการเล่น มันค่อนข้างเป็นวิธีการเล่นในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ความสำคัญอยู่ที่วิธีการและกิจกรรมที่ให้ความรู้

สรุปได้ว่า หลักสูตรเน้นกิจกรรม คือ การเรียนการสอนที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การเรียนรู้อย่างอิสระหรือกิจกรรมกลุ่ม ตามความสนใจของผู้เรียนเป็นตัวกำหนดเนื้อหา กิจกรรม หรือประสบการณ์ ต้องสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน วัตถุประสงค์ของการเรียนเพื่อมุ่งปรับปรุงความเป็นอยู่ในปัจจุบันของผู้เรียน เป็นการดำเนินการอันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมาย หลักสูตรกิจกรรมอาจเน้นการเรียนรู้ผ่านการเล่น โดยการใช้กิจกรรมหรือกิจกรรมเป็นพื้นฐานเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรม

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเป็นอีกหนึ่งรูปแบบที่มีแนวคิดจุดมุ่งหมาย และโครงสร้างที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การจัดการเรียนรู้ตอบสนองของความสนใจของผู้เรียนเป็นตัวกำหนดเนื้อหา กิจกรรม หรือประสบการณ์ โดยมีรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรม ดังนี้

Ahmed ได้ให้นิยามความหมายของรูปแบบของหลักสูตรเน้นกิจกรรม หมายถึง แบบจำลองเป็นรูปแบบสำหรับการออกแบบหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการ เฉพาะบริบทหรือวัตถุประสงค์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเหล่านี้ ผู้พัฒนาหลักสูตรออกแบบกำหนด ค่าใหม่หรือจัดเรียงองค์ประกอบหลักสูตรที่สำคัญอย่างน้อยหนึ่งองค์ประกอบ หลักสูตรเน้น กิจกรรมเป็นการกระตุ้นตามธรรมชาติของเด็ก กิจกรรมใช้เป็นสื่อหรือวิธีการในการถ่ายทอด ความรู้และทักษะ มันเป็นวิธีการเล่นของการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ กิจกรรมเป็นแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่มอบให้กับผู้เรียนจะได้รับอิสระในการแสดงออกอย่างเต็มที่ (Ahmed, 2018)

Brown (1995 อ้างอิงใน ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ 2549, หน้า 15) ขั้นตอนและกระบวนการ พัฒนารูปแบบหลักสูตรเน้นกิจกรรม 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความจำเป็นและความต้องการ (Need Analysis)

การวิเคราะห์ความจำเป็นและความต้องการ หรือการประเมินความจำเป็น และความต้องการ หมายถึง การเก็บข้อมูลขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาหลักสูตร เพราะเป้าหมายหลัก ของการพัฒนาหลักสูตร คือ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มผู้เรียนมากที่สุด นำผลของการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนมากำหนดเป้าหมาย (Goal) และจุดประสงค์ (Objective) จากเป้าหมายและจุดประสงค์ ผู้สร้างหลักสูตรนำมาสร้าง แบบทดสอบ สื่อ อุปกรณ์ การสอน และประเมินผลการเรียนรู้

การวิเคราะห์ความจำเป็นมี 2 วิธี คือ 1) การวิเคราะห์ความจำเป็นและความต้องการ ที่ไม่มีระบบ (Informal Need Analysis) เป็นวิธีการที่ผู้สอนใช้ในการเก็บข้อมูลต่าง ๆ โดยไม่ต้อง ออกแบบเครื่องมือประเมินเพื่อเก็บข้อมูล เพียงแต่ใช้การสังเกตในขณะที่ปฏิบัติงาน 2) การวิเคราะห์ ความจำเป็นและความต้องการอย่างมีระบบ (Formal Need Analysis) โดยใช้เครื่องมือในการเก็บ ข้อมูล เช่น แบบสอบถาม การทดสอบ การสัมภาษณ์ และการสังเกต ซึ่งมี 3 ขั้นตอน คือ การตัดสินใจขั้นพื้นฐาน การเก็บรวบรวมข้อมูล และการนำข้อมูลไปใช้

2. การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ (Goal and Objective) หลังจากทีวิเคราะห์ข้อมูล ขั้นความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียนแล้ว นำผลการวิเคราะห์นั้นมากำหนดเป้าหมาย และจุดประสงค์ต้องมีความสัมพันธ์กัน

2.1 เป้าหมาย (Goal) เป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมและการเรียนและการสอน ต้องคำนึงถึง หลัก 4 ประการ คือ 1) เป็นข้อความทั่วไปที่บอกถึงความมุ่งหมายของหลักสูตร 2) เน้นสิ่งที่ผู้เรียน สามารถทำได้เมื่อจบหลักสูตร 3) เป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และเป็นรูปธรรมมากขึ้น และ 4) ควรเปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นตามสถานการณ์

2.2 จุดประสงค์ (Objective) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นข้อความเฉพาะที่อธิบายความสามารถทางทักษะภาษาที่ผู้เรียนต้องการให้ทำสำเร็จ

3. การทดสอบ (Testing) ขั้นตอนการทดสอบ 4 ประเภท ดังนี้

3.1 การทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษา (Proficiency Decision) เป็นการทดสอบทั่วไป มีจุดประสงค์เพื่อวัดระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน เพื่อตรวจสอบมาตรฐานของหลักสูตร และนำผลมาปรับเป้าหมายและจุดประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน ถือว่ามีความสำคัญที่สุดในการจัดทำหลักสูตรภาษา

3.2 การทดสอบเพื่อจัดกลุ่ม (Placement Decision) เป็นการทดสอบเฉพาะโปรแกรม และมีจุดประสงค์ที่แตกต่างจากการทดสอบความสามารถทางภาษา เพื่อจัดกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันเข้าเรียนในกลุ่มเดียวกัน

3.3 การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Decision) เป็นการทดสอบเพื่อดูว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ในหลักสูตรหรือไม่ ทำให้รู้ว่าผู้เรียนพัฒนาภาษามากน้อยเพียงใดหลังจากที่เรียนจบแต่ละรายวิชาหรือแต่ละโปรแกรม ดังนั้นแบบทดสอบต้องสอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโปรแกรม

3.4 การทดสอบเพื่อวินิจฉัย (Diagnosis) แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่ต้องการรู้จุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียนแต่ละคนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อแก้ปัญหาและช่วยให้ผู้เรียนประสพผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

4. การกำหนดและจัดหาสื่อและอุปกรณ์ (Material) สื่อและอุปกรณ์หมายถึง เนื้อหาเทคนิคและแบบฝึกหัดต่าง ๆ ที่ผู้สอนใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมไปถึงแผนการสอน หนังสือเรียน โสตทัศนอุปกรณ์ เกม และกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้พัฒนาหลักสูตรต้องทำความเข้าใจลักษณะของหลักสูตรก่อนว่าตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดทฤษฎี แผนการจัดการรายวิชา เทคนิคการสอน และการฝึกแบบใด เพื่อนำมากำหนดกรอบในการจัดหาสื่อและอุปกรณ์

5. การสอน (Teaching) หมายถึง การใช้กิจกรรม เทคนิคและรูปแบบ การฝึกและการประเมินผลการเรียนรู้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งการสอนต้องสอดคล้องกับเป้าหมายกับจุดประสงค์ของรายวิชาหรือโปรแกรม และต้องสอดคล้องกับทฤษฎีและแผนการจัดการรายวิชาที่ได้จัดไว้ตามหลักสูตร

6. การประเมินหลักสูตร การประเมินตั้งแต่ขั้นตอนแรก คือ การวิเคราะห์ความจำเป็นและความต้องการจนถึงขั้นสุดท้าย คือ การสอนและจำเป็นต้องมีการประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ สัมฤทธิ์ผล (Effectiveness) ประสิทธิภาพ (Efficiency) และทัศนคติ (Attitude)

สรุปได้ว่า รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเป็นการจัดเนื้อหาวิชาของวิชาของหลักสูตรให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร โดยหลักสูตรจะมีจุดมุ่งหมายโครงสร้างหลักสูตรที่เน้นการใช้กิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตจริงตอบสนองความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน

องค์ประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรม

องค์ประกอบของหลักสูตรเน้นกิจกรรม คือ ส่วนสำคัญต่าง ๆ ที่ประกอบเข้าด้วยกัน ทำให้หลักสูตรนั้นมีความสมบูรณ์สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้เข้าใจขอบเขตของหลักสูตรเน้นกิจกรรม และมองเห็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมและการนำหลักสูตรเน้นกิจกรรมไปใช้ ดังที่ไว้ดังนี้

Ahmed (2018, online) ได้ระบุองค์ประกอบของหลักสูตรเน้นกิจกรรม ดังนี้

1. จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดที่ชัดเจน
2. มีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ชัดเจน
3. มีทิศทางที่สมบูรณ์และเข้าใจได้
4. มีระบบกลไกการตอบรับ
5. รวมคำอธิบายการใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องมือที่ใช้ในกิจกรรมการฝึกหัดส่วนประกอบ

ของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษ

Brown (1995 อ้างอิงใน รูปทอง กว้างสวัสดิ์ 2549, หน้า 11-14) ส่วนประกอบของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเป็น 4 ส่วน คือ

1. แนวคิด (Approach) แนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาขึ้นอยู่กับความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละยุคแต่ละสมัย ก่อนที่จะออกแบบแผนการจัดการรายวิชา ผู้สร้างหลักสูตรจำเป็นต้องวิเคราะห์หรือศึกษาความต้องการของผู้เรียนก่อนแล้วจึงศึกษาความจำเป็นและความต้องการต้องใช้แนวคิดทฤษฎีใด

2. แผนการจัดการรายวิชา (Syllabus) เมื่อวิเคราะห์ความต้องการและความจำเป็นและแนวคิดทฤษฎีแล้วจึงนำผลมาออกแบบแผนการจัดการรายวิชา

3. เทคนิคการสอน (Technique) ความสัมพันธ์กับแนวคิดทฤษฎีและแผนการจัดการรายวิชา ซึ่งผู้สอนสามารถใช้เทคนิคได้อย่างหลากหลายตามความเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเลือกแผนการจัดการรายวิชาตามโครงสร้างและการเลือกใช้ทฤษฎีการสอนแบบตรงส่วนเทคนิคก็เลือกใช้ การอภิปราย บรรยาย และละคร

4. การฝึก (Exercise) วิธีการฝึกภาษาและเทคนิคมีความสัมพันธ์กันเป็นขั้นที่ผู้สอนให้ความรู้ ส่วนการฝึกเป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมหลังจากที่ผู้สอนให้ความรู้ การฝึกมีหลายวิธี

เช่น การเขียนตามคำบอก กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมการแก้ปัญหา และการทำงานแต่ละชิ้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรเน้นกิจกรรม คือ ศึกษาความต้องการและวิเคราะห์ความจำเป็นของผู้เรียนเพื่อนำมาออกแบบแผนการจัดการรายวิชาโดยมีความสัมพันธ์กับแนวคิดทฤษฎีโดยใช้เทคนิคการสอนซึ่งมีความเหมาะสมกับผู้เรียน และการฝึกเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมหลังจากที่ผู้สอนให้ความรู้โดยตั้งวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ชัดเจน

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารมีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยมีทฤษฎีและแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 27-29) แนวคิดพื้นฐานของการสอนที่เน้นทักษะการสื่อสาร ได้แก่ แนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดด้านภาษาศาสตร์ และแนวคิดด้านมานุษยวิทยา ดังนี้

1. แนวคิดทางด้านจิตวิทยา

1.1 ทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง หรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม เน้นการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนอง เมื่อได้รับการเสริมแรง

1.2 ทฤษฎีความคิดความเข้าใจ เน้นการเรียนรู้กระบวนการค้นพบและเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ จนเกิดความเข้าใจ เรียกว่า การหยั่งเห็น อาศัยกระบวนการทางสติปัญญาของผู้เรียนแต่ละคน

2. แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์

2.1 กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง เน้นภาษา คือ ภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน แต่ละภาษา มีความแตกต่างกันจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด

2.2 กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต ประโยคหรือคำที่ไต่ยีนหรืออ่าน และ ความหมายของประโยคที่ไต่ยีนหรืออ่าน ทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาและสามารถจะแสดงออกมาได้ แต่ความสามารถที่จะเข้าใจภาษานั้นจะต้องมีก่อนถึงจึงจะแสดงออกได้

2.3 กลุ่มภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด คือ ความสามารถในการพูด หรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้ได้

3. แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึก หรือพฤติกรรม โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานความรู้สึกของตนเอง การจัดกิจกรรมจึงต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับความรู้สึก ประสบการณ์ ความจำ ความหวัง ความปรารถนา ความเชื่อ ค่านิยม และความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 29-34) จากแนวคิดทางจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ และมานุษยวิทยา ทำให้เกิดแนวคิดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. กลุ่มเน้นพฤติกรรม หรือการสร้างสมนิสัย แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระตุ้นและการตอบสนอง และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มนี้มีความเชื่อว่า ภาษาคือเรื่องของนิสัย หรือความเคยชิน การเรียนภาษา ก็คือ การเลียนเสียง หรือการเลียนแบบมุ่งสร้างนิสัยให้พูดภาษาใหม่ได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิด เน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น จึงเน้นการเลียนแบบหรือพูดซ้ำ ๆ เพื่อจดจำไว้ในสมอง

2. กลุ่มที่เน้นความรู้ความเข้าใจ มีแนวคิดที่เชื่อว่ากระบวนการเรียนภาษาของมนุษย์มีความอิสระ ไม่ผูกพันกับสิ่งที่เรียนมา การเรียนภาษาของมนุษย์เกิดจากสัญชาตญาณเด็กจะสามารถใช้ภาษาและเข้าใจภาษาที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนได้ เพราะมีกลไกในสมองที่จะวิเคราะห์ข้อมูล และสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นโดยอาศัยกลไกตามธรรมชาติ

3. กลุ่มที่เน้นการสื่อสารมีแนวคิดทางด้านจิตวิทยา ตามกลุ่มความคิดความเข้าใจ และกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม หลักการสำคัญของแนวคิดของกลุ่มนี้ คือ

3.1 การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมาย

3.2 ความสามารถในการใช้ประโยค และความคิดอย่างต่อเนื่องทั้งหมดในขณะสื่อสาร มีความสำคัญกว่าส่วนประกอบย่อย ๆ ในประโยค

3.3 กระบวนการของการสื่อสาร มีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา

3.4 การเรียนภาษาเน้นการปฏิบัติ

3.5 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มิใช่เป็นอุปสรรคที่สำคัญที่สุดของการสื่อสาร

4. กลุ่มมานุษยวิทยา แนวความคิดทางด้านมานุษยวิทยา มีหลักการสำคัญ คือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา เพื่อการสื่อสารและพัฒนาศักยภาพภายในตัวเอง ถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

ศรีวิไล พลมณี (2545, หน้า 100) กล่าวว่า วิถีธรรมชาติที่เด็กเรียนภาษาได้ 2 ทฤษฎีสำคัญ คือ ทฤษฎีพฤติกรรม หรือทฤษฎีความเชื่อมโยง (Behaviourists, Environmentalism) เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาประเภทพฤติกรรมตอบสนองกับสิ่งกระตุ้น ซึ่งนำเสนอโดย สกินเนอร์

กล่าวว่า มนุษย์เรียนภาษาแรกจากการพูดซ้ำ ๆ และถูกวางเงื่อนไขโดยมีรางวัล หรือสิ่งล่อใจ ให้พูดถูกต้องใกล้เคียงกับภาษาที่สังคมใช้อยิ่งขึ้นจนเรียนรู้ภาษาได้ในที่สุด

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2554, หน้า 8-15) นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้จัดแนวคิดในการสอนให้สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของภาษาตามความเชื่อทางด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา เป็น 4 แนวคิด ดังนี้

1. แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยมที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า และแนวคิดทฤษฎีกลุ่มโครงสร้างที่เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน

2. แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalism) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการปรับรูปแบบโครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มไวยากรณ์ปวีรรต ที่เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาได้โดยไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้

3. แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communication Approach) เป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา

4. แนวคิดเกี่ยวกับมานุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมานุษยนิยม ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่อารมณ์ ความรู้สึก คือ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระได้เรียนในสิ่งที่ตรงกับความต้องการ ความสนใจ ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทไปเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน จัดสภาพห้องเรียน กิจกรรมและสื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายเป็นตัวของตัวเอง ไม่กั๊กงวลกับสถานการณ์

สรุปว่า การสอนภาษาอังกฤษมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารมีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีแนวคิดทางด้านจิตวิทยา คือ ทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง หรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม และทฤษฎีความคิดความเข้าใจ แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง กลุ่มไวยากรณ์ปวีรรต และกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่ อารมณ์ ความรู้สึก และแนวคิดเพื่อการสื่อสาร เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ

แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารทำความเข้าใจระหว่างกัน ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์แล้ว จะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ จากหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้เกิดแนวคิดที่นำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง จากนั้นนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง ดังมีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 17-21) กล่าวว่า แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเกิดจากความตระหนักว่าความรู้ความสามารถทางด้านศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษาเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมในการสื่อสารกับผู้อื่น การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการใช้ภาษาระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร

Brown นำเสนอแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ มีลักษณะ 4 ประการ ดังนี้ (Brown, 1993)

1. เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาทางภาษาหรือไวยากรณ์

2. เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลัก แต่รูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3. ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร มีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ด้วยความหมาย

4. การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

สรุปได้ว่า จากแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริงเพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาจนสามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง เป้าหมายของการสอนเน้นเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์ เน้นความคล่องแคล่ว มีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องในการสื่อสาร ได้รับการออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง

วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนภาษาโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ในการใช้ภาษา และรู้จักกระบวนการเรียนรู้ภาษาตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบการเรียนรู้ในห้องเรียน และการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีกระบวนการเรียนการสอน ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 230-233) กระบวนการเรียนการสอน เป็นการระบุนายละเอียดของขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน สำหรับการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนการสอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการเสนอเนื้อหา (Presentation) การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้ กฎเกณฑ์ทางภาษา ในการเสนอเนื้อหาอาจจะดำเนินการ

2. ขั้นการฝึก (Practice) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น เสียง คำศัพท์ และโครงสร้าง มาประกอบกันเพื่อใช้สื่อความหมายตามจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้ การฝึกเน้นที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้สอนอาจนำเสนอบทสนทนาที่เน้นหน้าที่ของภาษา (Function) ที่ต้องการสอน แล้วให้ผู้เรียนฝึกอ่านบทสนทนานั้น จากนั้นก็ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในรูปแบบของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมให้ เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหา ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกนี้ ควรเป็นกิจกรรมที่สนับสนุนให้เกิดสภาพที่ผู้เรียนไม่ทราบข้อมูลบางประการ และต้องอาศัยการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อให้ได้ข้อมูลนั้นมา ซึ่งก่อให้เกิดสถานการณ์ที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลป้อนกลับจากการสื่อสารของตนกับเพื่อน ทำให้ทราบว่าสิ่งที่ตนสื่อสารประสบความสำเร็จ

3. ขั้นประเมินผล (Evaluation) หลังจากการทำกิจกรรมแล้วผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรมของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ทราบว่า การใช้ภาษาของผู้เรียน ถูกต้องหรือไม่อย่างไร โดยอาจจะสุ่มผู้เรียนบางคน บางคู่ หรือบางกลุ่ม ให้แสดงการใช้ภาษาในการสื่อสารเป็นตัวอย่าง แล้วผู้สอนให้ข้อมูลป้อนกลับ

4. ขั้นถ่ายโอน (Transfer) จุดประสงค์ของการสอนในขั้นนี้ เน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่ต่างออกไป แต่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในขั้นฝึกด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาในการสื่อสารได้เองโดยอิสระ และเป็นการเชื่อมโยง

ระหว่งการเรียนรู้อำนาจภาษาในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาจริงนอกชั้นเรียนด้วย โดยให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง เป็นต้น

กรมวิชาการ (2542, หน้า 16-17) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งจะมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) หมายถึง ครูเสนอเนื้อหาภาษาให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมาย การนำเสนอภาษาจะนำสถานการณ์ที่ผู้เรียนสนใจมาช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของหัวข้อทางภาษา หรือรูปแบบภาษาที่ต้องการสอนในแต่ละบท มีการใช้คำถามนำเพื่อให้ผู้เรียนเข้าสู่หัวข้อทางภาษา เช่น การซักถามข้อมูลและรูปแบบภาษาที่จะสอน เป็นต้น จากนั้นครูจะเป็นผู้ชี้แนะให้ผู้เรียนสังเกตจากตัวอย่าง เน้นให้เห็นจุดสำคัญของรูปแบบประโยคเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการใช้รูปแบบไวยากรณ์นั้น ๆ ได้ชัดเจนและถูกต้องยิ่งขึ้น

2. ขั้นฝึก (Practice) ครูให้ผู้เรียนฝึกภาษาที่เสนอในขั้นที่ 1 ในกิจกรรมที่ครูเป็นผู้ให้แนวทางหรือควบคุมอยู่ การฝึกอาจอยู่ในรูปของสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้รูปแบบภาษาที่นำเสนอ อาจเป็นการฝึกทั้งชั้น หรือในรูปกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำร่วมกัน โดยครูเป็นเพียงผู้ควบคุมให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยดีเท่านั้น กิจกรรมดังกล่าวมักเป็นกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลิน และขณะเดียวกันได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมาเพื่อสื่อสารจริง ๆ ซึ่งจะช่วยให้การฝึกมีความหมาย

3. ขั้นใช้ (Production) หมายถึง ครูให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ฝึกมาบ้างแล้ว จากขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ได้รับการฝึกมาในรูปกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งเอื้อต่อการใช้ภาษาที่สมจริง ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้ภาษามากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนประมาณ 3-4 คน หรือกิจกรรมคู่ ต่างจากขั้นฝึกซึ่งมักจะเป็นกิจกรรมทั้งชั้นหรือถ้าเป็นกลุ่มจะแบ่งกลุ่มตามแถว

สรุปได้ว่า วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีกระบวนการเรียนรู้อำนาจภาษาโดยลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้อำนาจหลัก ๆ 3 ขั้น คือ ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ ขั้นการฝึกฝนการใช้ภาษา และขั้นการนำไปใช้ในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริง

กิจกรรมการเรียนรู้อำนาจภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมการเรียนรู้อำนาจภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้อำนาจภาษาอังกฤษแบบเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ดังต่อไปนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 121) กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ การสอนให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ กิจกรรมในชั้นเรียน

ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย จะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นอย่างดี กล่าวถึงกิจกรรมได้ดังนี้

1. กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง มาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

2. กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาเพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่ากรเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้การทำกิจกรรมมักเป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกภาษามากกว่าการให้ทำงานพร้อมกันทั้งชั้นในแบบเดิม

3. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลงมือทำอะไรด้วยตนเอง กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเอง จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

4. กิจกรรมช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ในการทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและครูผู้สอน ซึ่งความสัมพันธ์ก่อให้เกิดบรรยากาศอันดีที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น การสื่อสารระหว่างนักเรียนเป็นไปโดยอิสระมากกว่าการฝึกใช้ภาษาที่ละคน

สำหรับ จันทร อ่อน (2553, อ่อนไลน์) กล่าวว่า การเรียนรู้ในชั้นเรียนถือเป็นวินาทีที่ยิ่งใหญ่ในการสร้างความรักในการเรียนภาษาอังกฤษ การสอนจากสิ่งที่ดี ๆ รักและมีความสุข จะทำให้เด็กมีเจตคติที่ดีกับวิชาภาษาอังกฤษและครูสอนภาษาอังกฤษ ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

1. เพลงภาษาอังกฤษ การสอนให้เด็ก ๆ ร้องเพลงภาษาอังกฤษช่วยให้ เด็ก ๆ จะได้ทั้งความสนุกสนานเพลิดเพลิน เกิดความคุ้นเคยกับการใช้สำเนียงภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นอายตามด้วยการแสดงท่าทางตามเพลง อีกทั้งยังเป็นการทบทวนคำศัพท์ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วเป็นอย่างดี

2. เกมภาษาอังกฤษ การเล่นเกมภาษาอังกฤษจะช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายจากการเรียนแบบท่องจำ ช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นได้ ช่วยพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นในบางเกมที่ต้องใช้ความคิดมาก ๆ ถ้าหากมีผู้ที่มีมาช่วยคิดหรือวางแผนด้วยกันก็จะช่วยพัฒนาความสัมพันธ์รวมถึงความไวเนื้อเชื่อใจกันได้โดยไม่รู้ตัว ช่วยส่งเสริมการทำงานการเล่นเกมที่ผู้เล่นต้องลองผิดลองถูกเองในหลาย ๆ ครั้ง ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะการแก้ไขปัญหาโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นเมื่อเจอปัญหาต่าง ๆ ในการทำงาน พวกเขาจึงมีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาได้เองสูง

3. สื่อมัลติมีเดีย แอปพลิเคชันทางการศึกษา เป็นการเพิ่มทางเลือกในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีมาก ทุกวันนี้มีเว็บไซต์ (Web Site) สำหรับนักเรียน นักศึกษาที่น่าสนใจมาก

เด็ก ๆ สามารถฝึกออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา พร้อมกับชมภาพสวย ๆ น่ารัก ๆ นอกจากนี้ยังมีเกมที่น่าสนใจอีกมากมาย

4. หนังสือ หนังสือเปรียบเหมือนเพื่อนที่ดีที่สุดของเด็ก ๆ ครูอาจจะเลือกหนังสือมาอ่านให้เด็ก ๆ ฟัง แล้วทบทวนคำศัพท์หลังการอ่านถ้าเป็นเด็กโต ก็อาจจะให้เด็ก ๆ เลือกรื่องที่ชอบมาอ่านให้ครูและเพื่อน ๆ ฟังแล้วตั้งคำถามตอบเพื่อน

5. งานศิลปะ การที่เด็ก ๆ ได้ทำชิ้นงานศิลปะ เช่น งานฝีมือ การวาดภาพระบายสี ฯลฯ เป็นช่วงเวลาของเด็ก ๆ มีความสุข ในขณะที่เดียวกันคุณครูสามารถสอนภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับการทำกิจกรรมนั้นด้วยเป็นการศึกษาแบบบูรณาการที่ดี

รมณียา สุวรรณจรรยา (2558, หน้า 75-76) กล่าวว่าแอปพลิเคชันสำหรับสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษบนแท็บเล็ตวิชาภาษาอังกฤษ เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุกตามแนวคิดภาษาอังกฤษที่ว่า Learning is Fun โดยการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานเพลิดเพลิน ให้เกิดขึ้น เพื่อจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักอยากเรียนนั่นเอง ทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้เร็ว จะมีความกระตือรือร้นในการเรียน เพื่อต้องการศึกษาในหมวดคำศัพท์ต่อไป ทำให้นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ไว้นั้น มีความก้าวหน้าในการเรียนมากขึ้น โดยไม่ต้องรอเรียนพร้อมกับนักเรียนคนอื่น จึงทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนทำให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานในการเรียนรู้ไม่น่าเบื่อ เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษบนแท็บเล็ตช่วยให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สามารถที่จะเรียนได้ด้วยตนเอง สามารถที่จะย้อนกลับไปเรียนกี่ครั้งก็ได้

สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน น่าสนใจในการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักอยากเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความสามารถในการเรียนรู้เร็ว และมีความก้าวหน้าในการเรียนมากขึ้น

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ความหมายของการฟัง

การที่มนุษย์ได้ยินเสียงของถ้อยคำเกิดจากการประมวลผลภายในสมองและอวัยวะที่เรียกว่า การฟัง ดังนั้นการศึกษาให้ความหมายไว้ ดังนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังคือ ตั้งใจสดับ, คอยรับเสียงด้วยหู, ได้ยิน, เชื้อ, ทำตามถ้อยคำ เช่น ให้ฟังคำสั่ง ผู้บังคับบัญชา

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 159) การฟัง เป็นทักษะพื้นฐานในการรับสารที่สำคัญ ทักษะหนึ่งที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจ เสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่าน หรือเขียนได้

บัญชา อึ้งสกุล (2545, หน้า 63) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังคำพูดหรือ ฟังเสียงมิใช่มุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว การที่ผู้ฟังฟังคำพูดหรือเสียงและเข้าใจความหมาย ในสิ่งที่ผู้พูดทำให้เป็นผู้ฟังที่ดี คือ เข้าใจว่าผู้พูดพูดอะไร และพูดเกี่ยวกับอะไร

พีระพงศ์ สุขแก้ว (2548, หน้า 107) กล่าวว่า การฟัง เป็นกระบวนการรับข่าวสาร (Message) ที่มากระทบโสตสัมผัส แล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่พูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูด ตลอดจนพิจารณาถึงสังคมและ วัฒนธรรมของผู้พูดด้วย อีกทั้ง ยังเป็นความสามารถของผู้ฟังในการเข้าใจความหมายของ ประโยคที่ได้ยิน และสามารถตอบคำถามของภาษาที่ได้ยินอย่างถูกต้อง รวมไปถึงกระบวนการ รับรู้ การให้ความสนใจ และการตีความสิ่งเร้าหรือข้อมูลที่มากระทบโสตสัมผัส การรับสิ่งเร้า โดยตั้งใจ เมื่อนำมาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระ แหล่งที่มา จึงใช้ประสบการณ์เดิมของตนเอง ช่วยทำให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ดังนั้น การฟังเป็นการรับสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบ โสตสัมผัสโดยตั้งใจ ส่วนการได้ยินเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

พรสวรรค์ สิป้อ (2550, หน้า 151) การฟังเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารมากที่สุด การฟัง คือ ทักษะการรับ ผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับโดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด ซึ่งต้องเข้าใจสำเนียง หรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมกับจับความหมาย การฟังข้อความแต่ละ อย่างแตกต่างกัน เช่น การฟังบทสนทนาระหว่างเพื่อน ย่อมแตกต่างจากการฟังประกาศ ในสนามบิน เป็นต้น ดังนั้น กระบวนการฟังจึงเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนสำหรับผู้เรียน ภาษาต่างประเทศ

สรุปได้ว่า การฟัง คือ การได้ยินและคอยรับเสียงด้วยหู เป็นกระบวนการรับรู้ การให้ ความสนใจ และการตีความสิ่งเร้า หรือข้อมูลที่มากระทบโสตสัมผัส การรับสิ่งเร้าโดยตั้งใจ เมื่อนำมาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระ ผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับโดยใช้ความรู้เดิมและ ความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด ซึ่งต้องเข้าใจ สำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมกับจับความหมาย การฟัง ข้อความแต่ละอย่างแตกต่างกัน

องค์ประกอบของการฟัง

องค์ประกอบของการฟังทำให้ผู้สอนเข้าใจกระบวนการในการฟัง เพื่อที่จะนำไปเป็นแนวทางพัฒนาการสอนการฟัง ดังต่อไปนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 47) การฟังในชีวิตประจำวัน เกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี คือ การฟังที่ได้ยินโดยมิได้ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัวทั่ว ๆ ไป (Casual Listening) และการฟังอย่างตั้งใจที่มีจุดมุ่งหมาย (Focused Listening) ซึ่งเป็นการรับรู้และทำความเข้าใจใน “สาร” ที่ผู้อื่นสื่อความมาสู่เรา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้ ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจในสารที่ได้รับฟัง ครูผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการฟังเพื่อจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ

Lund (1990, pp. 105–115) กล่าวว่า องค์ประกอบของการฟัง แบ่งได้ออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ (Identification) โดยผู้ฟังจะได้ฝึกสังเกตความแตกต่างของภาษา ประกอบด้วย เรื่อง เสียง คำ การเน้นเสียง และระดับเสียงสูงหรือต่ำของข้อความที่ได้รับฟัง ตลอดจน คำ สถานที่ และชื่อบุคคลที่คุ้นเคย เป็นต้น
2. ขั้นมีความรู้พื้นฐาน (Orientation) ผู้ฟังทราบบริบทข้อความประกอบ และชนิดของภาษาพูด เช่น การโต้แย้ง การร้องเรียน บริบทของเหตุการณ์ที่ฟัง (Context) เช่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสนามบิน เป็นต้น
3. ขั้นเข้าใจความหลัก (Main Idea Comprehension) ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจประเด็นหลักที่ฟัง เช่น การบรรยาย การฟังการบอกเส้นทาง
4. ขั้นเข้าใจรายละเอียด (Detail Comprehension) ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจข้อมูลเฉพาะของข้อความที่ได้ยิน แม้ว่าจะผู้ฟังไม่ทราบความหมายคำทุกตัวอักษร แต่ก็สามารถเข้าใจรายละเอียดปลีกย่อยของข้อความที่ฟังได้ในทันที เช่น การทำตามคำแนะนำโดยละเอียด
5. ขั้นเข้าใจ (Full Comprehension) เป็นการบูรณาการทั้งสี่ข้อข้างต้น ประกอบด้วย ขั้นรับรู้ ขั้นมีความรู้พื้นฐาน ขั้นเข้าใจความหลักและขั้นเข้าใจรายละเอียด โดยทราบว่าข้อความที่ได้รับฟังนั้น มีความถูกต้องหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นด้านมาตรฐานการใช้ภาษา รูปประโยค อารมณ์ความรู้สึก และจุดมุ่งหมายของผู้พูด และการเน้นคำ
6. ขั้นการนำไปใช้ (Replication) ผู้ฟังจะมีส่วนร่วมในการทำซ้ำข้อความในลักษณะเดียวกันหรือต่างกัน สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าความเชี่ยวชาญในระดับที่สูงขึ้นเนื่องจากความเข้มข้น

จะนำไปสู่การสร้างข้อความที่มีความถูกต้องมากกว่าที่จะเข้าใจเนื้อหา ผู้ฟังสามารถทำได้บ่อยครั้ง ตัวอย่าง 1) การเขียนตามคำบอก 2) รับข้อความที่แน่นอน 3) การถอดเสียง

Allen กล่าวว่า องค์ประกอบของการฟัง เป็นหนึ่งในเครื่องมือของการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ คือ (Allen, 2016)

1. การรับฟัง (Hear) คือ การเน้นความรู้สึกทั้งหมดของผู้ฟังไปที่สิ่งที่ผู้พูดกำลังสื่อสารทำให้ง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับที่จะพูดในสิ่งที่หมายถึงและมั่นใจอย่างเต็มที่
2. การทำความเข้าใจ (Understand) คือ การเข้าใจความหมายของผู้พูดสามารถสื่อสารกลับสิ่งที่พูดได้อย่างพอใจ
3. สิ่งที่ต้องพิจารณา (Consider) คือ การประเมินความแตกต่างของข้อมูลที่น่าเสนอในสิ่งที่รู้สึกคิดหรือทำ
4. การให้ผลย้อนกลับ (Feedback) คือ การพิจารณาข้อมูลที่ได้รับเข้ามาเพื่อต้องการสื่อออกไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน

University of Minnesota Libraries (2021, online) กล่าวถึงองค์ประกอบขั้นตอนการฟัง ดังนี้

1. การรับฟัง (Receiving) เป็นขั้นตอนพื้นฐานที่บุคคลจะได้ยินข้อความที่ผู้พูดส่งมา
2. ความเข้าใจในการฟัง (Understanding) เกิดขึ้นเมื่อผู้รับข้อความพยายามค้นหาความหมายของข้อความ
3. การจดจำของการฟัง (Remembering) คือ เมื่อผู้ฟังใส่ข้อมูลลงในหน่วยความจำระยะยาว หรือลืมข้อมูลที่น่าเสนอ
4. การประเมินการฟัง (Evaluating) เกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังตัดสินเนื้อหาของข้อความหรือลักษณะของผู้พูด
5. การตอบสนอง (Responding) การฟังเกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังแสดงความคิดเห็นด้วยวาจาหรืออวัจนภาษาเกี่ยวกับผู้พูดหรือข้อความ
6. ขณะการตอบสนองของการฟัง (During the Responding) ผู้ฟังสามารถให้คำติชมแก่ผู้พูดได้สองประเภทที่ออกแบบมาเพื่อช่วยให้ผู้พูดทราบว่าผู้ฟังเข้าใจหรือไม่เข้าใจ และผู้ฟังคิดอย่างไรกับข้อความ ข้อเสนอแนะเชิงรูปแบบจะได้รับในขณะที่ผู้พูดมีส่วนร่วมในการพูด และข้อเสนอแนะเชิงสรุปจะได้รับในตอนท้ายของสุนทรพจน์

Parrish (2004, pp. 97–98) กล่าวถึงองค์ประกอบขั้นตอนการฟัง ดังนี้

1. ก่อนฟัง (Pre Listening) จุดประสงค์ของการฟังเพื่อสร้างสติมาของผู้เรียนงานเตรียมความพร้อมเพื่อให้ผู้เรียนนี้ถึงและพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาของสิ่งที่พวกเขา กำลังจะได้ยิน

สิ่งนี้จะช่วยให้พวกเขาสามารถคาดเดาเนื้อหาและอำนวยความสะดวกในการทำความเข้าใจข้อความที่กำลังฟัง ยกตัวอย่าง เช่น แบบสอบถาม คำถามเกี่ยวกับการคาดเดา/เท็จ การสนทนา คำศัพท์จากเนื้อเรื่องและเดาว่ามันจะเกี่ยวกับอะไร รูปภาพที่จัดฉาก สอนคำศัพท์ล่วงหน้า

2. การฟังเพื่อยืนยันการคาดการณ์ (Listening to Confirm Predictions) จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนยืนยันการคาดเดาที่เกิดขึ้นระหว่างการฟังก่อน จับคู่การคาดการณ์กับสิ่งที่ได้ยิน ตรวจสอบคำตอบของกิจกรรมก่อนการฟัง

3. การฟังสาระสำคัญ (Listening for Gist) จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทำความเข้าใจเฉพาะแนวคิดหลักของข้อความ ไม่จำเป็นต้องเข้าใจรายละเอียดของสิ่งที่เราฟัง เราจำเป็นต้องให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะในการแยกแยะแนวคิดหลักของข้อความ การฟังและตอบคำถาม จริง/เท็จ ใช่/ไม่ใช่ หรือปลายเปิดเกี่ยวกับแนวคิดหลักของข้อความนั้น จัดทำรายการข้อความและทำเครื่องหมายที่สะท้อนแนวคิดหลัก เลือกรูปภาพที่สอดคล้องกับแนวคิดหลักของข้อความ

4. การรับฟังข้อมูลเฉพาะ (Listening for Specific Information) จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการเลือกข้อมูลเฉพาะในข้อความโดยไม่คาดหวังให้พวกเขาเข้าใจทุกคำ เช่น งานจิ๊กซอว์ กลุ่มต่าง ๆ รับฟังข้อมูลที่แตกต่างกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลในกลุ่มใหม่ กรอกคำ/ตัวเลขที่ขาดหายไป ในข้อความ ระบุรายการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงและตรวจสอบแนวคิดที่ได้รับฟัง ฟังและชี้ไปที่รูปภาพ/คำตามปรากฏในเนื้อเรื่อง สั่งซื้อข้อมูลตามที่ปรากฏในข้อความโดยใช้รูปภาพหรือคำ เลือกคำที่ถูกต้องตัวเลข ฯลฯ (ปรนัย) แกไขข้อมูลที่ผิดในข้อความ กรอกตาราง/ตารางด้วยคำหรือวาดภาพ

5. การฟังเพื่อดูรายละเอียด (Listening for Detail) จุดประสงค์เพื่อฝึกการฟังอย่างละเอียด เพื่อดูรายละเอียดของข้อความ ผู้เรียนเปลี่ยนจากการระบุสั้น ๆ ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง เพื่อตีความความหมายให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ประเภทของกิจกรรมที่คุณใช้จะคล้ายกับกิจกรรมที่ระบุไว้ในส่วนที่ 3 และ 4 ด้านบน สิ่งที่จะแตกต่าง คือ เนื้อหาของคำถามที่คุณถาม การรับฟังข้อมูลเฉพาะที่มีหัวข้อยาว อาจเป็นเพียงการระบุประเทศที่กล่าวถึงและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละประเทศ การฟังที่ละเอียดมากขึ้นอาจต้องการให้ผู้เรียนระบุผู้เล่น เวลา หรือตำแหน่งที่แน่นอนของเหตุการณ์ ซึ่งหมายความว่า คุณสามารถใช้หัวข้อยาวเดียวกันกับระดับต่าง ๆ ได้ แต่เพียงแค่เปลี่ยนลักษณะของงานที่คุณมอบหมาย

6. ทำการอนุมาน (Making Inferences) จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ตีความและประเมินความหมายของข้อความ ในขณะที่ผู้เรียนระดับเริ่มต้นจะได้รับความท้าทายมากพอจากการกำหนดสาระสำคัญและข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงจากข้อความการฟังนักเรียนระดับกลาง

ถึงระดับสูง จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนในการอนุมานและก้าวไปไกลกว่าข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงที่นำเสนอ ยกตัวอย่างเช่น พุทธศุภเกี่ยวกับข้อความพื้นฐาน เช่น คุณลักษณะและกำหนดกลุ่มเป้าหมายสำหรับโฆษณา กิจกรรมการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจ เลือกข้อความที่สามารถอนุมานได้จากข้อความการฟัง อาจเป็นได้ด้วยข้อความจริง/เท็จ หรือปรนัย

7. ติดตามผล (Follow-Up) จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนเพิ่มเติมโดยใช้เนื้อหาของข้อความ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของข้อความเพิ่มเติมผ่านสื่ออื่น ยกตัวอย่างเช่น คำถาม การอภิปราย บทบาทการ เล่น งานเขียนรายงานสรุปรายการบันทึกประจำวัน การสัมภาษณ์ และการสำรวจดำเนินการในหรือนอกชั้นเรียน การวิจัยชุมชนและรายงานกลับสู่ชั้นเรียน

สรุปองค์ประกอบการฟังได้ดังนี้ คือ 1) ขั้นการรับฟัง หรือ ได้ยิน 2) ขั้นความเข้าใจ หรือความรู้พื้นฐานของผู้ฟัง 3) ขั้นการรับรู้ หรือ ประเมินผล 4) ขั้นตอบสนอง หรือให้ผลย้อนกลับ ทักษะการฟังเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจในสิ่งได้รับฟัง ผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการฟัง เพื่อจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ

การพัฒนาทักษะการฟัง

การพัฒนาทักษะการฟังเพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟังจึงมีความสำคัญ การพัฒนาทักษะการฟังจึงถือเป็นเรื่องจำเป็นดังที่มีผู้เสนอแนะวิธีและขั้นตอนการพัฒนาทักษะการฟัง ดังนี้

ฐปทอง กว่างสวัสดิ์ (2561, หน้า 95) การพัฒนาทักษะการฟัง ในการสอนทักษะการฟัง ควรเข้าใจและมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูล ลักษณะบทเรียนควรจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับทักษะ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกกลวิธีการฟังหลายแบบเช่น การฟังเพื่อจับใจความสำคัญและใจความสนับสนุน ฟังเพื่อตีความและคาดการณ์ ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนรู้คำที่ใช้เรียงลำดับเนื้อความ และคำที่เป็นเครื่องหมายบ่งชี้ ผู้เรียนต้องมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเนื้อหาพอที่จะเข้าใจข้อมูล ส่วนที่ฟังไม่ทันได้ในการพัฒนาทักษะการฟังนั้น

พีระพงศ์ สุขแก้ว (2548, หน้า 111) กล่าวว่า การสอนการฟังให้จัดเรียงลำดับขั้นตอนการฟังจากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. ฟังคำเดี่ยว ฟังวลี และประโยค เช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ เน้นคำหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
2. ฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น การสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพสวยงาม หรือภาพตลก เพื่อให้จำสิ่งที่ได้ฟังได้นานขึ้น และเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. ฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจจะมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยให้สรุปเหตุการณ์ว่า ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำอยู่ จนสามารถสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร

4. ฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ

พรสวรรค์ สิปป์ (2550, หน้า 154) การจัดกิจกรรมเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ควรจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายากดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว วลี และประโยคที่สั้น ๆ ให้ผู้เรียนแสดงออกหลาย ๆ ให้ผู้เรียนสังเกตการณ์เน้นหนักในคำ และเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การฟังโดยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินให้เป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย

3. การฟังเรื่องสั้น ให้ผู้เรียนสรุปเหตุการณ์

4. ฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเพื่อให้คุ้นเคยกับภาษาในชีวิตจริง

ฐูปทอง กว่างสวัสดิ์ (2561, หน้า 39) ทักษะการฟัง (Listening) ทักษะฟังถือว่าเป็นทักษะแรกในการสื่อสาร ถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการฟัง สิ่งสำคัญที่ผู้สอนจำเป็นต้องรู้ก่อนที่จะเตรียมกิจกรรมคือ

1. การสอนทักษะฟังควรคำนึงถึงสถานการณ์ (Situation) หรือบริบท (Context) การเลือกเนื้อหา (Text) ต้องมีความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรม ควรมีตัวอย่างหรือสาธิตกิจกรรมนั้นก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจก่อนจึงลงมือปฏิบัติ

3. ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมฝึกการฟังที่หลากหลายและน่าสนใจ เช่น ฟังเทปแล้ววาดภาพ หรือ เติมเครื่องหมายลงในแผนผัง ผู้เรียนดูวิดีโอแล้วช่วยกันสรุปหรือเล่าเรื่อง

Paulston, et al. (1979, pp. 131-132 อ้างอิงใน สุมิตรรา อังวัฒนกุล, 2540, หน้า 159) เสนอแนะขั้นตอนในการพัฒนาทักษะการฟัง ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง ผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายเฉพาะหรืองานที่จะทำหลังจากฟังแล้ว

2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ ข้อความที่ฟังควรเป็นข้อความที่ใช้อัตราความเร็วปกติ และควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำ ซึ่งจะฟังซ้ำก็ครั้งนั้นขึ้นอยู่กับความยาวและความยากง่ายของเรื่องที่ฟัง ลักษณะงานที่ทำ และความสามารถของผู้เรียน

3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหรืองานที่มอบหมายให้ หลังจากการฟังแล้ว

4. ผู้สอนให้คำติชมในงานของผู้เรียน เช่น เฉลยคำตอบ หรือให้ผู้เรียนได้แก้ไขคำตอบที่ผิดด้วยตนเอง

Finocchiaro and Brumfit (1983, pp. 138–139 อ้างอิงใน สุมิตรรา อังวัฒน์กุล, 2540, หน้า 160) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละครหรือการสนทนาต่าง ๆ
4. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถาต่าง ๆ
5. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษและจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ
8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

สรุปการพัฒนาทักษะการฟังได้ดังนี้ คือ ผู้สอนจำเป็นต้องออกแบบบทเรียนและจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมฝึกการฟังที่หลากหลายและน่าสนใจ การจัดกิจกรรมการฟังควรคำนึงถึงประสบการณ์ของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และความสามารถของผู้เรียน ผู้สอนสามารถฝึกฝนผู้เรียนให้มีความสามารถในการฟังจัดเรียงลำดับขั้นตอนการฟังจากง่ายไปหายาก สาธิตกิจกรรมนั้นก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจก่อนจึงลงมือปฏิบัติ กระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม เปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำ และทดสอบความเข้าใจในการฟัง

การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง

การวัดและประเมินผลทักษะการฟังเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อประเมินผลผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ มีวิธีการประเมินดังนี้

Hubbard, et al. (1983, pp. 263–265 อ้างอิงใน สุมิตรรา อังวัฒน์กุล, 2540, หน้า 212–213) ได้จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง เป็นทดสอบการฟังเสียง และการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค

1.2 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และในประโยค (Sentence Stress) ฟังคำแล้วให้เลือกพยางค์ที่ออกเสียงหนักที่สุด ฟังประโยคแล้วให้เลือกคำที่ออกเสียงเน้นหนักที่สุด

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค เช่น ให้ฟังประโยคแล้วบอกได้ว่าท้ายประโยคเสียงสูงขึ้นหรือต่ำลง

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังเสียงแล้วตอบคำถามหรือการลากเส้นแสดงทิศทาง การเดินทางลงในแผนที่ตามข้อความหรือคำสั่งที่ได้ยิน ตัวอย่างการทดสอบความเข้าใจในการฟัง ดังนี้

2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง จบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียวแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟัง

2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วจะมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

2.3 ฟังข้อความ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่

2.4 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดินพร้อมกับบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง แล้วผู้เรียนทำเครื่องหมายว่าจุดหมายปลายทาง คือ ที่ไหนในแผนที่

2.5 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิของอากาศในแต่ละภาค หรือหมายเลขของผู้เล่นในทีมเบสบอล หรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

2.6 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น รถไฟขบวนใดที่จะพาไปสู่จุดหมายปลายทางตรงตามเวลา หรือรถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น

2.7 การจดโน้ต สามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

2.8 การเขียนตามคำบอก เพื่อดูว่าสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องหรือไม่ และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างช้า ๆ ไม่เป็นธรรมชาติ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 130-135) กล่าวว่า การทดสอบการฟังสามารถวัดได้ทั้งเป็นหน่วยย่อยและความเข้าใจโดยรวม โดยอาศัยโครงสร้างความรู้ของผู้เรียน การทดสอบการฟัง อาจวัดโดยบทฟัง แล้วเขียนคำตอบหรือพูดตอบ เป็นคำ วลีและข้อความ โดยเกณฑ์

การประเมินการฟังควรเป็นไปตามรูปแบบการฟัง เช่น ถ้าการฟังเป็นแบบตัวต่อตัวในการสนทนา ควรใช้เกณฑ์กำหนดความสามารถในการจับใจความ การตีความ การสังเกตเกี่ยวกับกริยาอาการ สีน้าท่าทางวัตถุประสงค์ของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง สีน้าภาษาที่ใช้ ถ้าเป็นการฟังที่ไม่ใช่แบบตัวต่อตัวเช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย ฯลฯ ก็ควรเพิ่มเกณฑ์ การประเมินอาจเป็นไปตามเนื้อหาที่ว่าเป็นภาษาทั่วไป หรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เช่น การฟังบรรยายทางวิชาการ หรือการฟังด้านวิชาชีพจากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การทดสอบ การฟังนั้นมีการทดสอบหลายวิธีซึ่งอาจทดสอบการฟังเสียงหรือความเข้าใจในกาฟังรวมทั้ง กริยาอาการ และสีน้าท่าทาง แบบทดสอบนั้นก็มหลายชนิด ดังนั้น ควรเลือกแบบทดสอบ และวิธีการทดสอบให้ตรงกับรูปแบบของการฟัง

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 200) รุบริค (Rubric) เป็นเครื่องมือให้คะแนนชนิดหนึ่ง ใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานหรือผลงาน ของนักเรียน รุบริค ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินการปฏิบัติหรือผลผลิตของ นักเรียน และระดับคุณภาพหรือระดับคะแนน เกณฑ์จะบอกผู้สอนหรือผู้ประเมินว่าการปฏิบัติงาน หรือผลงานนั้น ๆ จะต้องพิจารณาสิ่งใดบ้าง ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนจะบอกว่า การปฏิบัติ หรือผลงานที่สมควรจะได้ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนนั้น ๆ ของเกณฑ์แต่ละตัวมีลักษณะ อย่างไร รุบริค จึงเป็นเหมือนการกำหนดลักษณะเฉพาะ (Specification) ของการปฏิบัติหรือ ผลงานนั้น ๆ ในเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ หรือทั้ง 2 ประการรวมกันทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเป้าหมาย ของการประเมิน ข้อดีในการให้คะแนนแบบรุบริคในการประเมิน คือ

1. เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการประเมินว่าบรรลุเกณฑ์ที่ระบุไว้หรือไม่
2. เป็นเครื่องมือในการสะท้อนผลกลับไปยังครูเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน และเป็นเครื่องมือในการสะท้อนผลกลับไปยังนักเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง

Nation and Newton (2009, pp. 166–169) กล่าวถึงการประเมินการฟังว่าประกอบด้วย เกณฑ์การประเมิน 3 รูปแบบ คือ ความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง และความสะดวกในการวัด

1. ความเชื่อมั่น เป็นการวัดความน่าเชื่อมั่นตามลักษณะทางสถิติสามารถทำได้ ดังนี้
 - 1.1 การสอบหรือการทดสอบซ้ำ (Test/Retest) โดยการนำแบบทดสอบชุดเดิมมาใช้ กับผู้เรียนกลุ่มเดิม แต่ต้องเว้นระยะเวลาห่างในการทำแบบทดสอบ ประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นจะต้องมีคะแนนผลการทดสอบไม่ต่างจากคะแนนการทดสอบเดิม
 - 1.2 วิธีแบ่งครึ่ง (Split Halves) คือ การแบ่งแบบทดสอบออกเป็นสองส่วน ให้กลุ่ม ผู้เรียนทำแบบทดสอบ โดยหากแบบทดสอบมี 50 ข้อ ผู้สอนแบ่งข้อสอบออกเป็น 2 ส่วน

โดยการแบ่งออกตามเลขคู่และเลขคี่ จากนั้นนำไปให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบ และเปรียบเทียบ ผลการทดสอบในแต่ละกลุ่ม ถ้าเป็นการทดสอบที่มีความเชื่อมั่นจะมีผลคะแนนในการทดสอบ คล้ายคลึงกันทั้งสองกลุ่ม

1.3 แบบทดสอบที่คล้ายคลึงกัน คือ การแบ่งแบบทดสอบเป็นสองรูปแบบที่คล้ายกัน ให้มากที่สุด แต่ไม่เหมือนกัน เพื่อให้ผู้เรียนคนเดียวทำแบบทดสอบทั้งสองรูปแบบผลคะแนน ในแต่ละครั้งไม่แตกต่างกัน

2. ความเที่ยงตรง แบบประเมินจะมีความเที่ยงตรงหากใช้วัดได้ตรงกับจุดประสงค์ ที่ต้องการวัด ตัวอย่างเช่น แบบทดสอบการออกเสียงจะมีความเที่ยงตรงก็ต่อเมื่อใช้ทดสอบ การออกเสียง แต่จะขาดความเที่ยงตรงหากใช้ทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ความเที่ยงตรง สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ ความเที่ยงตรงภายนอก คือ ผู้เข้าทำ การประเมิน ผู้ให้การประเมิน และบุคคลอื่น ๆ ที่ เกี่ยวข้องเห็นว่าแบบประเมินนี้ถูกต้อง เหมาะสม เที่ยงตรง และความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา คือ พิจารณาด้านเนื้อหา ทักษะ และภาษา ของแบบประเมินว่า ตรงตามสิ่งที่ต้องการประเมินหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น ในการวัดความเที่ยงตรง ด้านเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการฟังด้านวิชาการ ผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบและ การใช้ทักษะการฟังด้านวิชาการ และนำมาสร้างแบบประเมิน ผู้สอนอาจประเมินโดยดูจากสิ่งที่ เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังด้านวิชาการ เช่น การจดบันทึก การเข้าใจคำศัพท์ทางวิชาการ และการจัดลำดับความคิดจากสิ่งที่ผู้เรียนฟัง

3. ความสะดวกในการวัดแบบประเมินเมื่อถูกนำไปใช้จริงมีข้อจำกัดต่าง ๆ มากมาย เช่น เวลา เงิน สิ่งอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังนั้นจึงไม่ควรสร้างแบบประเมิน ที่ยาก หรือนานเกินไปสำหรับ 40 นาที ซึ่งถือว่าเป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับการทดสอบ และประเมินการฟัง การออกแบบแบบประเมินจึงควรคำนึงถึงเวลาที่น่าแบบประเมินไปใช้จริง เช่น ไม่ควรใช้กระดาษ อุปกรณ์หรือใช้คนจำนวนมากเมื่อนำแบบประเมินไปใช้ และแบบประเมิน จะต้องเข้าใจง่าย เป็นต้น โดยการสร้างแบบประเมินการฟังที่สะดวกในการวันนั้น สามารถทำได้ โดยใช้การประเมินการฟังแบบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยในแต่ละระดับ จะมีสิ่งที่ต้องการจะประเมินและคะแนนกำหนดไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ง่าย ต่อการประเมินผู้เรียนแต่ละบุคคล

เกณฑ์การประเมินการฟังภาษาอังกฤษสำหรับหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการฟัง

ภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 เกณฑ์ประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัย
โตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น

ระดับคะแนน	ดีเยี่ยม	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	ไม่สามารถ
	5	4	3	2	1
เกณฑ์ การประเมิน					
1. ความเข้าใจ ในคำสั่งของ ผู้ฝึกสอน	สามารถเข้าใจ คำสั่งได้และปฏิบัติ ตามได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว	สามารถเข้าใจ คำสั่งและปฏิบัติ ตามได้อย่าง ถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า โดยไม่ได้รับ ความช่วยเหลือ จากผู้อื่น	เข้าใจคำสั่ง ผิดพลาดเล็กน้อย แต่อาจปฏิบัติตาม ถูกต้อง โดยได้รับ ความช่วยเหลือจาก ผู้อื่น	ทำข้อผิดพลาดที่ สำคัญในการทำ ความเข้าใจคำสั่ง ได้ถูกต้องน้อย มากและแทบจะ ไม่สามารถปฏิบัติ ตามได้ด้วยความ ช่วยเหลือจาก ผู้อื่น	ไม่สามารถ เข้าใจและ ปฏิบัติตาม คำสั่งได้เลย
2. ความเข้าใจ ในคำถามของ ผู้ฝึกสอน	สามารถเข้าใจ คำถามได้อย่าง ถูกต้องและให้ คำตอบอย่าง คล่องแคล่ว	สามารถเข้าใจ คำถามได้แต่ไม่ สามารถให้ คำตอบ ที่เหมาะสม และชัดเจน	ทำข้อผิดพลาด เพียงเล็กน้อยใน การทำความเข้าใจ คำถาม และให้คำตอบ ที่ไม่ชัดเจน	ทำข้อผิดพลาดที่ สำคัญในการทำ ความเข้าใจ คำถามและให้ คำตอบที่ไม่ ชัดเจน	ไม่สามารถ เข้าใจคำถาม และไม่สามารถ ตอบกลับได้
3. ความเข้าใจ ในคู่/กลุ่ม	สามารถเข้าใจ กิจกรรมการ สื่อสารได้อย่าง ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ทำความเข้าใจ ผิดพลาดเพียง เล็กน้อยในการ ทำความเข้าใจ และสามารถทำ กิจกรรมการ สื่อสารได้โดยไม่ มีปัญหา	ทำความเข้าใจกับ ข้อผิดพลาด บางอย่าง แต่สามารถทำ กิจกรรม การสื่อสาร ในระดับหนึ่งได้	ทำความเข้าใจกับ ผิดพลาดครั้ง สำคัญในการทำ ความเข้าใจผู้อื่น และแทบจะไม่ สามารถทำ กิจกรรม การสื่อสารได้	ไม่สามารถ เข้าใจการ เจรจาเลยและ ไม่สามารถทำ กิจกรรม การสื่อสาร ได้เลย

ที่มา: TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan

สรุปได้ว่า วิธีการวัดและประเมินผลการฟังภาษาอังกฤษนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ และการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการฟังภาษาอังกฤษ

ตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เพื่อประเมินระดับความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลโดยดัดแปลงมาจากเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับประเทศไทย (English as a Foreign Language) (โพลีลู บริบูรณ์, 2554, หน้า 3) ทักษะการฟังภาษาอังกฤษในหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) หมายถึง ความสามารถในการฟังของนักฟุตบอลในการเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียงไวยากรณ์ คำศัพท์ ความหมายประโยคของภาษาอังกฤษแล้วสามารถนำสิ่งที่ได้ฟังไปปฏิบัติตามคำสั่งในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตามเกณฑ์การประเมิน 4 ระดับ ได้แก่ 1) ดีเยี่ยม 2) ดี 3) พอใช้ และ 4) ปรับปรุง ประเด็นการประเมินแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ความเข้าใจในคำสั่งของผู้ฝึกสอน 2) ความเข้าใจในคำถามของผู้ฝึกสอน และ 3) ความเข้าใจในการทำงานเป็นคู่/การทำงานเป็นกลุ่ม

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของการพูด

การพูดเป็นส่วนหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมไปถึงการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้พูดเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียน มีผู้ให้ความหมายการพูดไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539, หน้า 316) ได้ให้ความหมายว่า ทักษะพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนักถึงลีลาภาษา ตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้ บ่อยครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์สั้น ๆ (Fewer Syllables) การทวนคำ ทวนความ (Restatement) การซ้ำคำ ซ้ำความ (Repetition) การออกอุทาน (Interjection) นอกจากนี้ โครงสร้างทางภาษามักไม่เป็นระเบียบแบบแผนเหมือนภาษาพูด เพราะมีการกล่าวด้วยความลั้งเล การพูดกลับไปกลับมา การเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544, หน้า 2) กล่าวถึง ธรรมชาติของการพูดไว้ว่า มนุษย์เรามีลักษณะในการเปล่งเสียงพิเศษกว่าสัตว์อื่น ๆ เนื่องจากมนุษย์สามารถพูดได้ สิ่งที่กำหนดให้มนุษย์มีความสามารถในการพูดคือความได้นั้นอยู่ในสมอง กล่าวคือ มนุษย์มีบริเวณภาษาอยู่ในสมอง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเชื่อกันว่าอยู่ในบริเวณสมองซีกซ้าย บริเวณภาษานี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ บริเวณที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้ออกเสียง นั่นคือ ปาก ลิ้น ฯลฯ เป็นต้น ส่วนอีกบริเวณหนึ่งอยู่เบื้องล่างของส่วนแรก ทำหน้าที่ในการรับรู้และตีความเมื่อได้ยินถ้อยความ ซึ่งผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวออกมา ถ้อยความที่ผู้ร่วมสนทนาพูดขึ้นนั้นผ่านเข้าไปในหูของผู้ฟัง โดยเส้นประสาทจะเป็นตัวส่งสาระต่าง ๆ เข้าไปยังบริเวณภาษาในสมองดังกล่าว ในการสื่อความครั้งหนึ่ง ๆ เริ่มด้วยบริเวณภาษาในสมองที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะในการพูดสั่งงานในอวัยวะที่ใช้ในการพูดจัดตัวเพื่อออกเสียงนานาประเภท เสียงพูดจะเกิดขึ้นเมื่อกระแสลมจากปอดเคลื่อนออกประสมประสานกับการทำงานของอวัยวะในการพูดผ่านช่องปากออกมาเพื่อเข้าสู่ผู้ฟัง เสียงเหล่านี้จะผ่านออกมาในลักษณะคลื่นเสียง คลื่นเสียงเหล่านี้จะผ่านหู เริ่มจากหูชั้นนอก ไปยังส่วนกลางหู และหูชั้นใน ซึ่งจะมีการส่งสารไปยังบริเวณภาษาในสมองที่ทำหน้าที่ในการรับรู้ตีความ เมื่อรับสารแล้วผู้ฟังมีความเข้าใจในสารนั้นและพร้อมที่จะตอบโต้ กลับไปบริเวณภาษาในสมองที่ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะในการพูดจะทำงานและเกิดเป็นเสียงพูดออกไป ลักษณะการสื่อความด้วยการพูดจะมีวงจรเช่นนี้เรื่อยไปไม่ว่าจะพูดภาษาใด ๆ ธรรมชาติของการพูดภาษาอังกฤษก็มีวงจรในลักษณะเดียวกัน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจำ

พรสวรรค์ สิปป์ (2550, หน้า 163) ได้ให้ความหมายว่า การพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2560, หน้า 12-34) กล่าวว่า การพูด เป็นพฤติกรรม พื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งแสดงถึงลักษณะทางกายภาพ ทางด้านจิตใจ ทางด้านตรรกวิทยา ทางด้านสังคม และทางด้านวัฒนธรรม เป็นทักษะการสื่อสารตามกระบวนการสื่อความหมาย โดยอาศัยความรู้เรื่องคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และหัวข้อที่ต้องการสื่อ ตลอดจน การเรียนรู้ที่จะได้เลือกใช้สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อสื่อความหมายให้ถูกต้องตามบริบท เพื่อให้ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะดังกล่าวและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนั้น การสอน การพูดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น ควรกำหนดจุดประสงค์ของการสอนพูดโดยการฝึกสื่อสาร ให้เกิดความเข้าใจในการสนทนาโต้ตอบ ควรคำนึงถึงลักษณะของภาษาพูด และฝึกจำแนกเสียง และการฟังความหมายของคำ ประโยคข้อความสั้น ๆ คำสั่ง คำถาม

สรุปได้ว่า การพูด คือ ความสามารถในการสื่อสารเฉพาะของมนุษย์โดยใช้ปาก และกล่องเสียงเพื่อเปล่งเสียงออกมา โดยอาศัยภาษาเป็นตัวสื่อความหมายของสิ่งที่พูด เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า แววตา และอากัปกิริยา เป็นทักษะการสื่อสารตามกระบวนการสื่อความหมาย โดยอาศัยความรู้เรื่องคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และหัวข้อที่ต้องการสื่อ การพูดอย่างมีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษา จุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

องค์ประกอบของการพูด

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการพูดให้กับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการเรียน ผู้สอนจึงควรมีความรู้เรื่ององค์ประกอบของการพูด ดังนี้

พรสวรรค์ สิปป์ (2550, หน้า 163-166) การที่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะการพูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีองค์ประกอบการพูดดังต่อไปนี้

1. จุดประสงค์ของการพูด เนื่องจากการพูดและการฟังเป็นทักษะคู่กัน ดังนั้น จุดประสงค์ของการพูดและการฟังจึงเหมือนกัน นั่นคือ พูดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ในการพูด คู่สนทนาต้องสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับ จุดประสงค์ นั่นคือ เมื่อพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ภาษาต้องมีความถูกต้องชัดเจน แต่ถ้าเป็นการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาษาอาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องมากนัก เพราะจุดประสงค์ของการพูด คือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด

2. การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสม นำคำมาเรียงลำดับให้ถูกต้อง และออกเสียงได้ถูกต้อง นั่นคือ ผู้เรียนต้องรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียง นอกจากความรู้ด้านภาษา ผู้พูดยังต้องใช้กลวิธีในการสื่อสารทั้งแบบใช้

คำพูด เช่น การพูดซ้ำ การอธิบายใหม่ การถามเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจ และไม่ใช้คำพูด เช่น การแสดงท่าทาง การมองตา เป็นต้น

3. ปฏิสัมพันธ์ในการพูด การพูดเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และสิ่งทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการพูด ประกอบด้วย การเริ่มสนทนา การดำเนินการสนทนา การจบการสนทนา การผลัดกันพูด และการโต้ตอบที่เหมาะสม

3.1 การเริ่มสนทนา เป็นการพูดเพื่อดึงคู่สนทนาให้มาสนใจผู้พูด เพื่อให้ผู้พูดจะสามารถดำเนินการสนทนาได้

3.2 การดำเนินการสนทนา ในการสนทนา คู่สนทนาต้องมีปฏิสัมพันธ์เพื่อทำให้การสนทนาสามารถดำเนินไปได้

3.3 การจบการสนทนา ก่อนจบการสนทนา ผู้พูดต้องแสดงให้คู่สนทนาทราบว่า จะจบการสนทนา

3.4 การผลัดกันพูด การผลัดกันพูดเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง แต่มักเป็นปัญหาต่อผู้พูด ปัญหาแรกเกิดขึ้น คือ เมื่อต้องการเข้าร่วมสนทนา เนื่องจากไม่ทราบว่า เมื่อใดคู่สนทนาจะพูดจบ ตนเองจะได้พูด สิ่งที่สามารถสังเกตได้ก็คือ เมื่อผู้พูดลงเสียงต่ำ แสดงว่าจะหยุดพูด นอกจากฟังจากระดับเสียงลงแล้ว อาจจะแสดงท่าทางเพื่อให้คู่สนทนาทราบว่า ต้องการพูด เช่น เลิกคิ้ว กระแอมกระไอ หรือจ้องคู่สนทนา เป็นต้น

3.5 การโต้ตอบที่เหมาะสม ในภาษาอังกฤษมีการโต้ตอบที่เป็นแบบแผนที่ผู้เรียนต้องรู้ และสามารถนำไปใช้ได้ เช่น การทักทาย การเชิญ การชมเชย การถามเกี่ยวกับสุขภาพ และการร้องทุกข์

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 76) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศการพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face to Face Communication) ระหว่างบุคคล ดังนั้นการพูดจะประสบความสำเร็จย่อมต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟังจึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกริยา และรู้จักสะสมความคิดอ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวมการเตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่ายแจ่มแจ้งและรวดเร็ว

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้นมีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้อง

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟังเช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึง โสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

Oller (1979, pp. 320–326) แบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation)

1.1 การออกเสียงของแต่ละเสียงและคำแต่ละคำ

1.2 การออกเสียงประโยค น้ำเสียงที่เหมาะสมและการลงเสียงสูง-ต่ำ

2. คำศัพท์ (Vocabulary) ความสามารถของผู้เรียนในการเลือกใช้คำที่เหมาะสมและวิธีการแก้ปัญหาเมื่อไม่สามารถหาคำที่เหมาะสมได้โดยการอธิบายคำที่ใกล้เคียง

3. ไวยากรณ์ (Grammatical Accuracy) การใช้โครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้องหรือวิธีที่ผู้เรียนได้รับการพูดอย่างถูกต้อง

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

4.1 ความสามารถในการทำให้การสนทนาดำเนินต่อไป

4.2 พูดข้อความได้อย่างราบรื่นโดยไม่ลังเลหรือหยุดชั่วคราวที่ไม่เหมาะสม

5. สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น (Interactive Communication) ความสามารถในการรับความหมายของผู้ฟัง

สรุปองค์ประกอบของการพูด คือ บุคคลผู้พูดและผู้ฟัง โดยมีเนื้อหาหรือคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว ความสามารถเข้าใจผู้อื่น เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายตามจุดประสงค์ของการพูดหรือจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร

การพัฒนาทักษะการพูด

การพัฒนาทักษะการพูดมีความสำคัญในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ การเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝน พัฒนาทักษะการพูด ดังต่อไปนี้ คือ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2540, หน้า 57–64) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไรโดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ในข้อ 1.1 คือ ให้ความหมายศัพท์โครงสร้างหรือสำนวนใหม่และความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนานั้น คือ เป็นการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization)

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่จะนำมาสอนเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถามตอบซักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นกรให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกพูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอนและลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้นำสนใจด้วย เป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competency)

4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาฝึกเพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้ในการฝึกทักษะการพูด นอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นกรยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Group-Centered Approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และเป็นคู่ ๆ แล้ว เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการพูด ผู้สอนควรจัดกิจกรรมออกเป็น 4 ระยะ คือ

4.1 กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre-Conversation Activities) เป็นการเตรียมผู้เรียนโดยสร้างความสนใจทบทวนโดยใช้สื่อการสอนต่างๆ เข้าช่วย ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

4.1.1 ให้ความรู้ทางศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่นำมาใช้ในบริบทที่มีความหมายในบทสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนพร้อมจะฝึกทักษะการพูดอย่างราบรื่นในภายหลัง

4.1.2 การให้ความรู้ทางด้านกรออกเสียงศัพท์และโครงสร้างที่จำเป็นในการฝึกทักษะการพูด ซึ่งอาจทำได้โดยการนำเข้าไปบริบทและฝึกก่อนการฝึกสนทนาจริง

4.1.3 การให้ความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับบทสนทนาที่นำมาใช้สอน เช่น สถานภาพ ระดับความเป็นทางการและการแสดงอารมณ์ของคู่สนทนา เป็นต้น

4.1.4 ฝึกออกเสียงคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

4.1.5 การจับคู่สนทนาโดยเลือกข้อความที่เหมาะสม

4.1.6 การเลือกคำถามคำตอบในบทสนทนาที่เหมาะสม

4.1.7 การให้ข้อมูลในส่วนที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มี

4.2 การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ทั้งหมด (Controlled Conversation) โดยผู้เรียนฝึกสนทนาโต้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ๆ

4.3 การสนทนาโดยกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi-Controlled Conversation) โดยให้ผู้เรียนเลือกคำถาม-ตอบ ในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์

4.3.1 ให้ผู้เรียนถามคำถามและเลือกตอบคำถามจากที่กำหนดให้

4.3.2 ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนให้สถานการณ์เกี่ยวกับการโทรศัพท์ ถ้าผู้เรียนคนใดพร้อมให้เป็นนักเรียนคนที่ 1 และ 2 ถ้าไม่พร้อมให้ใช้คำถามที่เตรียมไว้

4.3.3 ให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับจังหวัด 2 จังหวัด ที่ผู้เรียนรู้จักโดยให้ศัพท์โครงสร้างที่จำเป็นต้องใช้ หรือให้คำถามเพื่อนำอภิปราย

4.4 การสนทนาโดยเสรี (Free Conversation) คือ การสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันเองอย่างอิสระ โดยผู้เรียนเลือกใช้ศัพท์และโครงสร้างเองตามความเหมาะสม แล้วแสดงบทบาทสมมติแก้ปัญหา หรืออภิปราย เป็นต้น ตัวอย่าง เช่น

4.4.1 ให้สนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการถามทิศทาง

4.4.2 ให้ฟังการสนทนายระหว่างบุคคล 2 คน เกี่ยวกับการนัดหมาย จัดลงในตารางเวลา แล้วให้จับคู่กันพูดกับเพื่อนว่าบุคคลทั้งสองว่างและไม่ว่างวันใด เวลาใด

4.4.3 ให้ผู้เรียนใช้การแก้ปัญหาโดยให้หัวข้อตามจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสาร เช่น การให้เหตุผลในการโฆษณาสินค้า

4.4.4 ให้ผู้เรียนอภิปรายอย่างเสรี โดยให้ประเด็นอภิปราย ทั้งนี้การอภิปรายอย่างเสรี เป็นกิจกรรมสำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

4.5 การประเมินความสามารถในการพูด ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษา และเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และนอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังได้แสดงถึง

วัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า ต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 169) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับนักเรียนแต่ละระดับ ได้ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. หารายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อ
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้โต้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

กุศยา แสงเดช (2548, หน้า 136) ได้กล่าวว่า ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญ คือ ตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบ เสียง ดังนั้น กิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งมีแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูด ดังนี้

1. จัดบรรยากาศของห้องให้เอื้อต่อการเรียนภาษา และครูผู้สอนใช้ Classroom English Expression ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยและเป็นตัวอย่างสำหรับการฝึก
2. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย ปัจจุบันนี้ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ในการฝึกการพูด ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกจุด ควรแก้ไขเฉพาะในชั้น Presentation ที่ต้องการความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) แต่ถ้าเป็นชั้น Practice ที่ต้องการฝึกความคล่องของการใช้ภาษา (Fluency) และข้อผิดพลาดนั้นไม่ได้มีผลต่อความเข้าใจภาษาก็คงไม่ต้องแก้ทันที ควรรอโอกาสที่เหมาะสมเพื่อมิให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและขาดความเชื่อมั่น

4. ครูสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ

5. การจัดกิจกรรมการฝึก ควรมีรูปแบบหลากหลาย มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนาน เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

6. การสอนภาษาควรสอนทักษะสัมพันธ์ หรืออย่างน้อยต้องสอนคู่กัน เช่น สอนทักษะการพูดคู่กับทักษะการฟัง เป็นต้น

7. การสอนทักษะการพูด ควรจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ให้มาก เพราะการทำกิจกรรมคู่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารและแสวงหาข้อมูลได้ดี เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่ขาดความเชื่อมั่นมีโอกาสแสดงออก

8. ควรชมเชยผู้เรียนให้กำลังใจบ่อย ๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน

9. การฝึกพูดเริ่มจากง่ายไปหายาก

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2554, หน้า 12-47) การที่ผู้สอนจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ กระบวนการ มีความสามารถ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ นั้น ผู้สอนต้องมีเทคนิค วิธีการในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม หลักการจัดกิจกรรมการพูดเป็นการประมวลความรู้และภาษาที่ใช้ในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี องค์ประกอบที่สำคัญมีดังนี้

1. การฝึกซ้อม (Rehearsal) ให้ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและพูดคุยกันผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อเป็นการแสดงบทบาทสมมติก่อนนำไปใช้ในเหตุการณ์จริง ทำให้สามารถเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและตรงตามบริบท

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นกิจกรรมที่ใช้ภาษาให้เหมาะสมจากข้อมูลย้อนกลับทั้งแก่ผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจะได้ประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนในเบื้องต้นว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถปรับปรุงทักษะการพูดให้เต็มขีดความสามารถ มีความรู้สึกรับประกันใจ เกิดแรงจูงใจ และมีกำลังใจเมื่อมีผู้ชี้แนะ

3. การกระตุ้นความสนใจ (Engagement) และการมีส่วนร่วม (Participation) ในการทำกิจกรรม กิจกรรมการพูดเป็นกิจกรรมที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างมาก หากผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมตรงกับความสนใจของผู้เรียน ผู้เรียนจะได้รับความพึงพอใจในการทำกิจกรรมเป็นอย่างมาก เช่น การอภิปราย การเล่นเกมบาทสมมติ เป็นต้น

4. การทำงานคู่ (Pair Work) และงานกลุ่ม (Group Work) การทำงานคู่และงานกลุ่มเป็นการเปิดโอกาสให้มีการสื่อสารกันในห้องเรียนโดยความร่วมมือของผู้เรียนทุกคน ไม่เพียงแต่ฟังผู้สอนพูดเพียงฝ่ายเดียว ในห้องที่มีจำนวนผู้เรียนกลุ่มใหญ่ไม่เหมาะกับการเรียนในลักษณะนี้ แต่ผู้สอนควรอธิบายสิ่งที่สอนอย่างถี่ถ้วนและสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้จริง

5. การแก้ไขข้อผิดพลาด (Correction) ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมผู้สอนควรชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของผู้เรียนและอาจแก้ไขทันทีที่พบในการสื่อสาร หากข้อผิดพลาดนั้นจะรบกวนการสื่อความหมายที่ถูกต้อง เป็นจุดประสงค์ของการฝึกหัดพูดนั้น ๆ แต่หากข้อผิดพลาดไม่รบกวนการสื่อสาร ผู้สอนสามารถจะจดบันทึกข้อผิดพลาดและอธิบายสิ่งที่ถูกต้องหลังจากการทำกิจกรรม เนื่องจากกิจกรรมการพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยปัจจัยหลายด้านเป็นส่วนประกอบ เช่น การใช้คำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ ระยะเวลาที่ควรใช้ในการนำเสนอความคิด และการจัดสิ่งที่ต้องการนำเสนอ การหัดออกเสียงคำใหม่และการแสดงความรู้สึก เพื่อนำมาฝึกหัดในการทำกิจกรรม ก่อนที่จะให้ผู้เรียนฝึกหัดพูดด้วยตนเอง และตรวจสอบข้อผิดพลาดของตนเองจากการสนทนาเป็นกระบวนการสุดท้าย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2560, หน้า 12-49) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนการพูดโดยเน้นความถูกต้องจะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงที่ถูกต้อง การดำเนินกิจกรรมการพูด สามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการเสนอรูปแบบและวิธีการใช้ภาษา (Lead-in) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยผู้สอนอธิบายกิจกรรมที่จะดำเนินการ รวมทั้งการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ ในเบื้องต้นก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารในภาษาที่สองได้หรือภาษาต่างประเทศได้นั้น ผู้เรียนจะต้องได้เรียนรู้ถึงคำศัพท์และรูปแบบของการใช้ภาษาที่เพียงพอจากการฟัง เพื่อให้ทราบถึงคำศัพท์และรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมกับบริบท และมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่ต้องการสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น การสอนวิธีการทำแซนวิชแฮมชีส ในช่วงแรก Warm Up เป็นการทำงานกลุ่มและให้ผู้เรียน เขียนรายการตามหมวดหมู่อาหารหรือเครื่องดื่ม ร่วมกับวิธีการทำ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารหรือเครื่องดื่ม พร้อมทั้งคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการประกอบอาหารและเครื่องดื่มเหล่านั้น

2. ขั้นตอนการฝึกใช้ภาษา (Practice) กิจกรรมเปลี่ยนจากถูกควบคุมโดยผู้สอนเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด ในบางกรณีอาจมีการสลับลำดับกิจกรรมตามความเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อได้ตระหนักถึงการใช้ในสถานการณ์และบริบทต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่แต่เพียงคำหรือข้อความสั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับรู้ทั้งรูปแบบ (Form) และความหมาย (Meaning) ในคราวเดียวกัน ลักษณะของภาษาที่จะนำเสนอขึ้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ปลายทางในการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น ผู้สอนอาจยกตัวอย่างการอธิบายวิธีการประกอบอาหาร และให้ตัวแทนผู้เรียนมานำเสนอหน้าห้องเรียนโดยอาจเสนอให้ผู้เรียนทำท่าทางประกอบการอธิบาย

3. กิจกรรมหลังเรียน (Post-Task Activities) ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำภาษาไปใช้หลังจากได้ฝึกหัดเพื่อให้เกิดความมั่นใจและสามารถใช้รูปแบบทางภาษาได้ถูกต้องแล้ว โดยผู้เรียนควรได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเอง เพื่อที่จะสามารถประเมินตนเองได้โดยเปรียบเทียบกับผู้ร่วมกิจกรรม เพื่อจะทำให้การสื่อสารเหมือนจริง การเรียนการสอนในขั้นพื้นฐานจะไม่ซับซ้อนเหมือนกับการเรียนการสอนในขั้นสูงขึ้นไป เพราะผู้เรียนยังไม่สามารถนำภาษา มาประยุกต์ใช้ได้ เช่น ในชั้นระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาปลาย ซึ่งในระดับนี้ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจและเห็นประโยชน์ในการเรียน เพื่อที่จะนำความรู้ไปใช้ในนอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรเปิดโอกาสให้ผู้พูดได้ฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้ในบทเรียนนั้น โดยให้รูปภาพผู้เรียนในแต่ละทีมในการอธิบายการประกอบอาหารที่แตกต่างกันจนครบทุกคน

ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2561, หน้า 95) การพัฒนาทักษะการพูด ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาพูดที่ใช้จริง กิจกรรมเน้นฝึกฟังเสียงที่เป็นลักษณะสำคัญของภาษาพูด เช่น การใช้พยัญชนะผสม ใช้คำมากเกินจำเป็น งดออกเสียงบางพยางค์หรือรวบคำ ตลอดจนผู้เรียนต้องทำความเข้าใจกับสำเนียงภาษาที่หลากหลาย ซึ่งผู้พูดอาจพูดช้าบ้างเร็วบ้าง ผู้พูดออกเสียงหนักเบา หรือสูงต่ำ

สรุปการพัฒนาทักษะการพูดได้ว่า การสอนทักษะการพูดควรเลือกใช้กิจกรรม วิธีการ ขั้นตอน คำนี้ถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน เนื่องจากกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดต้องอาศัยปัจจัยหลายด้านที่ต้องทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ และเห็นประโยชน์จากการเรียน เพื่อที่จะนำความรู้ไปใช้ในนอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อประเมินผลผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ มีวิธีการประเมิน ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2543, หน้า 146-148) ได้แบ่งรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูด เป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ ในการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะการพูดจริงตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เรียน ได้แสดงทักษะการพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นและช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมการแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อและอื่น ๆ

3. การอภิปรายหรือโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนน เป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 45-50) กล่าวว่า นักวัดผลทางภาษานิยมการให้คะแนนเป็นระดับความสามารถตามมาตราประเมินค่า และมาตราประเมินค่าที่นิยมใช้และนำมากล่าวถึง มี 4 แบบ คือ

1. แบบของ Carroll เป็นการประเมินแบบ Nine Point Language Band System เพื่อกำหนดระดับการแสดงออกในการสื่อสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกัน ประกอบด้วย 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับที่มีความสามารถเท่ากับเจ้าของภาษา คือ ระดับ 9 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดความหมายของระดับในการวัด

ระดับ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้อง และมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก พูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจนและมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ที่เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับพวกนักทวิภาษา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือมีข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราวแต่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้แต่ยังขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิดหรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญๆ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ สามารถติดต่อสื่อสารทั่ว ๆ ไปได้แต่มักใช้ภาษาไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียงและไวยากรณ์แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกกลางคัน

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่าระดับเริ่มเรียน แต่ระดับทักษะไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกันได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน สื่อสารได้เป็นคำ ๆ

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ดี ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

2. แบบของ Wilkins เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทย ล้วนสามารถที่จะพูดบางข้อความหรือบางคำได้ในวงจำกัด เช่น พูด Good Morning, Good Bye ได้โดยที่เจ้าของภาษาผู้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาของคนต่างชาติพอฟังเข้าใจได้บ้าง และการใช้ภาษาอังกฤษสั้น ๆ นี้ จำเป็นต้องใช้ท่าทางและมือประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ระดับที่ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำ เพื่อบอกความต้องการของตนโดยแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีที่ผิดไวยากรณ์และการออกเสียงบ่อยครั้งต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับที่ 3 สามารถพูดเรื่องทั่ว ๆ ไปได้ โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ สร้างประโยคง่าย ๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิด ๆ และเสียงที่ใช้ยังแปร่งอยู่ มีการพูดซ้ำ ๆ อย่างไม่แน่ใจ และเมื่อตอบคำถามต้องใช้เวลาคิดก่อนตอบเพื่อไม่ให้พูดผิด ๆ จนเกินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังเพื่อให้เข้าใจได้

ระดับที่ 4 สามารถที่จะพูดเพื่อสื่อความหมายโดยให้ผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจน้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่องเพื่อการแสดงเหตุผลโต้แย้ง และมักจะนิ่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกัน ยกเว้นว่ามีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัวและมักจะขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมีที่ผิดไวยากรณ์น้อยลง แต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิด ๆ สำเนียงพูดยังคงสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิดเพราะนึกศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วย และยังต้องการให้ผู้ที่ตนพูดด้วยช่วยเป็นตอน ๆ เมื่อพูดขัด

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ ถึงแม้จะยังขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อนลึกซึ้ง ต้องคิดเตรียมก่อนพูดหรือหยุดที่พูดไว้เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ใจความดีกว่าเดิม มีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมาก ที่ผิดมักจะเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้ที่สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระจ่างขึ้น

ระดับที่ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ด้วยความคล่องแคล่ว ชัดเจน สามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้นและพูดขยายความโดยเปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจและไม่ต้องช่วยผู้พูด ในการใช้ภาษาระดับนี้ผู้พูดมีที่ผิดไวยากรณ์ใช้ศัพท์ผิดหรือน้ำเสียงแบบไทย ๆ และสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้

ระดับที่ 7 พูดคล่องและชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ และในสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนเจ้าของภาษาพูดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้มักจะเป็นของผู้ที่ได้เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

3. แบบของ Foreign Service Institute เป็น Scale การให้คะแนนความสามารถในการพูด (Oral Proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทาง สามารถถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ทำให้เข้าใจประโยคคำถามและบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับซ้ำกว่าปกติ มีการพูดซ้ำ ๆ คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิด ๆ อยู่แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดา ๆ ถามที่พักหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางซื้อของและบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้ในสังคมแต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคม ในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพครอบครัว และเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่องยาก ๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาทั่ว ๆ ไป รู้คำศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึก แต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้อาจยังผิดอยู่บ้างแต่เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีทำสิ่งต่าง ๆ ในขั้นต้นได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการและแบบเป็นกันเองในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพ และวิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่สนใจและเฉพาะสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้คำศัพท์มากพอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาคำศัพท์ในขณะที่พูด สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องแม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ เข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของตนอย่างคล่องแคล่ว โดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้องแม้อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิดพลาดน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พูดเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกรูปแบบ เช่น รู้ศัพท์มากกว่ารวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

4. แบบของ Clark (Clark, 1972) เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับผู้เรียนเมื่อวัดระดับความสามารถของผู้เรียนโดยประมาณ แบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสารไว้ ดังนี้

4.1 การออกเสียง

4.1.1 ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้

4.1.2 ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก

4.1.3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้

4.1.4 ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

4.2 คำศัพท์

4.2.1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

4.2.2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้

4.2.3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม

4.4.4 ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

4.3 ไวยากรณ์

4.3.1 โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

4.3.2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง

4.3.3 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

4.3.4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

4.4 ความคล่อง

4.4.1 พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้

4.4.2 พูด ๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

4.4.3 บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก

4.4.4 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

เกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษสำหรับหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan)

ระดับคะแนน	ดีเยี่ยม	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	ไม่สามารถ
	5	4	3	2	1
เกณฑ์การประเมิน					
1. คำศัพท์	รู้ความหมายของคำศัพท์ทั้งหมด และสามารถพูดคำศัพท์ที่หลากหลายได้	รู้ความหมายของคำศัพท์ส่วนใหญ่ ไม่ชัดเจนและมีข้อผิดพลาดเล็กน้อยในการเลือกใช้คำศัพท์ แต่สามารถพูดคำศัพท์ได้	รู้ความหมายของคำศัพท์ส่วนใหญ่ จำกัด และทำให้เกิดข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในการเลือกคำ แต่สามารถพูดคำศัพท์ได้	รู้ความหมายของคำศัพท์น้อย เพียงพอต่อการตอบสนอง แต่ไม่สามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และไม่สามารถพูดคำศัพท์ได้เลย

ตาราง 2 (ต่อ)

ระดับคะแนน	ดีเยี่ยม	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	ไม่สามารถ
	5	4	3	2	1
เกณฑ์ การประเมิน					
2. ไวยากรณ์	สามารถพูด ประโยคได้ ถูกต้องตาม โครงสร้าง ไวยากรณ์	สามารถพูด ประโยคตาม โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้อย่าง ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า และมี ข้อผิดพลาด บางอย่าง	สามารถพูด ประโยค โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ แต่มีข้อผิดพลาด เล็กน้อยเท่านั้น	ไม่สามารถพูด ประโยคตาม โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ และมีข้อผิดพลาด บ่อยครั้ง	ไม่สามารถพูด ตามโครงสร้าง ประโยคที่ เหมาะสมได้เลย และมีข้อผิดพลาด ตลอดเวลา
3. การออก เสียง	การออกเสียง จังหวะและ น้ำเสียงชัดเจน และถูกต้อง	การออกเสียง จังหวะและ น้ำเสียงค่อนข้าง ชัดเจนและแม่นยำ แต่บางครั้งก็ยาก ที่จะเข้าใจ	การออกเสียง จังหวะและการ ออกเสียงสูงต่ำ บางครั้งทำให้ เข้าใจได้ยากและ มีข้อผิดพลาดมาก	การออกเสียง จังหวะและ น้ำเสียง เสียงเจีบบเกินไป ที่จะได้ยิน ยากที่จะเข้าใจ	ไม่สามารถ ออกเสียง และไม่ เข้าใจสิ่งที่พูด ได้เลย
4. ความ คล่องแคล่ว	พูดอย่างราบรื่น มีความมั่นใจใน การพูดโดยไม่มี ความลังเลทำให้ การสื่อสาร ดำเนินไปได้ อย่างดี	พูดอย่างมั่นใจ มีความล่งเล เล็กน้อย แต่ไม่ติดขัด และไม่รบกวน การสื่อสาร	พูดอย่างไม่มั่นใจ มีความล่งเล ติดขัดเล็กน้อย ซึ่งบางครั้ง ก็รบกวน การสื่อสาร	พูดอย่างไม่มี ความมั่นใจ มี ความล่งเล ติดขัด หยุดพูดบ่อยครั้ง รบกวน การสื่อสาร	ไม่พูดอะไรเลย

หมายเหตุ: แสดงเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan)

สรุปได้ว่า วิธีการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ และการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อประเมินระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล โดยดัดแปลงมาจากเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) เนื่องจาก

ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับประเทศไทย (English as a Foreign Language) (ไพสิฐ บริบูรณ์, 2554, หน้า 3) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) หมายถึง ความสามารถของนักฟุตบอลในการพูดและออกเสียงภาษาอังกฤษสามารถโต้ตอบบทสนทนา ข้อความเสียง หรือ คำถามที่ได้ยินและปฏิบัติตามคำสั่งในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตามเกณฑ์การประเมิน 4 ระดับ ได้แก่ 1) ดีเยี่ยม 2) ดี 3) พอใช้ และ 4) ปรับปรุง ประเด็นการประเมินแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1) คำศัพท์ 2) ไวยากรณ์ 3) การออกเสียง และ 4) ความคล่องแคล่ว

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นหนึ่งในเครื่องมือการวัดและประเมินผลที่นำมาใช้วัดคุณภาพของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีผู้ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554, ออนไลน์) ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง รัก ชอบใจ

ชรีณี เดชจินดา (2535, หน้า 14 อ้างอิงใน สมหมาย เปียถนอม, 2551, หน้า 4) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุวัตถุประสงค์ในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

วิรุฬห์ พรธนะเทวี (2542, หน้า 111) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ว่ามีมากหรือน้อย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2544, หน้า 98) “ความพึงพอใจ” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” มีความหมายโดยทั่ว ๆ ไปว่า “ระดับความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

อุทัยพรรณ สุกใจ (2545 อ้างอิงใน สมหมาย เปียถนอม, 2551, หน้า 4) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อาจเป็นไปในเชิงประเมินค่า ว่าความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ

จารุวรรณ เทวกุล (2555, หน้า 18) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองตรงความต้องการของตนเอง จึงทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี แสดงออกมาทางพฤติกรรมที่ทำให้ปฏิบัติงานหรือกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ประสบความสำเร็จ ความรู้สึกที่ดีหรือความคิดที่ดีที่เป็นไปตามความคาดหวัง โดยได้รับการจูงใจทั้งในลักษณะที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ในการดำเนินการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีความเจริญงอกงามในทุกด้าน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความสนใจต่อกระบวนการเรียนการสอน

เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2555, หน้า 273) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจว่า คือ ความรู้สึกชอบ ความรู้สึกที่ดี ที่ประทับใจ หรือเจตคติที่ดีของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ได้รับในเชิงบวก โดยสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ บุคคลทุกคนมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่างและมีความต้องการหลายระดับ ซึ่งหากได้รับการตอบสนองก็จะก่อให้เกิดความพึงพอใจ

Dictionary (2021, Online) ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายความว่า การกระทำที่น่าพอใจ สมหวัง; ความพึงพอใจ

Dictionary Cambridge (2021, Online) ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายความว่า ความรู้สึกพึงพอใจที่คุณได้รับเมื่อคุณได้รับสิ่งที่คุณต้องการหรือเมื่อคุณได้ทำสิ่งที่คุณต้องการจะทำ

IM2 (2558, Online) ความพึงพอใจ หมายถึง สภาวะจิตที่ปราศจากความเครียด เป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ หรือเป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจ และเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ

สรุปความหมายของความพึงพอใจได้ว่า หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนอง หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในระดับหนึ่ง นามธรรมที่เกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทัศนคติ

ในทางบวกอยู่ในระดับที่พอใจ หรือความรู้สึกรับชอบใจ สบายใจ มีความสุขเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจของบุคคลได้รับการตอบสนอง หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในระดับหนึ่ง ซึ่งความพึงพอใจที่เกิดขึ้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามค่านิยมและประสบการณ์ของตัวบุคคล

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

แนวคิดและทฤษฎีเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้โดยการประเมินความพึงพอใจในกิจกรรมของหลักสูตร มีผู้กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 10-12) กล่าวว่า นักจิตวิทยาได้แยกจุดประสงค์ทางการศึกษา ออกเป็น 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านสติปัญญา (Cognitive Domain) ด้านความรู้สึก (Affective Domain) และด้านทักษะกลไก (Psychomotor Domain) เพื่อประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการวัดการประเมินผล (Bloom, 1956) โดย นักจิตวิทยาแบ่งการจูงใจเกี่ยวกับการศึกษาออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ได้แก่ การจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกภายในตัวของผู้นั้นเอง ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เพราะว่าแรงจูงใจภายใน เกิดจากความรู้สึกของบุคคล เมื่อบุคคลรู้สึกเช่นใด ก็แสดงพฤติกรรมตอบสนองความรู้สึกของตนเอง ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้น บุคคลอาจเกิดจากความสีกเฉย ๆ ก็ได้ เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจ ความรัก ฯลฯ เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอก ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ได้แก่ การจูงใจที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกมาใช้จูงหรือกระตุ้นให้เกิดการจูงใจภายในขึ้น เป็นต้นว่า วิธีสอน บุคลิกภาพของผู้สอน และเทคนิคที่ครูใช้ในการสอน จะเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้นั้นเรียน เกิดความรู้สึกอยากเรียน การกระทำที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอกไม่ได้เป็นการกระทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง แต่เป็นการกระทำเพื่อสิ่งจูงใจอย่างอื่น เช่น การเรียนที่หวังคะแนน นอกเหนือไปจากการได้รับความรู้

Rogers (1976, p.156 อ้างอิงใน จารุวรรณ เทวกุล, 2554 หน้า 20) จากทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในและภายนอก และจากแนวคิดของโรเจอร์ เกี่ยวกับเสรีภาพกับการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดนี้ เป็นกรอบในการศึกษาค้นคว้า โดยที่ความพึงพอใจของผู้นั้นที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอก เช่น ความพึงพอใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน ตัวผู้สอน วิธีการสอน อุปกรณ์ และสื่อที่ใช้สอน รวมทั้งวิธีการวัดและประเมินผล ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ถ้าผู้สอนสามารถจัดได้

เหมาะสมและตรงตามความต้องการ และสอดคล้องกับพัฒนาการเด็กตามหลักจิตวิทยา จะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการจูงใจที่ทำให้เกิดความรู้สึกรภายในของผู้เรียนเอง คือ เกิดความต้องการ หรือความสนใจที่จะเรียน แรงจูงใจภายนอกที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน

Kotler and Armstrong (2002, pp. 100–101) กล่าวว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ ดังนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory Motivation) อับราฮัม มาสโลว์ (A.H. Maslow) ค้นหาวิธีที่จะอธิบายว่า ทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลานั้น ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเอง แต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด

ทฤษฎีลำดับขั้นแห่งความต้องการของมาสโลว์ ได้จัดลำดับความต้องการตามความสำคัญ ดังนี้

1. ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ และยารักษาโรค
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่าความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย
3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นการต้องการการยอมรับจากเพื่อน
4. ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม
5. ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรก เมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะหมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่างเช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชั้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

2. ทฤษฎีแรงจูงใจของฟรอยด์ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (S. M. Freud) ตั้งสมมุติฐานว่า บุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่า พลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม ฟรอยด์ พบว่า บุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝัน พุดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและมีพฤติกรรมหลอกหลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก

เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2555, หน้า 274-276) กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ โดยการใช้หลักสูตร ดังนี้

ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตร หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ประทับใจ ความรู้สึกที่ดี ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีหลักสูตรที่สร้างขึ้นเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้จนบรรลุผลสำเร็จในการจัดการเรียนรู้อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ หลักสูตรที่สร้างขึ้นจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ของการสร้างหลักสูตร ลักษณะความพึงพอใจ มี 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การเรียนรู้ เป็นการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่สูงกว่า ส่วนผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง ย่อมส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงานที่ลดลง หมายความว่า ครูผู้สอนที่ต้องการให้ผู้เรียนพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งหลักสูตรการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียน ให้มีแรงจูงใจในการศึกษาและทำกิจกรรม จนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้

2. ผลของการเรียนนำไปสู่ความพึงพอใจ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการเรียนที่ถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการเรียนที่ดีที่ประทับใจ จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ค่ำค่า ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจผลการเรียนย่อมได้รับการตอบสนองในรูปความพึงพอใจ รางวัล สิ่งตอบแทน แบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้เรียนได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจในงานของผู้เรียน หมายความว่า ครูผู้สอนที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยหลักสูตรที่สร้างขึ้น แล้วเกิดความพึงพอใจการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด จึงต้องคำนึงถึงคุณภาพของหลักสูตร การจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมในการใช้หลักสูตร รวมทั้งสิ่งที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ด้วยหลักสูตร เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน แล้วนำไปสู่ความพึงพอใจของผู้เรียน

กรีก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2555, หน้า 270) กล่าวว่า องค์ประกอบที่ใช้วัดความพึงพอใจในการใช้หลักสูตร มี 5 ประการ ได้แก่

1. ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม-ตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง เป็นต้น
2. ด้านการจัดกิจกรรมฟุตบอลและภาษาอังกฤษ วิธีการใช้ภาษาด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับฟุตบอล
3. ด้านผู้สอน เป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก
4. ด้านสื่อประกอบ กิจกรรมที่จัดให้สัมพันธ์กับความต้องการในชีวิตจริงของนักฟุตบอล ได้แก่ โค้ชผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ สนามฟุตบอล อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับฟุตบอล เป็นต้น
5. ด้านความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ฝึกในรูปแบบของการจัดกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ สอดคล้องกับสถานการณ์จริง

สรุปแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก ส่งผลให้เกิดความต้องการพื้นฐานทางกาย ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการทางสังคม ความต้องการการยกย่อง เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม และสุดท้ายความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ ความพึงพอใจนำไปสู่การเรียนรู้ และผลของการเรียนนำไปสู่ความพึงพอใจ

การประเมินความพึงพอใจ

การประเมินความพึงพอใจถือเป็นขั้นสุดท้ายในการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ทราบความรู้สึกของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ มีวิธีการประเมินความพึงพอใจ ดังนี้

สาโรจน์ ไสยสมบัติ (2534, หน้า 39) ความพึงพอใจเกิดขึ้นหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับกระบวนการจัดการเรียนรู้ประกอบกับระดับความรู้สึกของนักเรียน ดังนั้นในการวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้กระทำได้หลายวิธี ต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถามซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากอย่างแพร่หลายวิธีหนึ่ง
2. การสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวิธีที่ต้องอาศัย เทคนิค และความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจให้ผู้ตอบคำถามตามข้อเท็จจริง
3. การสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งก่อนการปฏิบัติกิจกรรม ขณะปฏิบัติกิจกรรม และหลังการปฏิบัติกิจกรรม จะเห็นได้ว่าการวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้สามารถที่จะวัดได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายของการวัดด้วย จึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพ น่าเชื่อถือ

เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2555, หน้า 280) กล่าวว่า การประเมินความพึงพอใจหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อหรือนวัตกรรมสิ้นสุดลงเพื่อนำผลไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงสื่อหรือนวัตกรรมในครั้งต่อไปให้เป็นที่พอใจมากที่สุด มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นการศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความพึงพอใจ เพื่อใช้เป็นองค์ความรู้ในการสร้างและพัฒนาแบบสอบถามความพึงพอใจได้ถูกต้อง ตรงกับความสนใจ และหลักจิตวิทยาของผู้เรียน

2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อหรือนวัตกรรมประเภทนั้น โดยทั่วไปจะแยกประเด็นที่จะสร้างความพอใจออกเป็น ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม ด้านภาษา ด้านรูปภาพ ประกอบ ด้านรูปเล่ม ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ และด้านแสง เสียง ถ้าเป็นสื่อประเภทมัลติมีเดีย จากนั้นกำหนดแบบสอบถามทั้งหมด จำนวนข้อ เพื่อให้ครอบคลุมทุกด้านเกี่ยวกับการสอบถามความพึงพอใจ ส่วนมากนิยมสร้างแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ หรือ 3 ระดับ สำหรับผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก ๆ

3. ปรีกษาผู้เชี่ยวชาญ เป็นการนำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอผู้เชี่ยวชาญในเบื้องต้น เพื่อขอคำแนะนำ หัวข้อประเมิน การตั้งแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวนข้อคำถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น เพื่อให้แบบสอบถามความพึงพอใจมีความครอบคลุม ถูกต้องเหมาะสมกับกลุ่มที่ต้องสอบถามความพึงพอใจ

4. ประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับเรื่องที่ถาม เป็นการนำแบบสอบถามที่ได้รับข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงให้ดีขึ้น แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 หรือ 5 ท่าน เพื่อพิจารณาลงความเห็นและให้คะแนน นำไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและข้อคำถาม (IOC) โดยมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมนั้น

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้น เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมนั้นหรือไม่

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ไม่เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมนั้น

5. วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง เป็นการนำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมเป็นรายข้อ ซึ่งข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 เป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา นำไปใช้เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจได้

6. ทดลองใช้ (Try-Out) นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีดัชนีความสอดคล้องที่อยู่ในเกณฑ์ไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักเรียนที่เรียนในระดับชั้นเดียวกัน แล้วนำแบบสอบถามมาหาคุณภาพ ดังนี้

6.1 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Pearson Correlation) ของ Pearson คัดเลือกข้อความแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามจำนวนที่ต้องการ

6.2 แบบสอบถามความพึงพอใจที่หาค่าอำนาจจำแนกแล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งหมดตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป แสดงว่าแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าความเชื่อมั่น

7. จัดพิมพ์และนำไปเก็บข้อมูลความพึงพอใจ เป็นการตรวจคุณภาพแล้วจัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้กับนักเรียนประชากรกลุ่มตัวอย่างหรือกลุ่มเป้าหมายที่เรียนจากสื่อหรือนวัตกรรมที่สร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาสื่อหรือนวัตกรรม หรือใช้เป็นข้อมูลประกอบการเขียนรายงานการพัฒนาสื่อหรือนวัตกรรมต่อไป

8. การประเมินความพึงพอใจ เป็นการนำแบบสอบถามความพึงพอใจจากผู้เรียน มาวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้สื่อหรือนวัตกรรมการเรียนนั้น ๆ รวบรวมผลการประเมินมาคิดคะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด	ระดับคะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00
พึงพอใจมาก	ระดับคะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50
พึงพอใจปานกลาง	ระดับคะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50
พึงพอใจน้อย	ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50
พึงพอใจน้อยที่สุด	ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50

9. การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการนำผลการวิเคราะห์มาใช้ประกอบการปรับปรุงและพัฒนาสื่อหรือนวัตกรรมให้ดียิ่งขึ้น หรือนำผลการวิเคราะห์มาใช้เป็นข้อมูลการรายงานผลการพัฒนาสื่อหรือนวัตกรรมตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

สรุปการประเมินความพึงพอใจได้ว่า กระบวนการสร้างและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเก็บข้อมูลนำไปสู่การปรับปรุงสื่อหรือนวัตกรรมเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพให้เป็นที่พอใจมากที่สุดต่อผู้เรียน การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert Scale) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยแบ่งความพึงพอใจของนักฟุตบอลที่มีต่อหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็น 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ 2) ด้านการจัดกิจกรรมฟุตบอลและภาษาอังกฤษ 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านสื่อประกอบ 5) ด้านความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และ 6) ด้านการวัดและประเมินผล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์ (2555, หน้า 443) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัย พบว่า ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ หน้าที่ภาษาที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านกิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะสังคมที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ และเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน และประเทศสมาชิก หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษามีความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มาก นักศึกษามีทักษะสังคมหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม ในระดับมากที่สุด

อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง และวรางคณา ภูศิริวิญญู (2560, หน้า 291-293) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ

นักศึกษาศาสาวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัย พบว่า ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค้ายาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาศาสาวิชาภาษาอังกฤษ คือ การจัดอบรมในระหว่างภาคเรียน ระยะเวลาในการจัดอบรม จำนวน 4 วัน และหน้าที่ภาษาที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม คือ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting หลักสูตรฝึกอบรมค้ายาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมค้ายาษาอังกฤษ หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมค้ายาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาศาสาวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมากที่สุด

ณดา บิลดาเวด และคณะ (2560, หน้า 55) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษ ตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า การศึกษาข้อมูลพื้นฐานพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับพอใช้ สามารถสื่อสารได้ตามความสามารถของระดับชั้น ขาดการฝึกฝนทักษะและขาดความรู้เรื่องคำศัพท์ ไม่กล้าแสดงออก การนำทักษะภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับน้อย การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงไม่ถูกต้อง ขาดการสนับสนุนจากทางโรงเรียนและที่บ้าน และขาดความแม่นยำในการนำทักษะภาษาอังกฤษไปใช้ และนักเรียนมีความต้องการในการพัฒนาตนเองด้านทักษะภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม และผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม มีความเหมาะสมมาก และผลการประเมินทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

วรารณ ศรีนาราช และคณะ (2560, หน้า 72) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชน ตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัย พบว่า ความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชน ตำบลนางแล ต้องการพัฒนาศักยภาพภาษาอังกฤษเฉพาะด้านการสื่อสาร คือ ฟังและพูด ความต้องการด้านเนื้อหาสำหรับหลักสูตรฝึกอบรมจะเป็นการแนะนำและสนทนากับนักท่องเที่ยว

ตามกิจกรรมจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ ผลการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชนตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย องค์ประกอบในหลักสูตร ประกอบด้วย คำนำ หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรได้รับการตรวจสอบ พบว่า มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความเป็นไปตามความต้องการของชุมชน ผลการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการฝึกอบรม มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลประเมินความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในระดับพึงพอใจมากที่สุด

จุฑามาส เพ็งโคณา และคณะ (2560, หน้า 43-48) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดชุมพร ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาสำรวจข้อมูลพื้นฐานและความต้องการในการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการฟังและการพูด มีความต้องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ในระดับปานกลาง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรม เนื้อหาสาระ การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้ และการประเมินผลการเรียนรู้ การประเมินประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรม มีความเหมาะสมกับเนื้อหาสาระและความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง ในระดับมากที่สุด การทดลองใช้หลักสูตรพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การประเมินผลการใช้หลักสูตร พบว่า ผู้เข้าร่วมอบรมมีความพึงพอใจในการเข้ารับการฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชนจังหวัดชุมพร ในระดับดีมากที่สุด

ดวงกมล ลีติเวส (2558, หน้า 120) ได้ศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ความต้องการทางภาษาเพื่อประกอบอาชีพสำหรับผู้ขับรถโดยสารสาธารณะ (แท็กซี่) ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลังการอบรมสูงกว่าก่อนอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพในด้านสภาพแวดล้อม ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

เลอพงศ์ สะเดา (2559, หน้า 96) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับพลทหารกองร้อยบริการ กรมนักเรียน โรงเรียนทหารปืนใหญ่ ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ค่ายพหลโยธิน จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาหลักสูตร

ฝึกรวมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับพลทหารกองร้อยบริการ กรมนักเรียนโรงเรียนทหารปืนใหญ่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ค่ายพหลโยธิน จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกรวมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับพลทหารกองร้อยบริการ กรมนักเรียน โรงเรียนทหารปืนใหญ่ ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ค่ายพหลโยธิน จังหวัดลพบุรี พบว่า ผู้เกี่ยวข้องเห็นว่าเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาให้พลทหารมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และยังสอดคล้องกับนโยบายกองทัพกึ่งที่ต้องการให้กำลังพล มีความรู้ในเรื่องภาษาอังกฤษเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งภาษาที่ใช้ก็คือภาษาอังกฤษในการฝึกรวมจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ และยังมีประโยชน์มากในการสื่อสารในปัจจุบัน ผลการประเมินพัฒนาหลักสูตรมีค่าดัชนีความสอดคล้องและมีความเหมาะสมในส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ สารระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นต้น ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกรวมมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น มีความสนใจและตั้งใจในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี และผลการประเมินและการปรับปรุงหลักสูตร พบว่า มีค่าความสอดคล้องมีความเหมาะสมกับบริบทในด้านต่าง ๆ ผู้เข้ารับการฝึกรวมมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนด ผู้รับการฝึกรวมสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษ การโต้ตอบ บรรยาย และแสดงความรู้สึกรู้ได้ และมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรการฝึกรวมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ในระดับมาก

อำเพียน สุทธิไช ได้ศึกษาการสร้างหลักสูตรฝึกรวมภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว แขวงอุดมไช สำหรับนักเรียนโรงเรียนสามัญกินนอนชนเผ่าอุดมไช สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของหลักสูตรในระดับมากที่สุด ผลการศึกษาประสิทธิผลหลักสูตรฝึกรวมภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว แขวงอุดมไช สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า หลักสูตรมีประสิทธิผลตามเกณฑ์การผ่านหลักสูตร คือ ความรู้ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการฝึกรวมภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแขวงอุดมไชย มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด (อำเพียน สุทธิไช, 2559)

กัญญารัตน์ เครือรัตน์ไพบูลย์ (2560, หน้า 161) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกรวมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีพหุประสาทสัมผัสสำหรับพนักงานโรงแรม ผลการวิจัย พบว่า ผลการศึกษาข้อมูลที่เป็นในการพัฒนาหลักสูตร

ฝึกอบรมได้ข้อมูลที่เป็นเกี่ยวกับความต้องการฝึกอบรม พบว่า มีข้อจำกัดทางด้านคำศัพท์ ทำให้พนักงานไม่สามารถสื่อสารได้ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน ภาษาอังกฤษหลักไวยากรณ์ ระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับอ่อน เนื้อหาที่ต้องการฝึกอบรมมากที่สุด ได้แก่ คำศัพท์ อุปกรณ์เครื่องใช้ภายในห้องพักของโรงแรม การลงทะเบียนเข้าพัก การบอกทิศทางภายใน การแก้ปัญหาสถานการณ์ต่าง ๆ การสนทนาค่าใช้จ่ายที่เข้าพักโรงแรม การจัดกิจกรรม การฝึกอบรมโดยสร้างสถานการณ์จำลอง และการแสดงบทบาทสมมุติในสถานที่จริง ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการฝึกอบรม คือ ในเวลางานและหลังเลิกงาน ระยะเวลาในการอบรมต่อครั้ง คือ 2-3 ชั่วโมง แนวทางในการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษ คือ การเพิ่มวิธีการวัดและประเมินผล โดยให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ผลการสร้างและหาคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีพหุประสาทสัมผัสสำหรับพนักงานโรงแรม มีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) หลักสูตรฝึกอบรม 2) หลักการและเหตุผล 3) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 4) ขอบเขตเนื้อหา 5) เทคนิคการจัดกิจกรรมหลักสูตรฝึกอบรม 6) ชื่อและแหล่งเรียนรู้ 7) ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม 8) ตารางการฝึกอบรม 9) การวัดและการประเมินผล การฝึกอบรม ผลการหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม มีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ผลการทดลองใช้หลักสูตรการฝึกอบรมผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีคะแนนจากการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการฝึกอบรม สูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีพหุประสาทสัมผัสสำหรับพนักงานโรงแรม อยู่ในระดับมากที่สุด

บุญเกิด กลมทุกสิ่ง, สมุทรา ชำนาญ และสมศักดิ์ ลีลา (2557, หน้า 63) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เนื้อหา วิธีการฝึกอบรม สื่ออุปกรณ์ การวัดและประเมินผล ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม มีความเหมาะสมสอดคล้องและมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด การตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเข้าฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการเข้าฝึกอบรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 ผู้เข้ารับการศึกษาฝึกอบรมมีความสนใจในการฝึกทักษะการสื่อสาร ชักถาม แลกเปลี่ยนข้อมูล และให้ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี

อิฏฐารมณฺ์ มิตสุววรรณ สิงหฺรา และพยุง ชีตารฺ ได้ศึกษาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัย พบว่า การทดสอบเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษก่อนการอบรมกับคะแนนสอบหลังการอบรม หลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หลังการอบรมสูงกว่าก่อนการอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความพึงพอใจในทุกด้าน ที่ได้รับจากการประเมินโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (อิฏฐารมณฺ์ มิตสุววรรณ สิงหฺรา และพยุง ชีตารฺ, 2559)

ทัศนีย์ ธรพร (2556, หน้า 188) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ผลการวิจัย พบว่า เอกสารและสื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในระดับดีมาก ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานโรงแรม หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 มีค่าอิทธิพลของความต่างของค่าคะแนนเท่ากับ 6.06 อยู่ในระดับดีมาก และความคิดเห็นต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ในระดับมากที่สุด

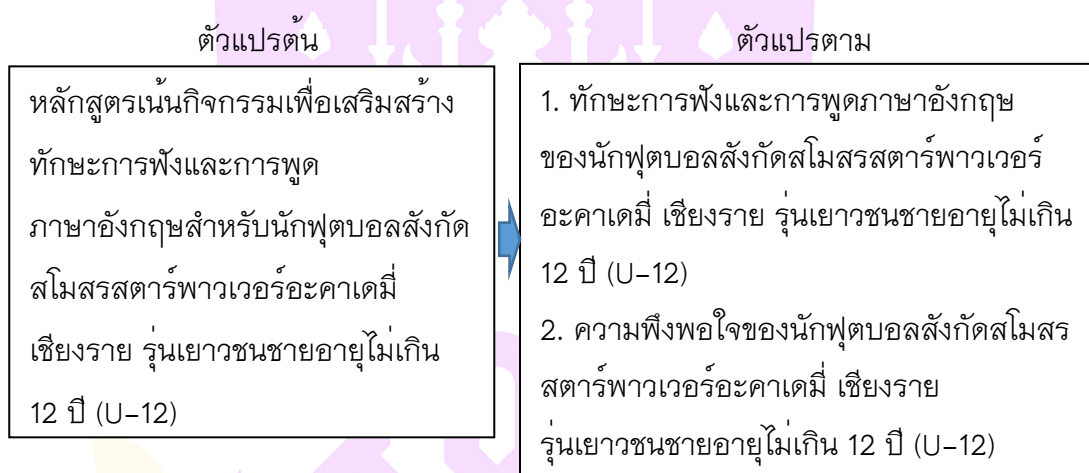
อาทิตย์ อินตะแก้ว และปิย สุติสุสดี (2563, หน้า 62) ได้ศึกษาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจการบิน ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษทางการบิน สอดคล้องกับแนวคิดทางด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ พบว่าองค์ประกอบของรายวิชาที่พัฒนาขึ้น ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมในระดับมาก ถึงมากที่สุด เป็นส่วนใหญ่

งานวิจัยต่างประเทศ

KuŚnerek ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ ผลการวิจัย พบว่า การดำเนินกิจกรรมตามบทบาทพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า ภาระงานดังกล่าวดึงดูดความสนใจของผู้เรียนมาก เพราะนักเรียนเห็นว่า เป็นเรื่องสนุกที่ได้แสดงบทบาทของคนอื่น พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (KuŚnerek, 2015)

Adrian, et al. (2015, p.17) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษา เภสัชศาสตร์ ผ่านการสวมบทบาทและการเรียนรู้เชิงกิจกรรม ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่ม ตัวอย่าง สามารถพัฒนาทักษะการพูดจากการแสดงบทบาทสมมติ หลังการฝึกคะแนนเฉลี่ย สูงกว่าก่อนการฝึก แสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนดไว้ทั้งหมด ส่งผลกระทบ ต่อประสบการณ์การฝึกปฏิบัติงานเภสัชกรรมเบื้องต้น อีกทั้งการแสดงบทบาทสมมติในหลักสูตร ช่วยเพิ่มความพอใจและความรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับการสื่อสารด้วยปากเปล่าที่มีประสิทธิภาพ และสามารถปรับปรุงการทำงานระหว่างอาชีพการทำงานเป็นทีม หลักสูตรนี้ยังส่งเสริมการพัฒนา ด้านการสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษร และทักษะการพูดในที่สาธารณะของนักเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นการวิจัยที่ดำเนินการโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีระเบียบวิธีวิจัย 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

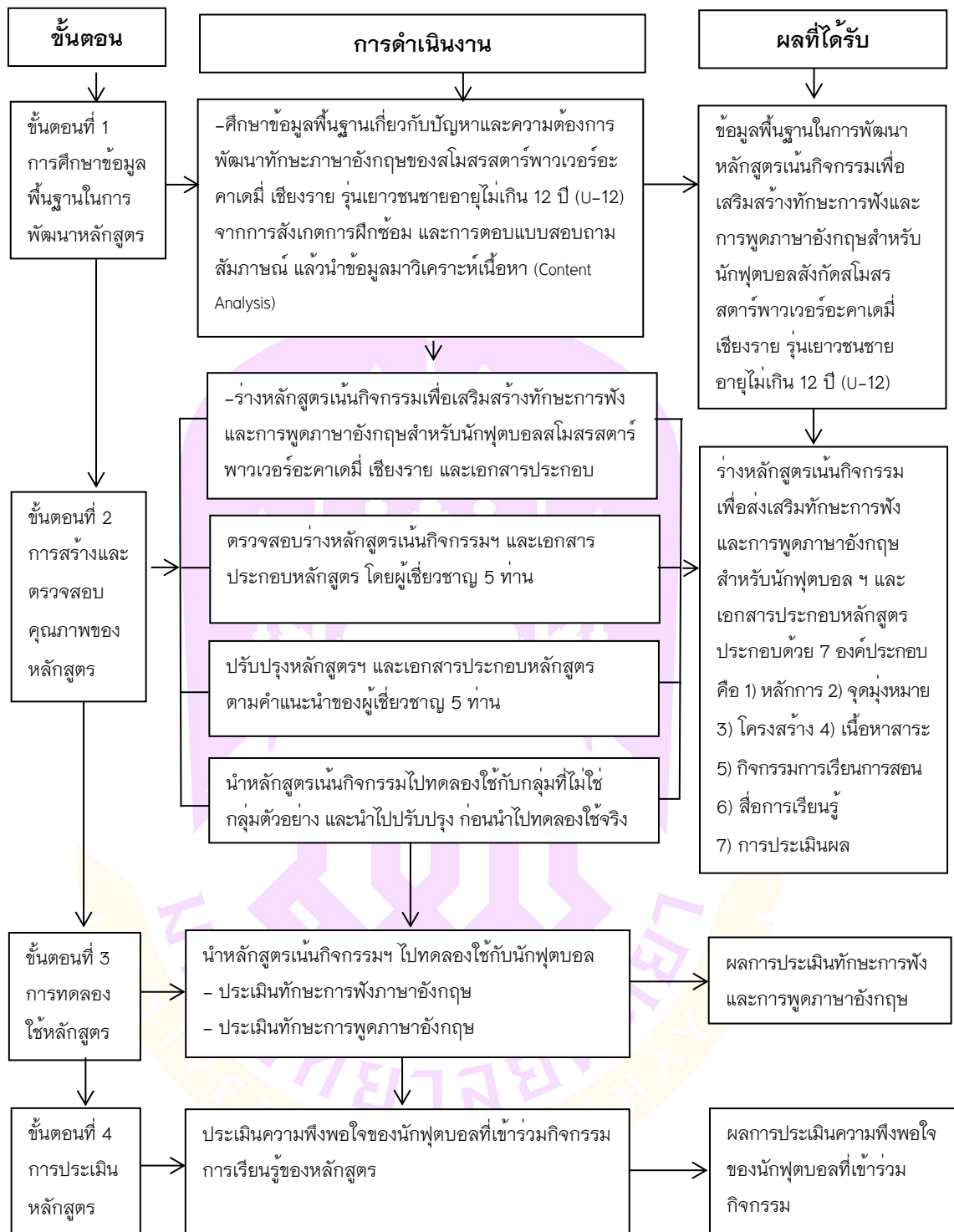
ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลการใช้หลักสูตร

รายละเอียดของการดำเนินงานแต่ละขั้นตอน ดังภาพ

ภาพ 2 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง
และการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์
อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร

เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย จำนวน 2 คน โดยศึกษากับประชากรทั้งหมด
2. ผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ที่ปฏิบัติงานในระหว่างปี พ.ศ. 2562-2563 จำนวน 10 คน โดยศึกษากับประชากรทั้งหมด
3. นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ในช่วงปี พ.ศ. 2562-2563 จำนวนทั้งสิ้น 155 คน โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 30 คน
4. ผู้ปกครองนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย จำนวน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้ปกครองนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งสิ้น 72 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือการวิจัย ดังนี้

1. แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีลักษณะเป็นแบบบันทึกเรื่องราว (Anecdotal Record)
2. แบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
3. แบบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล มีลักษณะเป็นคำถาม 20 ข้อ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นแบบบันทึกเรื่องราว (Anecdotal Record) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม และบันทึกข้อมูลในระหว่างการฝึกซ้อม

ของนักฟุตบอล อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับช่วยเก็บข้อมูล ได้แก่ สมุดบันทึก ปากกา โทรศัพท์ที่สามารถบันทึกเสียง ถ่ายวีดิทัศน์ และถ่ายภาพนิ่ง

การสร้างและหาคุณภาพแบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีขั้นตอนในดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 71-75)

1.1 ศึกษาเอกสารและกำหนดโครงสร้างพฤติกรรมที่จะสังเกต

1.2 กำหนดหน่วยสังเกต หน่วยเหตุการณ์ และหน่วยบุคคลที่จะสังเกต

1.3 ออกแบบและจัดทำแบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ฉบับร่าง โดยมีลักษณะเป็นการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างล่วงหน้า (Unstructured Observation) เป็นแบบบันทึกเรื่องราว (Anecdotal Record) แบบไม่มีส่วนร่วม และมีองค์ประกอบ คือ วันที่ เวลา สถานที่ ชื่อผู้สังเกต เหตุการณ์หรือกิจกรรมการฝึกซ้อม และข้อคิดเห็นของผู้สังเกต

1.4 นำแบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบ ภาษาที่ใช้ และปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.5 นำแบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักฟุตบอลสโมสร เชียงราย ซิตี้ ในสถานการณ์จริง

1.6 ปรับปรุงแก้ไข จัดทำแบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ฉบับจริง

2. แบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (Questionnaire) จำนวน 2 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่ 1 สำหรับผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ผู้ปกครองนักฟุตบอล และชุดที่ 2 สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ประกอบไปด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอล เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นลักษณะคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การสร้างและหาคุณภาพแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 63-70)

2.1 ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี หลักการ วิธีการสร้างแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 กำหนดโครงสร้างและรูปแบบของแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale) โดยกำหนดระดับคุณภาพของปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

มีเกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 100)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์ความเหมาะสมของปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป

2.3 กำหนดวัตถุประสงค์ โดยระบุประเด็นสำคัญที่ต้องการทราบเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2.4 ออกแบบ สร้างแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ตามทฤษฎีและหลักการสร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ

2.4.1 สภาพปัญหาและความต้องการของสโมสรฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

2.4.2 เนื้อหาภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล

2.4.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.4.4 ความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล

2.5 นำแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสมตามขอบเขตของเนื้อหาและพฤติกรรมบ่งชี้ที่กำหนดเกี่ยวกับรูปแบบของแบบสอบถาม ภาษาที่ใช้ จำนวนข้อ และประเด็นในการสอบถาม

2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.7 นำแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล จำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของข้อคำถามแต่ละข้อโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามของปัญหาและความต้องการ โดยใช้แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องและนำผลที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนนเป็น +1 ถ้าแน่ใจ ว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามของปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ให้คะแนนเป็น 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามของปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ให้คะแนนเป็น -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยามของปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาคำนวณค่า IOC คัดเลือกดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

2.8 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วจัดพิมพ์แบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3. แบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล (Level of English Listening and Speaking Test Form) ลักษณะเป็นการสอบสัมภาษณ์รายบุคคล

ประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล (Personal Communication) การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล มีขั้นตอนในดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 50-63)

3.1 ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี หลักการ วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล

3.2 ออกแบบสร้างแบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล มีลักษณะเป็นการถามคำถามข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 20 ข้อ โดยใช้เกณฑ์การประเมินการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอสเซ็กซ์ สหราชอาณาจักร แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้ คือ

16-20 คะแนน = A ดีเยี่ยม

13-15 คะแนน = B ดี

10-12 คะแนน = C พอใช้

คะแนนน้อยกว่า 10 = D ปรับปรุง

3.3 นำแบบทดสอบไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาที่ใช้ จำนวนข้อ รวมทั้งเกณฑ์การแบ่งระดับ

3.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.5 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล และนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นรายบุคคล เพื่อจัดกลุ่มผู้เรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งอาศัยความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ผู้ปกครองของนักฟุตบอล และนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยพะเยาถึงผู้บริหารสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และขออนุญาตเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ โดยเข้าไปศึกษา/สังเกตพฤติกรรม การฝึกซ้อมของนักฟุตบอล ที่สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย โดยใช้เวลาในการสังเกต พฤติกรรม ระหว่างเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2563 เป็นเวลา 2 สัปดาห์

3. ผู้วิจัยพบผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ ผู้ปกครองของนักฟุตบอล และนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยนำแบบสอบถามปัญหาและความต้องการ พัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ไปให้กลุ่มเป้าหมายที่กล่าวข้างต้น เป็นผู้ตอบ แบบสอบถามรายบุคคลด้วยตัวผู้วิจัยเอง

4. ผู้วิจัยนำคำถามไปทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นรายบุคคล เพื่อจัดกลุ่มผู้เรียนด้วยตัวผู้วิจัยเอง โดยใช้เวลาในการดำเนินการระหว่างเดือน มกราคม-กุมภาพันธ์ 2563 เป็นเวลา 2 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลได้เรียบร้อยแล้วได้ดำเนินการวิเคราะห์ผลข้อมูล ดังนี้

1. ผลการสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

2. ผลการศึกษาปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ตอนที่ 1 และตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าจำนวน ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3. วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล โดยใช้เกณฑ์การวัดการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 4 ระดับ คือ 1) 16-20 คะแนน = A ดีเยี่ยม 2) 13-15 คะแนน = B ดี 3) 10-12 คะแนน = C พอใช้ และ 4) คะแนนน้อยกว่า 10 = D ปรับปรุง

ขั้นตอนที่ 2 สร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร

เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) และเอกสารประกอบหลักสูตร ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 ท่าน โดยเป็นครูหรือบุคลากรทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีประสบการณ์ด้านหลักสูตรหรือการสอน ไม่น้อยกว่า 5 ปี
2. ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษสำหรับกีฬาฟุตบอลจำนวน 2 ท่าน โดยเป็นบุคลากรผู้ทำหน้าที่สื่อสารภาษาอังกฤษในกีฬาฟุตบอล มีประสบการณ์ไม่น้อยกว่า 5 ปี
3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน เป็นบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์ด้านการวัดและประเมินผล ไม่น้อยกว่า 5 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยองค์ประกอบหลักสูตร ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ดังนี้
 - 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) เนื้อหาสาระ 4) โครงสร้างหลักสูตร 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อการเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผล
2. เอกสารประกอบหลักสูตร ประกอบด้วย 1) คำชี้แจงการใช้หลักสูตร 2) แนวทางการจัดการเรียนรู้

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด ทฤษฎี หลักการ การพัฒนาหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ตามองค์ประกอบที่กำหนด
2. นำข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาออกแบบสร้างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ

นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ได้หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วย ระยะเวลาที่ใช้ จำนวน 30 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยที่ 1 เรื่อง Basic English Football Vocab	จำนวน 6 ชั่วโมง
หน่วยที่ 2 เรื่อง Follow instructions	จำนวน 6 ชั่วโมง
หน่วยที่ 3 เรื่อง Players & Referee	จำนวน 6 ชั่วโมง
หน่วยที่ 4 เรื่อง Players & Coach	จำนวน 6 ชั่วโมง
หน่วยที่ 5 เรื่อง Players & Team	จำนวน 6 ชั่วโมง

3. ร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 30 ชั่วโมง โดยมีองค์ประกอบของหลักสูตรที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสาร 7 องค์ประกอบ ดังนี้

- 3.1 หลักการ
- 3.2 จุดมุ่งหมาย
- 3.3 เนื้อหาสาระ
- 3.4 โครงสร้างหลักสูตร
- 3.5 กิจกรรมการเรียนรู้
- 3.6 สื่อการเรียนรู้
- 3.7 การวัดและประเมินผล

และเอกสารประกอบหลักสูตร มีองค์ประกอบแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 คำชี้แจงการใช้หลักสูตร
- ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดการเรียนรู้

4. นำร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุมเนื้อหา และขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ และระยะเวลาที่ใช้ปรับปรุงแก้ไขตามอาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำ

5. นำร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษสำหรับ

กีฬาฟุตบอล จำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรโดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale) โดยกำหนดระดับคุณภาพของความเหมาะสมของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร ดังนี้

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ความหมายของคะแนนเฉลี่ยจากแบบประเมิน มีเกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 100)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51–5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51–4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51–3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51–2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00–1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์ความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป

6. ปรับปรุงแก้ไขร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) และเอกสารประกอบหลักสูตร ตามที่ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน แนะนำ

7. นำร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักฟุตบอลสโมสร เชียงราย ซิตี้ จำนวน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แต่มีลักษณะคล้ายคลึงกับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

8. ปรับปรุงร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่

เชิงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ในประเด็นของเนื้อหา กิจกรรม ระยะเวลาที่ใช้ และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรจากมหาวิทยาลัยพะเยา ถึงผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. นำร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) และแบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตรที่สร้างขึ้น นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฉบับร่าง พร้อมทั้งนัดหมายวันรับแบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตรด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

เพื่อทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ประจำปี พ.ศ. 2563 จำนวนทั้งสิ้น 155 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นนักฟุตบอลชายที่มีอายุตั้งแต่ 10-12 ปี สังกัดสโมสรฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) และกลุ่มตัวอย่างมีความสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 5 หน่วย ระยะเวลาการใช้หลักสูตร 30 ชั่วโมง
2. แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
3. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะ และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัดเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

1.2 ดำเนินการสร้างแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 1 ฉบับ มีลักษณะเป็นแบบรูบริค (Scoring Rubric) เกณฑ์การวิเคราะห์จำแนก (Analytic Rubrics) กำหนดเกณฑ์การประเมินแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 1) ดีเยี่ยม 2) ดี 3) พอใช้ และ 4) ปรับปรุง

1.3 กำหนดประเด็นเกณฑ์การประเมิน แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ความเข้าใจในคำสั่งของผู้ฝึกสอน 2) ความเข้าใจในคำถามของผู้ฝึกสอน และ 3) ความเข้าใจในการทำงานเป็นคู่/การทำงานเป็นกลุ่ม โดยปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟูกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

คะแนนร้อยละ 90-100 หมายถึง ดีเยี่ยม

คะแนนร้อยละ 75-89.99 หมายถึง ดี

คะแนนร้อยละ 60-74.99 หมายถึง พอใช้

คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 หมายถึง ปรับปรุง

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การผ่านร้อยละ 60 ขึ้นไป

1.4 นำแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ให้อาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องในด้านการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเกณฑ์ และระดับคุณภาพ และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.5 นำแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำ ของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับระดับคุณภาพตามเกณฑ์การประเมิน พร้อมทั้งหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนนเป็น +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับระดับคุณภาพตามเกณฑ์ การประเมิน

ให้คะแนนเป็น 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับระดับคุณภาพตามเกณฑ์ การประเมิน

ให้คะแนนเป็น -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับระดับคุณภาพไม่ตรง ตามเกณฑ์การประเมิน

จากนั้น นำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.50 แสดงว่าแบบประเมินทักษะการฟังนั้น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

1.6 ปรับปรุงแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 ท่าน

1.7 นำแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 30 คน

2. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบ คุณภาพดังนี้

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะ และวัตถุประสงค์ การเรียนรู้ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัดเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอล

2.2 ดำเนินการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 1 ฉบับ มีลักษณะเป็นแบบรูบริค (Scoring Rubric) เกณฑ์การวิเคราะห์จำแนก (Analytic Rubrics) กำหนดเกณฑ์การประเมิน แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 1) ดีเยี่ยม 2) ดี 3) พอใช้ และ 4) ปรับปรุง

2.3 กำหนดประเด็นเกณฑ์การประเมินแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1) คำศัพท์ 2) ไวยากรณ์ 3) การออกเสียง และ 4) ความคล่องแคล่ว โดยปรับปรุงมาจากเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศโดยการใช้เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินดังนี้

คะแนนร้อยละ 90-100	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนนร้อยละ 75-89.99	หมายถึง	ดี
คะแนนร้อยละ 60-74.99	หมายถึง	พอใช้
คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60	หมายถึง	ปรับปรุง
ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การผ่าน	ร้อยละ 60	ขึ้นไป

2.4 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ในด้านการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเกณฑ์ และระดับคุณภาพ และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.5 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับระดับคุณภาพตามเกณฑ์การประเมิน พร้อมทั้งหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนนเป็น +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับระดับคุณภาพตามเกณฑ์การประเมิน

ให้คะแนนเป็น 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับระดับคุณภาพตามเกณฑ์การประเมิน

ให้คะแนนเป็น -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับระดับคุณภาพไม่ตรงตามเกณฑ์การประเมิน

จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.50 แสดงว่าแบบประเมินทักษะการพูดนั้น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.6 ปรับปรุงแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน

2.7 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วนำไป ทดลองใช้กับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 30 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขอนหนังสือจากวิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ถึงผู้บริหารสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย เพื่อขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

2. ผู้วิจัยนำหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ไปทดลองใช้กับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรม ตามหลักสูตรด้วยตนเอง

3. ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 10 ชั่วโมง จำนวนทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ระหว่างเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. 2563

4. ประเมินทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล หลังการจัดกิจกรรม ตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยใช้แบบประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลที่เข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบคะแนนหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกับเกณฑ์ร้อยละ 60

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลการใช้หลักสูตร

เพื่อประเมินหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ประจำปี พ.ศ. 2563 จำนวนทั้งสิ้น 155 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นนักฟุตบอลชายที่มีอายุตั้งแต่ 10-12 ปี คัดตามเกณฑ์อายุของรุ่นนักฟุตบอล (U-12) ที่สังกัดสโมสรฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย โดยการกำหนดระดับรุ่นอายุของระดับเยาวชนตามนโยบายของสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ (FIFA) และกลุ่มตัวอย่างมีความสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ วิธีสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรม

2. กำหนดจุดมุ่งหมายและประเด็นสำคัญที่ต้องการประเมินเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักฟุตบอลที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

3. ออกแบบและสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามทฤษฎีและหลักการสร้าง มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale) มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 32 ข้อ

4. กำหนดประเด็นการประเมินความพึงพอใจของนักฟุตบอลหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตร มี 5 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ 2) ด้านการจัดกิจกรรมฟุตบอลและภาษาอังกฤษ 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านสื่อประกอบ และ 5) ด้านความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดระดับคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรม และวิเคราะห์ความหมายของคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามความคิดเห็น มีเกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 100)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51–5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51–4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51–3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51–2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00–1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจ พิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหา ความถูกต้องของภาษา และความชัดเจนในข้อความ และปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

6. นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของข้อคำถามแต่ละข้อโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยาม โดยใช้แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง และนำผลที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนนเป็น +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามที่กำหนด

ให้คะแนนเป็น 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามที่กำหนด

ให้คะแนนเป็น -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยามที่กำหนด

7. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมเป็นรายข้อ ซึ่งเป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยคัดเลือกดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จำนวน 6 ข้อ

8. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's Alpha)

9. จัดพิมพ์และนำไปใช้เก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลประเมินผลการใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) หลังการเข้าร่วมกิจกรรมครบทุกหน่วยการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักฟุตบอลที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, หน้า 122-128) ได้แก่

1.1 คาร์อยละ (Percentage)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

P = รอยละ

f = ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N = จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

N

\bar{X} = ค่าเฉลี่ยของคะแนน

ΣX = ผลรวมของคะแนน

N = จำนวน

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$S.D. = \frac{\sqrt{\Sigma(x - \bar{x})^2}}{N-1}$$

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\Sigma(x - \bar{x})^2$ = ผลรวมของคะแนนลบด้วยคะแนนเฉลี่ย

X = ข้อมูล หรือคะแนนแต่ละตัว

\bar{X} = คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนข้อมูล หรือจำนวนคะแนนทั้งหมด

2. สถิติการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย (พรณี สীগวัฒนา, 2555, หน้า 195)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency : IOC)

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

IOC = ดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ

R = คะแนนรายชื่อตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

Σ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ตอนที่ 2 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาคำพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบสอบถาม และวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ผลการสังเกตการฝึกซ้อมฟุตบอลของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

การฝึกซ้อมฟุตบอลในระดับรุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการฝึกฝนทักษะการเล่นฟุตบอล และผ่านการทดสอบการปฏิบัติ

ทักษะเบื้องต้นเข้ามาสู่ระดับรุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่สโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย ดังนั้นจุดมุ่งหมายสำคัญของการฝึกซ้อมฟุตบอล คือ การแข่งขันเพื่อชัยชนะ เวลาในการฝึกซ้อมจะเริ่มตั้งแต่เวลา 17.00-19.00 นาฬิกา ของทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ โดยมี ตารางการฝึกซ้อมดังนี้

ตาราง 3 ตารางการฝึกซ้อมฟุตบอลของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

เวลา	กิจกรรม	เหตุการณ์	คำศัพท์
17.00 น.	Warm up	1. การเคาะบอล 2. วิ่งรอบสนาม 15 รอบ	นับจำนวน Numbers, Time, 10 minutes left,
17. 10 น.	การซ้อมทักษะ	1. การรับส่งลูกบอล 2. การหยุดบอลโดยการจับคู่ 3. การโหม่งบอลเพื่อหยุดบอล 4. การแย่งลูกโดยการประกบคู่ต่อสู้ 5. การครอบครองบอลในพื้นที่ที่แคบ 6. เกมลิงชิงบอล กลุ่มเล็ก/กลุ่มใหญ่ 7. Small Sided Game	Dribbling, Dribble, Passing, Pass, Heading, Head, Shooting, Shoot
17.30 น.	ซ้อมเสมือนจริง	แบ่งออกเป็น 2 ทีม จำลองเหตุการณ์ตอนแข่งในสนามฟุตบอล	
19.00 น.	Cool down และสรุป	นักฟุตบอลนั่งฟังผู้ฝึกสอนสรุปข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในขณะฝึกซ้อมเสมือนจริง	

กิจกรรมระหว่างการฝึกซ้อมฟุตบอลที่สำคัญที่ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตการฝึกซ้อม คือ การเล่นเกม Small-Sided Games หรือ ลิงชิงบอล เป็นวิธีการที่เพิ่มความสนุกสนานให้กับนักฟุตบอล และยังช่วยเพิ่มทักษะการหลบหลีก ส่งบอล การเคลื่อนไหว การเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว

ไหวพริบในการส่งบอล ผู้ฝึกสอนมีการชื่นชมผู้ที่รับส่งบอลได้ดีเกิน 7 ลูกขึ้นไป และทำโทษผู้ที่แย่งบอลไม่สำเร็จ เกมลิงชิงบอล กลุ่มใหญ่ นักฟุตบอลและผู้ฝึกสอน ล้อมวงกลมโดยรอบ มีผู้แย่งชิงบอล 3 คน ด้านในคอยแย่งบอลจากผู้ที่อยู่รอบวงกลมโดยการเตะ และการนับจำนวน หากเกินจำนวนที่ตั้งไว้และยังไม่สามารถแย่งบอลได้จะถูกทำโทษโดยการม้วนตัว วิธีการแบ่งกลุ่มผู้เล่นมาจากการตำแหน่งของนักฟุตบอลที่เล่นในสนาม โดยมาจากการคัดเลือกของผู้ฝึกสอน

การฝึกทักษะการใช้เท้าเตะบอลเพื่อหลบหลีกคู่ต่อสู้ที่เข้ามาแย่งบอล แทนการใช้มือ โดยจับกลุ่มเป็นวงกลม แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม มีผู้ฝึกสอน 2 คน แยกในแต่ละกลุ่ม มี 1 คน อยู่ตรงกลางคอยแย่งบอลจากเพื่อนในกลุ่ม มีการนับเลขขณะบอลโดนเท้า เมื่อนับไปถึง 7 ถ้ายังแย่งบอลไม่ได้จะถูกทำโทษโดยการม้วนตัว หรือลูกนั่ง วิธีการเตะตามความถนัด หรือความต้องการของผู้เล่น ทำได้ทุกวิธีที่ใช้เท้า เพื่อหลบหลีกบอลจากผู้ที่มาแย่งเพื่อส่งบอลไปให้ทีม

คำศัพท์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมแต่ละครั้งมี ดังนี้

1. คำศัพท์พื้นฐานกีฬาฟุตบอล (Basic English Football Vocab) อุปกรณ์การฝึกซ้อม และแข่งขัน (The match) Ball, Red card, Yellow card, Corner Flag, Whistle, Cones, Football net, Football goal, Corner Flags, Scoreboard อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น (Players) Armband, Gloves, Shirt/Jersey, Shorts, Shin pads/Shin guards, Socks/Stocking and Studded.

2. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งโดยทั่วไป (Follow instructions) ตำแหน่งของผู้เล่น และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนาม (Positions) Referee, Linesmen/ Assistant, Players, Substitute, Goalkeeper, Substitue, Defender (Centre-back, Sweeper, Full-back, Wing-back), Midfielder (Centre midfield, Defensive midfield, Attacking midfield, Wide midfield), Forward (Centre forward, Second striker, Winger), Coach and Assistant coach.

3. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งระหว่างกรรมการกับนักฟุตบอล (Players and Referee) กฎ กติกา (Referee and Players) Kick off, Offside, Hand ball, Penalty, Corner kick, Free kick/Penalty kick, Foul, Extra time, Volley, Injury, Half-time interval, Throw in, Own goal and Blow the whistle.

4. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งระหว่างนักฟุตบอลกับผู้ฝึกสอนฟุตบอล (Players and Coach) คำศัพท์เกี่ยวกับการฝึกซ้อม (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู) Dribbling, Dribble, Passing, Pass, Heading, Head, Shooting, Shoot, run, go home, follow the ball, Yes, that's, come back, Save!, Let's take a break, Claim down, I said shoot!, Careful, You 2 passing, pass to your team, too slow, go get the ball, Again, Do it again,

Well done, Nice and quick, Fantastic, good job, Are you alright? Are you okay? Why don't you shoot? What are you doing? Concentrate, Go forward, Look at the ball, Follow the ball, Keep the ball, Pass the ball, Dribble the ball, Find a space, Get a space, Make a space, Keep your position, and Get your position.

5. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งระหว่างนักฟุตบอลกับเพื่อนร่วมทีม (Players and Team)
Be careful, Save, Again, Quick, Left, Right, Kick, Shoot, and Goal.

นอกจากนี้ระหว่างการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนจำลองเหตุการณ์เสมือนการแข่งขันจริง โดยแบ่งนักฟุตบอลออกเป็น 2 ทีม ทำการแข่งขันใช้สนามฟุตบอลเต็มสนาม เพื่อให้รู้ตำแหน่งในการเล่นตามทักษะและตำแหน่งของตนเอง วิธีการแบ่งกลุ่มผู้เล่นและตำแหน่งของนักฟุตบอลที่เล่นในสนาม โดยการคัดเลือกของผู้ฝึกสอนจากการวิเคราะห์ความถนัดและความสามารถของผู้เล่นแต่ละคน เมื่อเล่นไปสักพักหากไม่ใช้ตำแหน่งที่ถนัดของผู้เล่น ก็จะถูกเปลี่ยนตำแหน่งหรือถูกย้ายไปเป็นตัวสำรองแทน ดังนั้น ความถนัดในตำแหน่งของผู้เล่นจึงสำคัญในการต่อสู้กับคู่แข่ง จึงถูกนำมาเป็นเนื้อหาในการรวบรวมคำศัพท์ ตำแหน่งของผู้เล่นและบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนาม เพื่อให้ให้นักฟุตบอลฟังและพูดเกี่ยวกับตำแหน่งผู้เล่นในภาษาอังกฤษที่เป็นของตนและของผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

ภายหลังการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนเปิดโอกาสให้นักฟุตบอลซักถามข้อสงสัย หรือตอบคำถามเมื่อผู้ฝึกสอนถามคำถาม ความรู้สึกขณะซ้อม หรือการปฏิบัติทักษะอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยผู้ฝึกสอนจะสรุปข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในขณะที่ฝึกซ้อมเสมือนจริง เพื่อนำไปปรับปรุงการเล่นในเกมครั้งต่อไป

ข้อสังเกตในการฝึกซ้อมฟุตบอลของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า มีการฝึกซ้อมฟุตบอลในรูปแบบ Small Side Game คือ การยอสนามให้เล็กลง เป็นการฝึกซ้อมซึ่งผู้ฝึกสอนต้องการให้นักฟุตบอลได้คุ้นเคยกับสถานการณ์บางอย่าง โดยมีผู้ฝึกสอนเป็นผู้ออกคำสั่ง คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อมทักษะฟุตบอล

2. ผลการสำรวจปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรสตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย และผู้ปกครองนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตราฟวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 30)

รายการประเมิน	ระดับปัญหาการฟัง		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
1. ไม่เข้าใจเมื่อได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำศัพท์เทคนิค กีฬาฟุตบอล	3.90	1.12	มาก
2. ไม่เข้าใจเพราะไม่รู้จักความหมายของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษนั้น ๆ	3.23	1.25	ปานกลาง
3. ไม่เข้าใจเพราะไม่เคยได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำนั้น มาก่อน	3.27	1.28	ปานกลาง
4. ไม่เข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนและหัวข้อที่ไม่ คุ้นเคย	3.43	1.43	ปานกลาง
5. ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเพราะคิดเป็นภาษาไทย	3.20	1.69	ปานกลาง
6. ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่พูดออกมาอย่างรวดเร็ว	3.10	1.90	ปานกลาง
7. ไม่เข้าใจเพราะจดจ่อต่อการฟังมากเกินไป	3.30	1.57	ปานกลาง
8. ไม่เข้าใจเพราะไม่ต้องการฟังในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับตนเอง	3.20	1.21	ปานกลาง
9. ไม่เข้าใจเพราะฟังและคิดตามที่พูดไม่ทัน	2.93	1.23	ปานกลาง
10. ไม่เข้าใจสำเนียง และน้ำเสียงภาษาอังกฤษของผู้พูด	2.87	1.35	ปานกลาง
11. ไม่เข้าใจสิ่งที่ได้ยินเพราะแตกต่างจากที่เคยเรียน ในห้องเรียน	3.53	1.10	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.26	1.37	ปานกลาง

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่าโดยภาพรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 1.37) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น โดยมีปัญหาในระดับมาก ได้แก่ ไม่เข้าใจเมื่อได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอล ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 1.12) รองลงมา ได้แก่ ไม่เข้าใจสิ่งที่ได้ยิน เพราะแตกต่างจากที่เคยเรียนในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 1.10) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ย

ของปัญหาต่ำกว่าข้ออื่น โดยมีปัญหาในระดับปานกลาง คือ ไม่เข้าใจสำเนียง และน้ำเสียง
ภาษาอังกฤษของผู้พูด ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.35)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตราฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 30)

รายการประเมิน	ระดับปัญหาการพูด		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
1. ไม่สามารถจดจำคำศัพท์ทางเทคนิคกีฬาฟุตบอล ที่ต้องการพูดได้	3.30	1.64	ปานกลาง
2. ไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ที่ต้องการพูดได้	3.43	1.54	ปานกลาง
3. ไม่สามารถพูดได้เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์มาก่อน	4.03	.99	มาก
4. ไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องในการพูดโต้ตอบได้	2.93	1.85	ปานกลาง
5. ไม่สามารถเรียงเรียงประโยคที่จะพูดให้ออกมาเป็นประโยค ที่สมบูรณ์ได้	3.57	1.27	มาก
6. ไม่สามารถควบคุมน้ำเสียงและโทนเสียงที่ถูกต้องได้	2.87	1.22	ปานกลาง
7. ไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	2.70	1.26	ปานกลาง
8. ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เพราะไม่ชอบและไม่อยาก เรียนภาษาอังกฤษ	2.63	.85	ปานกลาง
9. พูดภาษาอังกฤษโดยการแปลจากภาษาไทยตรงตัวทุกคำ	2.87	1.22	ปานกลาง
10. คิดเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ	2.37	.96	น้อย
11. รู้สึกกลัวและเป็นกังวลว่าจะพูดภาษาอังกฤษผิดไวยากรณ์	3.13	.81	ปานกลาง
12. รู้สึกไม่สบายใจและขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ	3.03	.80	ปานกลาง
13. เข้าใจคำสั่งหรือคำถามเป็นอย่างดีแต่ไม่สามารถพูด โต้ตอบออกไปได้	2.53	1.13	ปานกลาง
14. ไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง	2.80	.99	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.01	1.18	ปานกลาง

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า โดยภาพรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 1.18) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น โดยมีปัญหาในระดับมาก ได้แก่ ไม่สามารถพูดได้เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์มาก่อน ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = .99) รองลงมา ได้แก่ ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคที่จะพูดให้ออกมาเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้ ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 1.27) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยของปัญหาต่ำกว่าข้ออื่น โดยมีปัญหาในระดับน้อย คือ คิดเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = .96)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้อการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 30)

รายการประเมิน	ระดับความต้องการ		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. คำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ	3.87	1.59	มาก
2. คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวและการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ	3.77	1.40	มาก
3. ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับการนับเลข และเวลาเป็นภาษาอังกฤษ	2.97	1.09	ปานกลาง
4. ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล	3.77	1.40	มาก
5. ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบาย และคำบรรยายของผู้ฝึกสอน	3.83	1.48	มาก
6. ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบายและคำบรรยายของกรรมการ	3.47	1.27	ปานกลาง
7. ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบายและคำบรรยายของเพื่อนร่วมทีม	2.40	1.00	น้อย
8. ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง	2.13	.73	น้อย
9. ฟีกฟัง-พูดแสดงความต้องการ เสนอตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ	2.00	1.05	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม	3.13	1.22	ปานกลาง

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า โดยภาพรวมมีความต้องการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 1.22) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น โดยมีปัญหาในระดับมาก ได้แก่ คำสั่งของผู้ฝึกสอน เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 1.59) รองลงมา ได้แก่ ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบายและคำบรรยายของผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 3.83$, S.D. = 1.48) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยของความต้องการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ต่ำกว่าข้ออื่น โดยมีปัญหาในระดับน้อยที่สุด คือ ฟีกฟัง-พูดแสดงความต้องการ เสนอตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ($\bar{X} = 2.00$, S.D. = 1.05)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย และผู้ปกครอง นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) (n = 42)

รายการประเมิน	ระดับความต้องการ		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
1. วิชาภาษาอังกฤษที่ได้เรียนในโรงเรียนมีความเพียงพอต่อการฟังและพูดภาษาอังกฤษกับผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ หรือนักฟุตบอลชาวต่างชาติ	3.21	1.26	มาก
2. การฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นต่ออาชีพนักฟุตบอล	4.10	1.18	มาก
3. ถ้าสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพนักฟุตบอล	4.19	1.06	มาก
4. เห็นสมควรฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	4.33	.95	มาก

ตาราง 7 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความต้องการ		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
5. มีความต้องการที่จะให้นักฟุตบอล U-12 เขารวม กิจกรรมส่งเสริมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ในสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่	4.38	.93	มาก
6. คำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิค กีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ	4.29	.91	มาก
7. คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนที่ และการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ	4.45	.77	มาก
8. ฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับการนับเลข และเวลา เป็นภาษาอังกฤษ	4.17	.88	มาก
9. ฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล	4.45	.77	มาก
10. ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบาย และคำบรรยายของผู้ฝึกสอน	4.38	.85	มาก
11. ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบาย และคำบรรยายของกรรมการ	4.05	.93	มาก
12. ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบาย และคำบรรยายของเพื่อนร่วมทีม	4.02	.89	มาก
13. ฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเอง	3.88	1.10	มาก
14. ฝึกฟัง-พูดแสดงความต้องการเสนอตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ	4.12	1.17	มาก
15. ระยะเวลาความเหมาะสมของหลักสูตรภาษาอังกฤษ			
20 ชั่วโมง	2.71	1.62	ปานกลาง
30 ชั่วโมง	3.14	1.66	มาก
40 ชั่วโมง	2.67	1.63	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.95	1.09	มาก

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย และผู้ปกครองนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า มีความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดให้กับนักฟุตบอลรุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) อยู่ในระดับมากที่สุด คือ คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนที่และการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ และ ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = .77) และระยะเวลาที่เหมาะสมของหลักสูตรภาษาอังกฤษ คือ 30 ชั่วโมง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 1.66)

3. ผู้วิจัยได้ทดสอบวัดระดับความสามารถของนักฟุตบอล จำนวน 30 คน เพื่อจัดกลุ่มตามระดับความสามารถ ปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 8 ระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลรุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย (n = 30)

ทักษะ/ระดับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ			
ดีเยี่ยม	4	13.40	13.40
ดี	4	13.40	26.80
ปานกลาง	6	20.00	46.80
พอใช้	16	53.20	53.20
อ่อน	0	00.00	00.00
รวม	30	100.00	100.00
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ			
ดีเยี่ยม	4	13.40	13.40
ดี	6	20.00	33.40
ปานกลาง	5	16.60	50.00
พอใช้	15	50.00	50.00
อ่อน	0	00.00	00.00
รวม	30	100.00	100.00

จากตาราง 8 ผลการวัดระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อจัดกลุ่มนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า นักฟุตบอลส่วนใหญ่มีทักษะการฟังและการพูดในระดับพอใช้ เมื่อพิจารณา รายละเอียดในแต่ละทักษะ พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษดีเยี่ยม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ระดับดี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ระดับปานกลาง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ระดับพอใช้ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 ส่วนความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษดีเยี่ยม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ระดับดี จำนวน 6 คน คิดเป็น ร้อยละ 20.0 ระดับปานกลาง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 ระดับพอใช้ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

ตอนที่ 2 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอล สังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้น กิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
1. หลักการ			
1.1 มีความเป็นไปได้	5.00	.00	มากที่สุด
1.2 มีความสมเหตุสมผลที่สุด	4.80	.44	มากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
1.3 สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง	4.80	.44	มากที่สุด
1.4 ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.60	.89	มากที่สุด
1.5 มีความสอดคล้องกับสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	4.84	.35	มากที่สุด
2. จุดมุ่งหมาย			
2.1 มีประโยชน์	5.00	.00	มากที่สุด
2.2 มีความชัดเจน	4.80	.44	มากที่สุด
2.3 มีความเป็นไปได้	5.00	.00	มากที่สุด
2.4 มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5.00	.00	มากที่สุด
2.5 มีความครอบคลุมทุกเนื้อหาสาระ	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	4.96	.08	มากที่สุด
3. โครงสร้าง			
3.1 ระยะเวลาเหมาะสมกับการจัดกิจกรรม	4.80	.44	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหาสาระ	5.00	.00	มากที่สุด
3.3 มีความเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5.00	.00	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับความต้องการและวิถีชีวิตของผู้เรียน	4.80	.44	มากที่สุด
3.5 สอดคล้องกับสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	4.92	.17	มากที่สุด
4. เนื้อหาสาระ			
4.1 มีความครอบคลุม	5.00	.00	มากที่สุด
4.2 กระชับได้ใจความ	4.80	.44	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับผู้เรียน	5.00	.00	มากที่สุด
4.4 มีความชัดเจนและเป็นประโยชน์	5.00	.00	มากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
4.5 สอดคล้องกับสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	4.96	.08	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้			
5.1 มีความสมเหตุสมผลและเป็นไปได้	5.00	.00	มากที่สุด
5.2 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน	5.00	.00	มากที่สุด
5.3 นำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย	5.00	.00	มากที่สุด
5.4 มีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์	5.00	.00	มากที่สุด
5.5 มีความสอดคล้องกับสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	5.00	.00	
6. สื่อการเรียนรู้			
6.1 มีประโยชน์สำหรับผู้เรียน	4.80	.44	มากที่สุด
6.2 มีความเหมาะสมสำหรับผู้เรียน	4.60	.89	มากที่สุด
6.3 มีความเป็นไปได้อย่างเหมาะสมต่อการนำไปใช้	4.60	.89	มากที่สุด
6.4 เหมาะสมต่อสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	4.60	.89	มากที่สุด
6.5 ช่วยส่งเสริมให้กิจกรรมบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.60	.89	มากที่สุด
รวม	4.94	.80	
7. การวัดและประเมินผล			
7.1 ตรงต่อความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.80	.44	มากที่สุด
7.2 มีความเป็นไปได้อย่างเหมาะสมสำหรับผู้เรียน	4.80	.44	มากที่สุด
7.3 ครอบคลุมพฤติกรรมและสิ่งที่ต้องการประเมิน	4.80	.44	มากที่สุด
7.4 สอดคล้องต่อสถานการณ์และวิถีชีวิตของผู้เรียน	4.80	.44	มากที่สุด
7.5 ช่วยตรวจสอบการบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.60	.54	มากที่สุด
รวม	4.76	.46	มากที่สุด

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมของหลักสูตร มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.86$, S.D. = .27) เมื่อพิจารณาราย พบว่า ด้านที่มีความเหมาะสมมากที่สุด คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = .00) รองลงมา คือ ด้านจุดมุ่งหมายและด้านเนื้อหาสาระ มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.96$, S.D. = .08) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่น คือ การวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = .46)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของเอกสาร

ประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
ส่วนที่ 1 คำชี้แจงการใช้หลักสูตร			
1.1 ความนำ	4.60	.54	มากที่สุด
1.2 ผังมโนทัศน์หน่วยการเรียนรู้	4.80	.44	มากที่สุด
1.3 โครงสร้างหลักสูตร	5.00	.00	มากที่สุด
1.4 บทบาทของผู้สอน	5.00	.00	มากที่สุด
1.5 กระบวนการเรียนรู้	4.80	.44	มากที่สุด
1.6 การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	4.86	.23	มากที่สุด
ส่วนที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้			
2.1 คำชี้แจง	5.00	.00	มากที่สุด
2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	5.00	.00	มากที่สุด
2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	5.00	.00	มากที่สุด
2.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	5.00	.00	มากที่สุด
2.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	5.00	.00	มากที่สุด
2.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5			มากที่สุด
รวม	5.00	.00	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.93	.11	มากที่สุด

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นอาชีพ วอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า เอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมฯ โดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = .11) โดยส่วนที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = .00)

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นอาชีพ วอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ผลการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นอาชีพ วอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ปรากฏดังนี้

ตาราง 11 ผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอลสมัครเล่นอาชีพ วอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 60 (n = 30)

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)		ร้อยละ	
	จำนวน	จำนวนสะสม	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ				
ร้อยละ 90-100 (ดีเยี่ยม)	4	4	13.40	13.40
ร้อยละ 75-89.99 (ดี)	5	9	16.60	30.10
ร้อยละ 60-74.99 (พอใช้)	6	15	20.00	50.00
คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 (ปรับปรุง)	15	15	50.00	100.00
รวม	30	30	100.00	100.00

ตาราง 11 (ต่อ)

ช่วงคะแนน	จำนวน (คน)		ร้อยละ	
	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละ
	สะสม		สะสม	
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ				
ร้อยละ 90-100 (ดีเยี่ยม)	4	4	13.40	13.40
ร้อยละ 75-89.99 (ดี)	4	8	13.40	26.80
ร้อยละ 60-74.99 (พอใช้)	5	13	16.60	43.40
คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 (ปรับปรุง)	17	17	56.6	100.00
รวม	30	30	100.00	100.00

หมายเหตุ: เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60

ตาราง 11 ผลการประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 60 พบว่า นักฟุตบอล จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ผ่านเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ และนักฟุตบอล จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ ส่วนผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักฟุตบอล จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.40 ผ่านเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ และนักฟุตบอล จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.60 ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตราฟเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีต่อหลักสูตรหลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักฟุตบอล สังกัดสโมสรสตราฟเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีต่อหลักสูตรหลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
1. ด้านเนื้อหาของหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษ			
1.1 ตรงตามจุดประสงค์	3.03	.80	ปานกลาง
1.2 มีความเหมาะสมกับระยะเวลา	2.43	.97	น้อย
1.3 หัวข้อที่เรียนน่าสนใจ ได้ความรู้มากขึ้น	3.10	1.09	ปานกลาง
1.4 มีความสอดคล้องและตรงกับความต้องการ	2.90	.88	ปานกลาง
1.5 เนื้อหาการเรียนมีประโยชน์สามารถนำไปใช้ได้จริง	3.63	.99	มาก
เฉลี่ยรายด้าน	3.01	0.95	ปานกลาง
2. ด้านผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างชาติ			
2.1 มีความกระตือรือร้นในการสอน	3.30	1.17	ปานกลาง
2.2 มีความรู้ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี	3.27	1.01	ปานกลาง
2.3 ผู้สอนชี้แจงสิ่งที่ต้องปฏิบัติอย่างชัดเจน	3.27	.82	ปานกลาง
2.4 ผู้สอนยกตัวอย่างเพื่อช่วยให้เข้าใจได้ง่าย	3.10	1.15	ปานกลาง
2.5 มีเทคนิค วิธีการสอนที่กระตุ้นให้สนใจ	3.03	.89	ปานกลาง
2.6 มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	3.00	1.05	ปานกลาง
2.7 ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่สามารถนำไปใช้ได้จริง	3.27	1.11	ปานกลาง
เฉลี่ยรายด้าน	3.17	1.03	ปานกลาง
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
3.1 ความเหมาะสมของระยะเวลา	2.53	.97	ปานกลาง
3.2 ได้รับความรู้ แนวคิด ทักษะและประสบการณ์ใหม่ ๆ	2.80	.99	ปานกลาง

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
3.4 สามารถนำความรู้จากกิจกรรมต่างๆ ไปใช้ได้จริง	3.13	1.00	ปานกลาง
3.5 ได้รับความสนุกสนานและมีความสุขขณะทำ กิจกรรม	3.10	1.02	ปานกลาง
เฉลี่ยรายด้าน	2.91	0.97	ปานกลาง
4. ด้านสื่อการเรียนรู้			
4.1 ช่วยให้กิจกรรมบรรลุจุดมุ่งหมาย	3.27	1.08	ปานกลาง
4.2 ช่วยกระตุ้นความสนใจได้อย่างดี	3.17	1.05	ปานกลาง
4.3 มีความสอดคล้องตรงกับเรื่องที่เรียน	3.17	1.05	ปานกลาง
4.4 มีความพร้อมและเหมาะสมในการทำกิจกรรม	2.90	1.06	ปานกลาง
4.5 ช่วยให้ได้รับความรู้และความเข้าใจในการทำ กิจกรรมได้อย่างดี	3.07	.94	ปานกลาง
เฉลี่ยรายด้าน	3.11	1.03	ปานกลาง
5. ด้านความสามารถและทัศนคติด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ			
5.1 รู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น	3.10	.88	ปานกลาง
5.2 รู้สึกอยากเรียนอังกฤษมากขึ้น	3.13	1.13	ปานกลาง
5.3 รู้สึกว่าตัวเองพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	2.97	1.03	ปานกลาง
5.4 รู้สึกว่าตัวเองฟังภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น	3.00	1.08	ปานกลาง
5.5 รู้สึกมีความมั่นใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ มากขึ้น	2.77	1.07	ปานกลาง
เฉลี่ยรายด้าน	2.99	1.04	ปานกลาง
6. ด้านการวัดและประเมินผล			
6.1 เกณฑ์การประเมินผลมีความชัดเจน	2.93	1.04	ปานกลาง
6.2 เกณฑ์การประเมินผลตรงกับความต้องการ	3.03	1.15	ปานกลาง
6.3 เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมและยุติธรรม	2.77	1.13	ปานกลาง

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปล ความหมาย
6.4 เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมสอดคล้องกับ เนื้อหาสาระ	2.83	1.08	ปานกลาง
6.5 เกณฑ์การประเมินมีความสอดคล้องกับ สถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	2.97	1.24	ปานกลาง
เฉลี่ยรายด้าน	2.90	1.13	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.02	1.02	ปานกลาง

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีต่อหลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 1.02) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ย ความพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างชาติ โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 1.03) รองลงมา ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = 1.03) ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจต่ำกว่าด้านอื่น และอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = 1.13)

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) 2) เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) 3) เพื่อทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) 4) เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ประชากร ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ในปี พ.ศ. 2563 จำนวน 155 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย อายุ 10-12 ปี จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจงและกลุ่มตัวอย่างสมัครใจ เข้าร่วมกิจกรรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอล แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตร แบบประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สรุปได้ดังนี้

1.1 ผลการสังเกตการฝึกซ้อมฟุตบอลของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า จุดมุ่งหมายสำคัญของการฝึกซ้อมฟุตบอล คือ การแข่งขันเพื่อชัยชนะ เวลาในการฝึกซ้อมจะเริ่มตั้งแต่เวลา 17.00-19.00 นาฬิกา ของทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ กิจกรรมระหว่างการฝึกซ้อมฟุตบอลที่สำคัญ คือ การเล่นเกม Small-Sided Games หรือลิ่งซิงบอล การฝึกทักษะการใช้เท้าเตะบอลเพื่อหลบหลีกคู่ต่อสู้ คำศัพท์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม ได้แก่ 1) คำศัพท์พื้นฐานกีฬาฟุตบอล (Basic English Football Vocab) อุปกรณ์การฝึกซ้อมและแข่งขัน 2) การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งโดยทั่วไป (Follow instructions) ตำแหน่งของผู้เล่น และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนาม 3) การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งระหว่างกรรมการกับนักฟุตบอล (Players & Referee) กฎ กติกา (Referee & Players) 4) การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งระหว่างนักฟุตบอลกับผู้ฝึกสอนฟุตบอล (Players & Coach) คำศัพท์เกี่ยวกับการฝึกซ้อม (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู) และ 5) การฟังและปฏิบัติตามคำสั่งระหว่างนักฟุตบอลกับเพื่อนร่วมทีม (Players & Team) นอกจากนี้ ระหว่างการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนจำลองเหตุการณ์เสมือนการแข่งขันจริง โดยแบ่งนักฟุตบอลออกเป็น 2 ทีม ทำการแข่งขันใช้สนามฟุตบอลเต็มสนาม เพื่อให้รู้ตำแหน่งในการเล่นตามทักษะและตำแหน่งของตนเอง ภายหลังจากการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนเปิดโอกาสให้นักฟุตบอลซักถามข้อสงสัย และสรุปข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในขณะที่ฝึกซ้อมเสมือนจริง เพื่อนำไปปรับปรุงการเล่นในเกมครั้งต่อไป

1.2 ผลการสำรวจปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยภาพรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ที่พบในระดับมาก คือ ไม่เข้าใจเมื่อได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอล และ ไม่เข้าใจสิ่งที่ได้ยิน เพราะแตกต่างจากที่เคยเรียนในห้องเรียน ส่วนปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะการที่นักฟุตบอลไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์มาก่อน

1.3 ผลการสำรวจความต้องการของผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย และผู้ปกครองนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า มีความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดให้กับนักฟุตบอลในระดับมากที่สุด คือ คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนที่และการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ และฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล และระยะเวลาที่เหมาะสมของหลักสูตรภาษาอังกฤษ คือ 30 ชั่วโมง ส่วนความต้องการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชาย

อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักฟุตบอลมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเกี่ยวกับคำสั่งของผู้ฝึกสอน การใช้คำศัพท์ เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ และการฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจงคำอธิบาย และคำบรรยายของผู้ฝึกสอน

1.4 ผลการทดสอบวัดระดับความสามารถของนักฟุตบอล เพื่อจัดกลุ่มตามระดับความสามารถ พบว่า นักฟุตบอลส่วนใหญ่มีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับพอใช้

2. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า ได้หลักสูตร จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ ระยะเวลาในการใช้หลักสูตร 30 ชั่วโมง มีองค์ประกอบที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 7 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ โครงสร้างหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมิน ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรทุกองค์ประกอบ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยองค์ประกอบของหลักสูตรที่มีความเหมาะสมมากที่สุด คือ กิจกรรมการเรียนรู้ รองลงมา คือ จุดมุ่งหมาย และเนื้อหาสาระ ตามลำดับ ส่วนเอกสารประกอบหลักสูตร มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยพิจารณาจากผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล เทียบคะแนนกับเกณฑ์ร้อยละ 60 พบว่า นักฟุตบอล จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง และนักฟุตบอล จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.40 ผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีต่อหลักสูตรหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีความพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างชาติ รองลงมา ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนรู้ ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจต่ำกว่าด้านอื่น คือ ด้านการวัดและประเมินผล

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีประเด็นที่นำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่พบว่านักฟุตบอลมีความต้องการพัฒนาในเรื่องคำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอล ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากผู้ที่มีบทบาทสูงสุดในสนามทั้งในช่วงของการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาฟุตบอล คือ ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน รวมทั้งเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักฟุตบอล จากการสังเกตการณ์ฝึกซ้อม ผู้วิจัยพบว่า ผู้ฝึกสอนฟุตบอลและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนทั้งหมดเป็นชาวไทย การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจึงค่อนข้างน้อย จึงส่งผลให้นักฟุตบอลมีความต้องการพัฒนาในเรื่องดังกล่าว มากกว่าเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นหลักสูตรที่เกิดขึ้นจากการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน จากการสังเกตฝึกซ้อม การสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล ผู้บริหารสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย ผู้ปกครองนักฟุตบอล รวมทั้งทดสอบวัดระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักฟุตบอล แล้วนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์ กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษควบคู่กับการฝึกซ้อมจริงในสนาม ส่งผลให้หลักสูตรสร้างขึ้นตรงตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียนและสภาพบริบทจริงในสนามในเรื่องดังกล่าว ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) กล่าวว่า ข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการสร้างหลักสูตรช่วยในการจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับวัยและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้การจัดหลักสูตรตอบสนองของปัญหาและความต้องการของผู้เรียนได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสไบทิพย์ จันทร์หอม (2560) ที่ได้พัฒนาหลักสูตรรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับอาชีพช่างยนต์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานและความต้องการของผู้เรียน จากการวิเคราะห์สมรรถนะอาชีพของช่างยนต์และความต้องการพื้นฐานของช่างยนต์ ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จึงมีส่วนช่วยพัฒนานักฟุตบอลให้มีศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นทักษะการฟังและการพูด ซึ่งนำพานักฟุตบอลไปสู่การเพิ่ม

ขีดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ ในวงการกีฬาฟุตบอลได้อย่างเหมาะสม เช่นเดียวกับงานวิจัยของ วราภรณ์ ศรีนาราช และคณะ (2560, หน้า 72) ที่ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบภาษาอังกฤษสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยว ชุมชน ผลการวิจัย พบว่า ผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารฟังพูด เกี่ยวกับการแนะนำและสนทนากับนักท่องเที่ยวตามจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ ผลการประเมิน พบว่า หลักสูตรมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ และผู้รับการฝึกอบรมมีคะแนน ประเมินทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2. หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างหลักสูตร ตามหลักการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962, อ้างอิงในชวลิต ชูกำแพง, 2559) 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) วิเคราะห์สภาพปัญหา 2) กำหนดจุดมุ่งหมาย 3) เลือกเนื้อหาสาระ 4) เนื้อหาสาระ 5) การเลือกประสบการณ์ 6) การจัดประสบการณ์ และ 7) การประเมินผล รวมทั้งได้ศึกษา หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และสังเคราะห์องค์ประกอบหลักสูตร จึงทำให้ได้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีองค์ประกอบ 7 องค์ประกอบได้แก่ คือ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) เนื้อหาสาระ 4) โครงสร้างหลักสูตร 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อการเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผล จากผลการวิจัยที่พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม โดยมีความเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยการสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอล ตลอดจนสอบถามความต้องการรูปแบบวิธีพัฒนา แล้วจึงสังเคราะห์กิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการของหลักสูตรเน้นกิจกรรม ที่มีจุดเด่น คือ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์การฝึกซ้อมในสนามจริง สอดคล้องกับ จุฑามาส เพ็งโคณา และคณะ (2560) การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยว โดยชุมชน จังหวัดชุมพร ที่ได้จากการสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อให้ได้หลักสูตรที่ตรงตาม ความต้องการและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถพัฒนา ความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติได้ภายใต้ สถานการณ์จริง หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับมากถึงมากที่สุด เช่นเดียวกับ ดวงกมล ลูติเวส (2558) ได้ศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษ

ด้วยการวิเคราะห์ความต้องการทางภาษาเพื่อประกอบอาชีพสำหรับผู้จบปริญญาตรีโดยศาสตราจารย์ (แท้กชี้) ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพในด้านสภาพแวดล้อม ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่พบว่า นักฟุตบอล จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่ตั้งไว้ และนักฟุตบอล จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.4 ผ่านเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากช่วงเวลาที่นักฟุตบอลเข้าร่วมกิจกรรมหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้น ตรงกับช่วงเวลาที่ฝึกซ้อมฟุตบอลเพื่อการแข่งขัน เวลาฝึกซ้อมหลังเลิกเรียน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ ทำให้นักฟุตบอลมีความอ่อนล้าและมีความเครียด เนื่องจากทางสโมสรต้องฝึกนักฟุตบอลเพื่อการแข่งขันประจำปีในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลดังกล่าว สอดคล้องกับคำกล่าวของ ภูริวัฒน์ เสวณะกะ (2551) ในฐานะโค้ชของโรงเรียนปอิลเทคนิค เชียงราย มา 13 ปี มักพบว่า ในช่วงเวลา ก่อนถึงกำหนดเวลาการแข่งขัน 1 สัปดาห์ นักกีฬาจะมีความเครียดค่อนข้างสูง ดังนั้น การนำหลักสูตรนี้ไปใช้จึงควรเลือกจัดกิจกรรมในช่วงที่ไม่มี การแข่งขัน ซึ่งจะทำให้ให้นักฟุตบอลมีความสนใจและกระตือรือร้นเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น

4. ผลการใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า นักฟุตบอลมีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างชาติ อาจเนื่องมาจากผู้สอนมีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามหลักสูตรได้เป็นอย่างดี อธิบายเนื้อหาได้อย่างชัดเจน ภาษาที่ใช้เหมาะสมและเข้าใจง่าย น้ำเสียงเป็นธรรมชาติ และกิริยาท่าทางสนุกสนาน สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี มีความใกล้ชิดระหว่างผู้สอนและนักฟุตบอลอย่างเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศการจัดกิจกรรมมากกว่าการสอนโดยทั่วไป ผลการวิจัยสอดคล้องกับ จุฑามาส เฟ็งโคณา และคณะ (2560) ที่พบว่า ความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดชุมพร อยู่ในระดับมากที่สุด โดยผู้เข้าร่วมฝึกอบรมมีความพึงพอใจด้านผู้สอนมากที่สุด เนื่องมาจากผู้สอนมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยว สามารถสร้างความน่าเชื่อถือ อธิบายเนื้อหาได้อย่างชัดเจน กอปรกับบุคลิกลักษณะที่ดี เป็นธรรมชาติทั้งน้ำเสียงและกิริยาท่าทาง

ภาษาที่ใช้เหมาะสมและเข้าใจง่าย สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี มีความใกล้ชิดระหว่างผู้สอนและผู้เข้าร่วมฝึกอบรม ผู้สอนมีความเป็นกันเองและกลมกลืนกับพื้นที่สร้างบรรยากาศการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้มากกว่าการสอนโดยทั่วไป ดังนั้น บทบาทของผู้สอนจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกันเอง ให้คำแนะนำกล่าวชมเชยผู้เรียน และกระตุ้นผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่กำหนด แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนเป็นตัวแปรสำคัญในการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จึงมีส่วนช่วยพัฒนานักฟุตบอลให้มีศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นทักษะการฟังและการพูด ซึ่งนำพานักฟุตบอลไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในวงการกีฬาฟุตบอลได้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. จากผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ที่พบว่า หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุดในทุกองค์ประกอบ โดยเฉพาะด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมสูงสุด ดังนั้น การนำผลวิจัยไปใช้ จึงควรศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการอย่างแท้จริง แล้วออกแบบกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เน้นการปฏิบัติการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง จึงจะทำให้ได้หลักสูตรที่ดี ส่งผลต่อการเพิ่มพูนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลมากยิ่งขึ้น
2. ในระหว่างทดลองใช้หลักสูตรเป็นช่วงเวลาที่ใช้การแข่งขัน ซึ่งนักฟุตบอลจะฝึกซ้อมอย่างหนัก ทำให้เกิดความอ่อนล้า การนำหลักสูตรไปใช้จึงควรเลือกเวลาในการสอนหรือทำกิจกรรมไม่ให้ตรงกับช่วงเวลาแข่งขัน สนับสนุนให้กำลังใจและเอาใจใส่ต่อนักฟุตบอลอย่างทั่วถึง รวมถึงให้เวลาในการฝึกปฏิบัติการฟังและการพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ซึ่งจะทำให้การนำหลักสูตรไปใช้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. จากผลการประเมินความพึงพอใจ ที่พบว่า นักฟุตบอลมีความพึงพอใจในด้านผู้ฝึกสอนสูงกว่าด้านอื่น แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนเป็นตัวแปรสำคัญในการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลสำเร็จ ดังนั้น การนำผลการวิจัยไปใช้ ผู้สอนจึงควรจัดบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก

มีการกล่าวชมเชย ให้กำลังใจและให้ข้อมูลย้อนกลับในทุกกิจกรรมที่ทำ และเพื่อให้ทราบแนวทางในการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาประเภทอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- Ahmed, T. (2018). **Activity based curriculum (Design/Model)**. Retrieved June 22, 2020, from <https://www.slideshare.net/TasneemKhokhar/activity-based-curriculum-designmodel>.
- Allen, B. G. (2016). **Four components of effective listenin**. Retrieved June 22, 2020, from <https://bgallen.medium.com/four-components-of-effective-listening-2846c82f9f47>.
- Brown, H. D. (1993). **Principles of Language learning and Teaching**. San Francisco: San Francisco State University.
- EF English Proficiency Index. (2018). **EF English Proficiency Index. The world's largest ranking of countries and regions by English skills**. Retrieved November 15, 2019, from <https://www.ef.co.th/epi/>.
- EF English Proficiency Index. (2019). **EF English Proficiency Index: The world's largest ranking of countries and regions by English skills**. Retrieved November 15, 2019, from <https://www.ef.com/~/media/centralefcom/epi/downloads/full-reports/v9/ef-epi-2019-english.pdf>.
- EQ Training. (2558). **พหุปัญญา Multiple intelligence**. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2562, จาก <http://myeqgroup.blogspot.com/2015/02/multiple-intelligence.html>.
- Kendra C. (2019). **Gardner's Theory of Multiple Intelligences**. Retrieved October 17, 2018, from <https://www.verywellmind.com/gardners-theory-of-multiple-intelligences-2795161>.
- Kotler, P. and Armstrong, G. (2002). **Principle of Marketing**. New York: Prentice-Hall.
- KuŚnierek, A. (2015). **Developing students' speaking skills through role-play: Teacher Training College in Leszno**. Retrieved November 15, 2019, from www.worldscientificnews.com/wp-content/uploads/2012/11/WSN-1-2015-73-1112.pdf.

- Lund, R. J. (1990). **A Taxonomy for Teaching Second Language Listening**.
First published: April 1990, Retrieved November 15, 2019, from
<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/j.1944-9720.1990.tb00348>.
- Madichie Nnamdi O. (2009). **Professional sports: a new services" consumption mantra in the United Arab Emirates (UAE)**. Retrieved July 18, 2019, from
https://www.researchgate.net/figure/Sovereign-Wealth-Funds-top-40-charts_tbl1_233637694.
- MGR Online. (2018). **ชาวโลกเรียนภาษาอังกฤษ กว่า 1.5 พันล้านคน พูดภาษาจีนกว่า พันล้าน**. สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม 2562, จาก
<https://mgronline.com/china/detail/9580000064702>.
- Nation, I.S.P. and Newton, J. (2009). **Teaching ESL/EFL Speaking and Listening**. Retrieved December 6, 2019, from https://www.academia.edu/3116975/Teaching_ESL_EFL_Listening_and_Speaking_I_S_P_Nation_Jonathan_Newton_Routledge_New_York_and_London_2009_205_pp.
- Oller, J.W., Jr. (1979). **Language Tests at School: A Pragmatic Approach**. Retrieved March, 20 2021, from <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/003368828201300107>.
- Parrish Betsy. (2004). **Teaching Adult ESL: A Practical Introduction**. Hamline: McGraw-Hill.
- Saylor Galen J. and Alexander, W.M. (1974). **Planing Curriculum for Schools (3rd ed.)**. New York: Holt Rinchart and Winston.
- Tasneem Ahmed. (2018). **Activity based curriculum (Design/Model)**. Retrieved November 21, 2018, from <https://www.slideshare.net/TasneemKhokhar/activity-based-curriculum-designmodel>.
- Umar, F. (15 December 2013) **Activity Based Curriculum Definition and History**. Retrieved August 23, 2019, from <http://www.studylecturenotes.com/curriculum-instructions/activity-based-curriculum-definition-and-history>.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2550). **คู่มือการฝึกอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาระดับขั้นพื้นฐานฟุตบอล**. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). **แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ**

เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สืบค้นเมื่อ 15

พฤศจิกายน 2562, จาก <http://english.obec.go.th/english/2013/index.php/th/>.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). **นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน**

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2562. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก

<https://www.obec.go.th/about/นโยบายสพฐ-ปีงบประมาณ-พ-ศ-2561>.

กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ. (2558). **Association of Southeast Asian Nations.**

THE ASEAN CHARTER กฎบัตรอาเซียน. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก

<http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/other-20130528-092411-875705.pdf>.

กรมวิชาการ. (2542). **การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ**

ประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.

กัญญารัตน์ เครือรัตน์ไพบูลย์. (2560). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง**

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีพหุประสาทสัมผัส

สำหรับพนักงานโรงแรม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

กุกษา แสงเดช. (2548). **หนังสือส่งเสริมการอ่าน.** กรุงเทพฯ: แม็ค.

เกษมพัฒน์ พูลสวัสดิ์. (2560). **ประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษ: จุดกำเนิดและวิวัฒนาการจากอดีต**

ถึงปัจจุบัน. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก [https://www.tci-](https://www.tci-thaijo.org/index.php/liberalartsjournal/article/view/128671)

[thaijo.org/index.php/liberalartsjournal/article/view/128671](https://www.tci-thaijo.org/index.php/liberalartsjournal/article/view/128671).

เกริก ท่วมกลางและจินตนา ท่วมกลาง. (2555). **การพัฒนาสื่อ/นวัตกรรมทางการศึกษา**

เพื่อเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: เบลโล่การพิมพ์ (1988).

สมนั ธาตุทอง. (2550). **การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.** กรุงเทพฯ: เพชรเกษม.

จารุวรรณ เทวกุล. (2554). **ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับ**

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ชั้นปีที่1 ชั้นปีที่2 ชั้นปีที่ 3

วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- จุฑามาส เพ็งโคณา, เบญจมาศ ณ ทองแก้ว, อำนาจ รักษาพล, บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์ และเทพินทร์ ภพทวี. (2560). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดชุมพร**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/abcjournal/article/view/95468>
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). **การพัฒนาหลักสูตร: หลักการและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). **การพัฒนาหลักสูตร**. มหาสารคาม: ที่ติวพี.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2559). **การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรแนวคิดและกระบวนการ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2556). **การพัฒนาหลักสูตร ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: วิพรินท์(1991).
- ชายุดา จันทะปิตดา. (2556). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์**. **วารสารวิชาการ Veridian E-Journal**, 6(2), 197-211.
- ณดา บิลดาภูต, อมลวรรณ วีระธรรมโม และศิริรัตน์ สิ้นประจักษ์ผล. (2560). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ**, 17(1), 48-56.
- ดวงกมล ลูติเวส. (2558). **ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ความต้องการทางภาษาเพื่อประกอบอาชีพสำหรับผู้ชั้บรณโดยสารสาธาธารณะ (แท็กซี่)**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/crujournal/article/view/44657/37019>.
- ตะวัน หวังเจริญวงศ์. (2558). **ภาษาอังกฤษไทยร้งทำยงบประมาณมิดจุด**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก https://ditp.go.th/ewt_news_ditp.php?content=139403&cate=7,8&country=&type=&title=&filename=ditp.
- ทัศนีย์ ธรพร. (2556). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ธำรง บัวศรี. 2542. **ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา**. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

- ฐปทอง กว้างสวาสดี. (2549). **คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ**. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฐปทอง กว้างสวาสดี. (2561). **200 กิจกรรมสอนภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ: หลักการ ทักษะ และการปฏิบัติการ. **วารสารวิชาการ**, 5(7), 52-70.
- บุญเกิด กลมทุกสิ่ง, สมุทรา ชำนาญ และสมศักดิ์ ลีลา. (2555). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 1**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). **การวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปิยะดา จุลวรรณา (2549). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นปีที่ 4 โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- พรรณี ลีจิวัดมณะ. (2555). **วิธีการวิจัยทางการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). **สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ-นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พินทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิศณุ นิลกลัด. (2560). **อาชีพในฝัน ของนักฟุตบอลอาชีพพลตระวาง**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก https://www.matichonweekly.com/%E0%B8%81%E0%B8%B2/article_59859.
- พิศณุ นิลกลัด. (2561). **ตลาดซื้อขายนักเตะ 2018**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก https://www.matichonweekly.com/กีฬา/article_123003.
- พีระพงศ์ สุขแก้ว. (2548). **การจัดการความรู้สู่ความเป็นเลิศทางภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : ประชาณัฐสยาม.
- ไพฑูรย์ ลินลารัตน์. (2561). **หลักคิดการจัดการหลักสูตรและการสอน** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- โพลีลัฐ บริบูรณ์. (2554). การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย: การปรับเปลี่ยนกระบวนการวัดค้น จากภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ สู่อังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร**, 3(6), 1-11.
- ภูริวัฒน์ เสวะกะ. (2551). ผลการลดความเครียดของนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนโปลีเทคนิค เชียงรายโดยใช้โปรแกรมการฝึก 4 สัปดาห์. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ. (2562). เกณฑ์ประเมินทักษะการฟังภาษาต่างประเทศของ มหาวิทยาลัยโตโฮกุฟุกุชิ ประเทศญี่ปุ่น (TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan). สืบค้นเมื่อ 19 ตุลาคม 2562, จาก <https://www.tfu.ac.jp/search.html?cx=009345505791723100919%3Anayq0j3beda&ie=UTF8&q=TFU+Foreign+Language+Assessment+Rubrics&sa=&siteurl=www.tfu.ac.jp%2Fen%2Findex.html&ref=www.tfu.ac.jp%2F&ss=2273j1771921j7>.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2544). เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาการบริการ หน่วย 1-15 (พิมพ์ครั้งที่ 6). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2554). เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและวิทยาการ เรียนรู้ (เล่มที่ 2) (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2560). เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาอังกฤษสำหรับครู สอนภาษา (เล่มที่ 1-2) (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- รมณียา สุธรรมจรรรยา. (2558). ผลการใช้แอปพลิเคชันสำหรับสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ บนแท็บเล็ตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เลอพงศ์ สะเดา. (2559). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับพลทหารกองร้อยบริการ กรมนักเรียน โรงเรียนทหารปืนใหญ่ ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ค่ายพลโยธิน จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.

- วราภรณ์ ศรีนาราช มณีจำปาแพง, อภิญญา จิตมโนวรรณ, สุดารัตน์ พญาพรหม, ศุภิตา นันตะภูมิ, รัตน์ดิกุล บัวจันทร์ และ Paul, D. R.T. (2560). **การพัฒนาหลักสูตร ผักอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวชุมชน ตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก https://www.tci-thaijo.org/index.php/social_crru/article/view/134408.
- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์. (2542). **การพัฒนาหลักสูตรสานต่อที่ท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ: ลิฟแอนด์ลิฟ เพรส.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2533). **การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). **การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. กรุงเทพฯ: อาร์แอนด์ปรีนท์.
- วิรุฬห์ พรรณเทวี. (2542). **ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของหน่วยงาน กระทรวงมหาดไทยในอำเภอเมืองจังหวัดแม่ฮ่องสอน**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). **ภาษาและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. เชียงใหม่: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สังัด อุทรานันท์. (2532). **พื้นฐานและหลักการพัฒนหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. กรุงเทพฯ: ภาคบริหารการศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ คชสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพฤติ. (2560). **การจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค THAILAND 4.0. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 7(2), 175-188.**
- สมหมาย เปียถนอม. (2551). **ความพึงพอใจของนักศึกษาในการได้รับการบริการ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- สาหร่าย จันท์อ่อน. (2553). **การศึกษาทางเลือก**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก <http://www.km.skn.go.th/index.php?name=research&file=readresearch&id=56>.
- สาโรช ไสยสมบัติ. (2534). **ความพึงพอใจในการทำงานของครูอาจารย์ในโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, มหาสารคาม.

- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **การวิจัยและพัฒนา รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ ตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ**. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย สพฐ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน. (2558). **แนวทางการจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นสมรรถนะทางสาขาวิชาชีพ**. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2562, จาก <http://www.secondary11.go.th/2016/th/download/files/guidance10.pdf>.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สพฐ. (2558). **คู่มือการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบ CEFR**. สืบค้นเมื่อ 19 ตุลาคม 2562, จาก <http://english.obec.go.th/english/2013/index.php/th/2012-08-08-10-26-5/74-cefr>.
- สิทธิ วงศ์ทองคำ ลีลา เตี้ยงสูงเนิน และจุฑา ดิงศภักดิ์. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ของสโมสรฟุตบอล ในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก. **วารสารสุทธิปริทัศน์**, 31(99), 160-173.
- สิรินาท จงกลกลาง. (2558). **การพัฒนาหลักสูตร**. นครราชสีมา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏนครราชสีมา.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และจินตนา วีระเกียรติสุนทร. (2556). **การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่สู่ประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพฯ: 9119 เทคโนโลยีปริ้นติ้ง.
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2553). **การพัฒนาหลักสูตรและการนำไปใช้**. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.
- สุนีตา ไชยิตชัยวัฒน์. (2555). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค้ายาภาษาอังกฤษ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษความรู้ด้านกิจกรรมค้ายาภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). **แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตร**. เชียงใหม่: แสงศิลป์.
- สุพล พรหมมาพันธุ์. (2560). **บทบาทไอที กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ**. สืบค้นเมื่อ 19 มิถุนายน 2563, จาก <http://www.cioworldmagazine.com/บทบาทไอทีกับการเรียนรู้>.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2540). **การใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารกับการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุมิตร คุณานุกร. (2520). **หลักสูตรและการสอน** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง และวรางคณา ภูศิริภิษฎา. (2560). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
คำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ**. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2562, จาก
<http://research.pcru.ac.th/pcrunc2016/datacd/pcrunc2016/files/O1-017.pdf>.
- อัศครัตน์ พูลกระจ่าง. (2552). **การพัฒนาหลักสูตร (อาชีพและเทคนิคศึกษา)**. กรุงเทพฯ:
ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2539). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2543). **การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน**.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2544). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**
(พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทิตย์ อินตะแก้ว และปิย สุตีสุสดี. (2563). **การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ
สำหรับธุรกิจการบิน**. *วารสารรัชต์ภาคย์*, 14(35), 61-76.
- อำเพียน สุลีไซ. (2559). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
แขวงอุดมไซ สำหรับนักเรียนสามัญกนชนเฝ้าอุดมไซ สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิติถ.
อุดรดิติถ.
- อิฏฐารมณ มิตสุวรรณ สิงหระ และพยุง ซึ่ดาร์. (2559). **หลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษ
สำหรับบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองกำแพงเพชร
จังหวัดกำแพงเพชร**. กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร.จุฑาธิปดี กุลดี
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ กลุ่มนิเทศ
ติดตาม และการสอนประเมินผล
และผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเชียงราย
2. นางเสาวลักษณ์ นันชัยบัว
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ กลุ่มนิเทศ
ติดตาม และการสอนประเมินผล
และผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเชียงราย
3. นายปรัชญ์ มลารัตน์
ลามแปลภาษาและผู้จัดการทั่วไปของสโมสร
ฟุตบอล สิงห์ เชียงราย ยูไนเต็ด จังหวัดเชียงราย
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง
กับกีฬาฟุตบอล
4. นางรุ่งฟ้า แสงบุตร
ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนดงเหนือประชาสรรค์ อำเภอกุฉินารายณ์
จังหวัดกาฬสินธุ์
ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทักษะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษ
5. Mr. Keith Lawrence Randall Sanger
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษจากสหราชอาณาจักร
West Yorkshire, United Kingdom.
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง
กับกีฬาฟุตบอล

รายชื่อนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมีเชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชาย
อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

1. เด็กชายปณณวิช อินทะหลุก	16. เด็กชายอิทธิพัทธ์ ฉัตรบรรณันท์
2. เด็กชายวิทวัส กาละวัน	17. เด็กชายปฐมกาล เหมืองจา
3. เด็กชายรชต คำดี้อ	18. เด็กชายจิระเดช ทิตต์กาล
4. เด็กชายวรเวช เชื้อนคำแสน	19. เด็กชายภูวพล ชาวฟอง
5. เด็กชายวรุตม์ แก้วกันทา	20. เด็กชายปริญทร์ จันทร์แก้ว
6. เด็กชายธีรภัทร สมแก้ว	21. เด็กชายนันทภพ วงศ์จุมปู
7. เด็กชายอภิวิชญ์ รอดมณี	22. เด็กชายอนรรควี ปัญญาบุญ
8. เด็กชายศิลาดล นนทะกา	23. เด็กชายกฤษดี คมขำ
9. เด็กชายรัชชานนท์ มะโนสมบัติ	24. เด็กชายธัชชัย มาเยอะ
10. เด็กชายพัสกร ออละมูล	25. เด็กชายธนากร แก้วใหม่
11. เด็กชายวิกรม ชื่นตระกูลดี	26. เด็กชายเจษฎาพงษ์ การเร็ว
12. เด็กชายณัฐวัศห์ จันทะโก	27. เด็กชายณัฐชนน ทัดถิยา
13. เด็กชายเอกนิษฐ์ ชื่นวงศ์	28. เด็กชายวีระยุทธ สีสพัฒนสกุล
14. เด็กชายนพรุจ ลือชัย	29. เด็กชายวัฒน์ณัชชัย วรรัตนคำ
15. เด็กชายนภัทร นิกรพันธ์	30. เด็กชายพีรวิชญ์ ปัจจจ่อม

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีลักษณะเป็นแบบบันทึกเรื่องราว (Anecdotal Record)
2. แบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
3. แบบวัดระดับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล มีลักษณะเป็นคำถาม 20 ข้อ
4. หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
5. แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
6. แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
7. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
8. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
 รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) วันที่ 27 มกราคม-6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563

แบบสังเกตการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
 วันที่..... สถานที่..... สนามที่.....

เวลา	กิจกรรม	เหตุการณ์	คำศัพท์	หมายเหตุ

ข้อคิดเห็น (Opinion)

.....

ประมวลคำศัพท์ (Vocabulary)

.....

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

แบบสอบถามการวิจัยเรื่อง

ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

เพื่อการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักฟุตบอลสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
สำหรับผู้ฝึกสอน, ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน, ผู้บริหารสโมสรฯ และผู้ปกครองนักฟุตบอล

คำชี้แจง

เอกสารชุดนี้เป็นแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อทำวิจัยการค้นคว้าด้วยตนเอง ตามหลักสูตรการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการให้ข้อมูลและความคิดเห็นตามแบบสอบถามนี้ การตอบคำถามในแบบสอบถามครั้งนี้จะถูกนำมาใช้ในการศึกษารวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยการสร้งหลักสูตร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการเท่านั้น ข้อมูลที่ได้รับจากท่านจะเป็นความลับและไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของท่าน

จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามอย่างตรงไปตรงมา ตามข้อเท็จจริงและตามความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตัวเอง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

นางชรินทร์ทิพย์ แซ่เง่อร์

นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ และเติมคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงตามข้อมูลของท่าน

1. สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม

- 1.1 ผู้ฝึกสอน (โค้ช)
- 1.2 ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน
- 1.3 ผู้บริหารสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
- 1.4 ผู้ปกครองนักฟุตบอล
- 1.5 เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลนักฟุตบอล
- 1.6 อื่น ๆ (ระบุ)

2. เพศ

- 2.1 ชาย 2.2 หญิง 2.3 อื่น ๆ

3. อายุ

- 3.1 21-30 ปี 3.2 31-40 ปี 3.3 41-50 ปี
- 3.4 51 -60 ปี 3.5 61 ปีขึ้นไป

4. ระดับการศึกษา

- 4.1 ประถมศึกษา (ป.1-6) 4.2 มัธยมต้น (ม.1-3)
- 4.3 มัธยมปลาย (ม.4-6), ปวช. 4.4 อนุปริญญา, ปวส.
- 4.5ปริญญาตรี 4.6 อื่น (ระบุ).....

5. อาชีพ

- 5.1 รับจ้าง 5.2 เจ้าของกิจการ/ธุรกิจส่วนตัว
- 5.3 เกษตรกร 5.4 รับราชการ
- 5.5 อื่น (ระบุ)

ตอนที่ 2 ความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่สอดคล้องกับความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

ที่	ความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	วิชาภาษาอังกฤษที่ได้เรียนในโรงเรียนมีความเพียงพอต่อการฟังและพูดภาษาอังกฤษกับผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติหรือนักฟุตบอลชาวต่างชาติ					
2.	การฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นต่ออาชีพนักฟุตบอล					
3.	ถ้าสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพนักฟุตบอล					
4.	เห็นสมควรฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)					
5.	มีความต้องการที่จะให้นักฟุตบอล U-12 เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย					
6.	คำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ					
7.	คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนที่และการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ					
8.	ฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับการนับเลข และเวลาเป็นภาษาอังกฤษ					
9.	ฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล					
10.	ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายของผู้ฝึกสอน (โค้ช)					
11.	ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายของกรรมการ					

แบบสอบถามการวิจัยเรื่อง

ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

เพื่อการพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

สำหรับนักฟุตบอล U-12

คำชี้แจง

เอกสารชุดนี้เป็นแบบสอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อทำวิจัยการค้นคว้าด้วยตนเอง ตามหลักสูตรการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการให้ข้อมูลและความคิดเห็นตามแบบสอบถามนี้ การตอบคำถามในแบบสอบถามครั้งนี้จะถูกนำมาใช้ในการศึกษาวิจัยการสร้างหลักสูตร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการเท่านั้น ข้อมูลที่ได้รับจากท่านจะเป็นความลับและไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของท่าน

จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามอย่างตรงไปตรงมา ตามข้อเท็จจริงและตามความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน จำนวน 38 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

นางชรินทร์ทิพย์ แซ่เง่อร์

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ และเติมคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงตามข้อมูลของท่าน

1. อายุ

- 10 ปี 11 ปี
 12 ปี อื่น ๆ (ระบุ).....ปี

2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อื่น ๆ (ระบุ).....

3. โรงเรียนที่กำลังศึกษา

- โรงเรียนสหศาสตร์ศึกษา โรงเรียนเซียงรายวิทยาคม
 อื่น ๆ (ระบุ) โรงเรียน.....

ตอนที่ 2 ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่สอดคล้องกับปัญหาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของคุณ

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

1. นักฟุตบอล U-12 มีปัญหาเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษมาก/น้อยระดับใด

ที่	ปัญหาการฟังภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ไม่เข้าใจเมื่อได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอล					
2.	ไม่เข้าใจเพราะไม่รู้อความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น ๆ					
3.	ไม่เข้าใจเพราะไม่เคยได้ยินคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำนั้นมาก่อน					
4.	ไม่เข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนและหัวข้อที่ไม่คุ้นเคย					
5.	ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเพราะคิดเป็นภาษาไทย					
6.	ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่พูดออกมาอย่างรวดเร็ว					

ที่	ปัญหาการฟังภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
7.	ไม่เข้าใจเพราะจดจ่อต่อการฟังมากเกินไป					
8.	ไม่เข้าใจเพราะไม่ต้องการฟังในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับตนเอง					
9.	ไม่เข้าใจเพราะฟังและคิดตามที่พูดไม่ทัน					
10.	ไม่เข้าใจสำเนียง และน้ำเสียงภาษาอังกฤษของผู้พูด					
11.	ไม่เข้าใจสิ่งที่ได้ยินเพราะแตกต่างจากที่เคยเรียนในห้องเรียน					

2. นักฟุตบอล U-12 มีปัญหาเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษมาก/น้อยเพียงใด

ที่	ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ไม่สามารถจดจำคำศัพท์ทางเทคนิคกีฬาฟุตบอลที่ต้องการพูดได้					
2.	ไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ที่ต้องการพูดได้					
3.	ไม่สามารถพูดได้เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์มาก่อน					
4.	ไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องในการพูดได้ตอบได้					
5.	ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคที่จะพูดให้ออกมาเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้					
6.	ไม่สามารถควบคุมน้ำเสียงและโทนเสียงที่ถูกต้องได้					
7.	ไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง					
8.	ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เพราะไม่ชอบและไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ					
9.	พูดภาษาอังกฤษโดยการแปลจากภาษาไทยตรงตัวทุกคำ					
10.	คิดเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ					
11.	รู้สึกกลัวและเป็นกังวลว่าจะพูดภาษาอังกฤษผิดไวยากรณ์					
12.	รู้สึกไม่สบายใจและขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ					

ที่	ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
13.	เข้าใจคำสั่งหรือคำถามเป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถพูดโต้ตอบออกไปได้					
14.	ไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง					

3. นักฟุตบอล U-12 มีความต้องการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องและระดับใด

ที่	เนื้อหาสาระที่ต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	คำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ					
2.	คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนที่และการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ					
3.	ฝึกฟัง – พูดเกี่ยวกับการนับเลข และเวลาเป็นภาษาอังกฤษ					
4.	ฝึกฟัง- พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล					
5.	ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายของผู้ฝึกสอน (โค้ช)					
6.	ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายของกรรมการ					
7.	ฝึกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายของเพื่อนร่วมทีม					
8.	ฝึกฟัง-พูดเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง					
9.	ฝึกฟัง-พูดแสดงความต้องการ เสนอตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

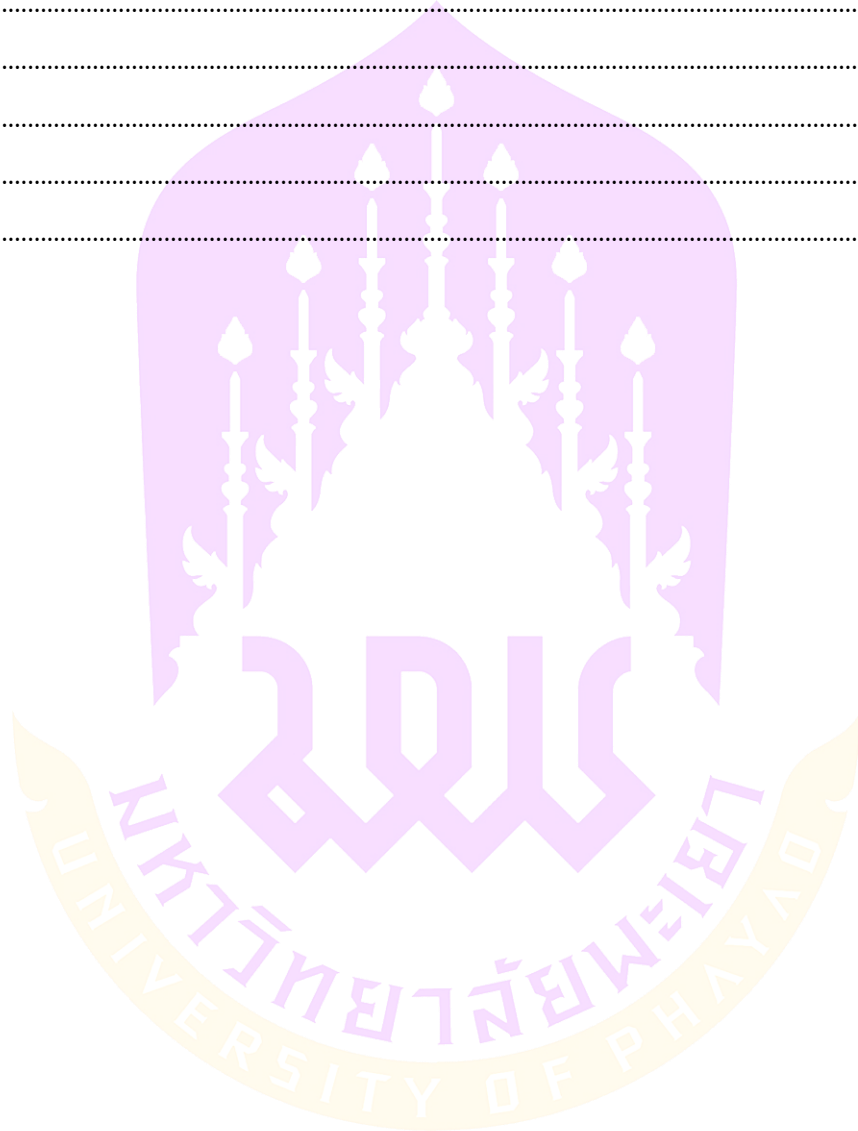
.....

.....

.....

.....

.....

Assessment of Listening & Speaking for The Star Power Football Players U-12

Name.....

No.	Questions	A		B		C		D		E	
		L	S	L	S	L	S	L	S	L	S
1	Can you speak English?										
2	What is your name?										
3	What is your surname?										
4	What is your nickname?										
5	How old are you?										
6	Are you a good boy?										
7	When is your birthday?										
8	Where do you come from?										
9	Where do you live?										
10	What time do you get up?										
11	What time do you go to bed?										
12	What is the name of your school?										
13	Do you like your school?										
14	What subject do you like?										
15	What is the name of your English teacher?										
16	What is your favourite food?										
17	Do you like to play football?										
18	Can you play football?										
19	What position do you like to play?										
20	What is your favourite football team?										

A = 17-20 คะแนน Excellent (ดีเยี่ยม)

B = 13-16 คะแนน Good (ดี)

C = 10-12 คะแนน Fairly Good (ปานกลาง)

E = 8-9 คะแนน Fair (พอใช้)

D = คะแนนน้อยกว่า 5 Very Poor 1.00 (อ่อน)

L = Listening skill S = Speaking skill

**เกณฑ์การประเมินการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)**

ระดับคะแนน เกณฑ์ การประเมิน	ดีเยี่ยม 5	ดี 4	พอใช้ 3	ปรับปรุง 2	ไม่สามารถ 1	คะแนน	
						น้ำหนัก	รวม
1. ความเข้าใจ ในคำสั่งของ ผู้ฝึกสอน	สามารถเข้าใจ คำสั่งได้และ ปฏิบัติตามได้ อย่างถูกต้อง และ คล่องแคล่ว	สามารถเข้าใจ คำสั่งและ ปฏิบัติตามได้ อย่างถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า โดยไม่ได้รับความ ช่วยเหลือ จากผู้อื่น	เข้าใจคำสั่ง ผิดพลาด เล็กน้อย แต่อาจปฏิบัติ ตามถูกต้อง โดยได้รับความ ช่วยเหลือ จากผู้อื่น	ทำข้อผิดพลาด ที่สำคัญใน การทำความเข้าใจ คำสั่งได้ ถูกต้องน้อย มากและแทบ จะไม่สามารถ ปฏิบัติตามได้ ด้วยความ ช่วยเหลือจาก ผู้อื่น	ไม่สามารถ เข้าใจและ ปฏิบัติตาม คำสั่งได้เลย	2	10
2. ความเข้าใจ ในคำถามของผู้ ฝึกสอน	สามารถเข้าใจ คำถามได้อย่าง ถูกต้องและให้ คำตอบอย่าง คล่องแคล่ว	สามารถเข้าใจ คำถามได้แต่ไม่ สามารถให้ คำตอบที่ เหมาะสม และชัดเจน	ทำ ข้อผิดพลาด เพียงเล็กน้อย ในการทำ ความเข้าใจ คำถาม และให้คำตอบ ที่ไม่ชัดเจน	ทำ ข้อผิดพลาดที่ สำคัญในการ ทำความเข้าใจ คำถาม และให้คำตอบ ที่ไม่ชัดเจน	ไม่สามารถ เข้าใจคำถาม และไม่สามารถ กลับได้	1	5
3. ความเข้าใจ ในคู่/กลุ่ม	สามารถเข้าใจ กิจกรรมการ สื่อสารได้อย่าง ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ทำความเข้าใจ ผิดพลาดเพียง เล็กน้อยในการ ทำความเข้าใจ และสามารถทำ กิจกรรมการ สื่อสารได้โดย ไม่มีปัญหา	ทำความเข้าใจ กับ ข้อผิดพลาด บางอย่าง แต่สามารถทำ กิจกรรม การสื่อสารใน ระดับหนึ่งได้	ทำความเข้าใจ ผิดพลาด ครั้งสำคัญใน การทำความเข้าใจ ผู้อื่น และแทบจะไม่ สามารถทำ กิจกรรม การสื่อสารได้	ไม่สามารถ เข้าใจ การเจรจา เลยและไม่สามารถ ทำ กิจกรรมการ สื่อสารได้ เลย	1	5
คะแนนรวม						4	20

ที่มา: TFU Foreign Language Assessment Rubrics, Tohoku Fukushi University, Japan

เกณฑ์การประเมิน: 16–20 คะแนน ดีเยี่ยม, 13–15 คะแนน ดี, 10–12 คะแนน พอใช้, น้อยกว่า 10 คะแนน ปรับปรุง, เกณฑ์การผ่าน 10 คะแนน ขึ้นไป

แบบบันทึกการประเมินการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

เลขที่	ประเดิม/คะแนน ชื่อ-สกุล	ความเข้าใจใน คำสั่งของผู้ ฝึกสอน	ความเข้าใจใน คำถามของผู้ ฝึกสอน	ความเข้าใจ ในคู่/กลุ่ม	รวม คะแนน
		10	5	5	
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การตัดสิน/ระดับคุณภาพ: 16-20 คะแนน หมายถึง ดีเยี่ยม, 13-15 คะแนน หมายถึง ดี,
10-12 คะแนน หมายถึง พอใช้, น้อยกว่า 10 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง, เกณฑ์การผ่าน 10 คะแนน ขึ้นไป

**เกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสร
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)**

ระดับคะแนน เกณฑ์ การประเมิน	ดีเยี่ยม 5	ดี 4	พอใช้ 3	ปรับปรุง 2	ไม่สามารถ 1	คะแนน	
						น้ำหนัก	รวม
1. คำศัพท์	รู้ความหมายของคำศัพท์ทั้งหมดและสามารถพูดคำศัพท์ที่หลากหลายที่ได้	รู้ความหมายของคำศัพท์ส่วนใหญ่ ไม่ชัดเจนและมีข้อผิดพลาดเล็กน้อยในการเลือกใช้คำศัพท์แต่สามารถพูดคำศัพท์ได้	รู้ความหมายของคำศัพท์ส่วนใหญ่ จำกัด และทำให้เกิดข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในการเลือกคำ แต่สามารถพูดคำศัพท์ได้	รู้ความหมายของคำศัพท์น้อย เพียงพอต่อการตอบสนอง แต่ไม่สามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์และไม่สามารถพูดคำศัพท์ได้เลย	1	5
2. ไวยากรณ์	สามารถพูดประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์	สามารถพูดประโยคตามโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องแต่ค่อนข้างช้า และมีข้อผิดพลาดบางอย่าง	สามารถพูดประโยคโครงสร้างไวยากรณ์ได้ แต่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยเท่านั้น	ไม่สามารถพูดประโยคตามโครงสร้างไวยากรณ์ได้ และมีข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง	ไม่สามารถพูดตามโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมได้เลย และมีข้อผิดพลาดตลอดเวลา	1	5
3. การออกเสียง	การออกเสียงจังหวะและน้ำเสียงชัดเจนและถูกต้อง	การออกเสียงจังหวะและน้ำเสียงค่อนข้างชัดเจนและแม่นยำ แต่บางครั้งก็ยากที่จะเข้าใจ	การออกเสียงจังหวะและการออกเสียงสูงต่ำ บางครั้งทำให้เข้าใจได้ยากและมีข้อผิดพลาดมาก	การออกเสียงจังหวะและน้ำเสียง เสียงเงียบเกินไปที่จะได้ยิน ยากที่จะเข้าใจ	ไม่สามารถออกเสียง และไม่เข้าใจสิ่งที่พูดได้เลย	1	5
4. ความคล่องแคล่ว	พูดอย่างราบรื่น มีความมั่นใจในการพูด โดยไม่มีความลังเลทำให้การสื่อสารดำเนินไปได้อย่างดี	พูดอย่างมั่นใจ มีความลังเลเล็กน้อยแต่ไม่ติดขัดและไม่รบกวนการสื่อสาร	พูดอย่างไม่มั่นใจ มีความลังเล ติดขัดเล็กน้อย ซึ่งบางครั้งก็รบกวนการสื่อสาร	พูดอย่างไม่มีความมั่นใจ มีความลังเล ติดขัด หยุดพูดบ่อยครั้ง รบกวนการสื่อสาร	ไม่พูดอะไรเลย	1	5
คะแนนรวม						4	20

เกณฑ์การประเมิน: 16-20 คะแนน ดีเยี่ยม, 13-15 คะแนน ดี, 10-12 คะแนน พอใช้, น้อยกว่า 10 คะแนน ปรับปรุง, เกณฑ์การผ่าน 10 คะแนน ขึ้นไป

แบบบันทึกการประเมินการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่
 เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	คำศัพท์	ไวยากรณ์	การออกเสียง	ความคล่องแคล่ว	รวมคะแนน
	ชื่อ-สกุล	5	5	5	5	20
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การตัดสิน/ระดับคุณภาพ: 16-20 คะแนน หมายถึง ดีเยี่ยม, 13-15 คะแนน หมายถึง ดี,
 10-12 คะแนน หมายถึง พอใช้, น้อยกว่า 10 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง, เกณฑ์การผ่าน 10 คะแนน ขึ้นไป

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่

เชิงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่สอดคล้องกับความพึงพอใจหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหาของหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษ						
	1.1 ตรงตามจุดประสงค์					
	1.2 มีความเหมาะสมกับระยะเวลา					
	1.3 หัวข้อที่เรียนน่าสนใจ ได้ความรู้มากขึ้น					
	1.4 มีความสอดคล้องและตรงกับความต้องการ					
	1.5 เนื้อหาการเรียนมีประโยชน์สามารถนำไปใช้ได้จริง					
2. ด้านผู้ฝึกสอน/ วิทยากรชาวต่างชาติ						
	2.1 มีความกระตือรือร้นในการสอน					
	2.2 มีความรู้ ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี					
	2.3 ผู้สอนชี้แจงสิ่งที่ต้องปฏิบัติอย่างชัดเจน					
	2.4 ผู้สอนยกตัวอย่างเพื่อช่วยให้เข้าใจได้ง่าย					
	2.5 มีเทคนิค วิธีการสอนที่กระตุ้นให้สนใจ					
	2.6 มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้					
	2.7 ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่สามารถนำไปใช้ได้จริง					
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
	3.1 ความเหมาะสมของระยะเวลา					
	3.2 ได้รับความรู้ แนวคิด ทักษะและประสบการณ์ใหม่ ๆ					
	3.3 ลำดับขั้นตอนของกิจกรรมช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมาย					
	3.4 สามารถนำความรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ ไปใช้ได้จริง					
	3.5 ได้รับความสนุกสนานและมีความสุขขณะทำกิจกรรม					

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
4. ด้านสื่อการเรียนรู้						
	4.1 ช่วยให้กิจกรรมบรรลุจุดมุ่งหมาย					
	4.2 ช่วยกระตุ้นความสนใจได้อย่างดี					
	4.3 มีความสอดคล้องตรงกับเรื่องที่เรียน					
	4.4 มีความพร้อมและเหมาะสมในการทำกิจกรรม					
	4.5 ช่วยให้ได้รับความรู้และความเข้าใจในการทำกิจกรรมได้อย่างดี					
5. ด้านความสามารถและทัศนคติด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ						
	5.1 รู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น					
	5.2 รู้สึกอยากเรียนอังกฤษมากขึ้น					
	5.3 รู้สึกว่าตัวเองพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น					
	5.4 รู้สึกว่าตัวเองฟังภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น					
	5.5 รู้สึกมีความมั่นใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					
6. ด้านการวัดและประเมินผล						
	6.1 เกณฑ์การประเมินผลมีความชัดเจน					
	6.2 เกณฑ์การประเมินผลตรงกับความต้องการ					
	6.3 เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมและยุติธรรม					
	6.4 เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ					
	6.5 เกณฑ์การประเมินมีความสอดคล้องกับสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน					

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 13 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบสอบถาม ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ หลักสูตรเน้นกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สำหรับผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้บริหารสโมสรฯ และผู้ปกครองนักฟุตบอล

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คน							
		ที่ 1	ที่ 2	ที่ 3	ที่ 4	ที่ 5			
1. ข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับผู้ตอบ แบบสอบถาม	1.1 สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.2 เพศ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.3 อายุ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.4 ระดับการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.5 อาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
2. ความต้องการ พัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษ	2.1 วิชาภาษาอังกฤษที่ได้เรียนใน โรงเรียนมีความเพียงพอต่อการฟัง และพูดภาษาอังกฤษกับผู้ฝึกสอน ชาวต่างชาติ หรือนักฟุตบอล ชาวต่างชาติ	+1	0	+1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
	2.2 การฟังและการพูด ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ และจำเป็นต่ออาชีพนักฟุตบอล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.3 ถ้าสามารถฟังและพูด ภาษาอังกฤษได้จะทำให้เกิด ความก้าวหน้าในอาชีพนักฟุตบอล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.4 เห็นสมควรฝึกการฟังและการ พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 13 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3	คน ที่ 4	คน ที่ 5			
3. เนื้อหาสาระ ที่ต้องการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษ	2.5 มีความต้องการที่จะให้นัก ฟุตบอล U-12 เข้าร่วมกิจกรรม ส่งเสริมการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษในสตาร์พาวเวอร์ อะคาเดมี่เชียงใหม่	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.1 คำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับ การใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอล เป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.2 คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนที่และการ เคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.3 ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับการนับเลข และเวลา เป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.4 ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำ ศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.5 ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบายและคำบรรยาย ของผู้ฝึกสอน (โค้ช)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.6 ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบายและคำบรรยาย ของกรรมการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.7 ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบายและคำบรรยาย ของเพื่อนร่วมทีม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.8 ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับการแสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นของ ตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.9 ฟีกฟัง-พูดแสดงความต้องการ เสนอตอบรับและปฏิเสธการให้ ความช่วยเหลือ	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
4. ระยะเวลา	4.1 20 ชั่วโมง	0	0	+1	+1	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
ความเหมาะสม	4.2 30 ชั่วโมง	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
ของหลักสูตร ภาษาอังกฤษ	4.3 40 ชั่วโมง	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง 14 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบสอบถาม
ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงราย หลักสูตรเน้นกิจกรรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
สำหรับนักฟุตบอล (U-12)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. ข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับผู้ตอบ แบบสอบถาม	1.1 อายุ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.2 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.3 โรงเรียนที่กำลังศึกษา	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
2. ปัญหาการฟัง ภาษาอังกฤษ	2.1 ไม่เข้าใจเมื่อได้ยินคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ คำศัพท์เทคนิคกีฬา ฟุตบอล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.2 ไม่เข้าใจเพราะไม่รู้ ความหมายของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษนั้นๆ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.3 ไม่เข้าใจเพราะไม่เคยได้ยิน คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำนั้นมาก่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.4 ไม่เข้าใจประโยคภาษาอังกฤษ ที่ซับซ้อนและหัวข้อที่ไม่คุ้นเคย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.5 ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ เพราะคิดเป็นภาษาไทย	+1	+1	+1	0	0	3	0.6	ใช้ได้
	2.6 ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่พูด ออกมาอย่างรวดเร็ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.7 ไม่เข้าใจเพราะจดจ่อต่อ การฟังมากเกินไป	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
	2.8 ไม่เข้าใจเพราะไม่ต้องการฟัง ในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับตนเอง	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
	2.9 ไม่เข้าใจเพราะฟังและคิด ตามทีพูดไม่ทัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.10 ไม่เข้าใจสำเนียง และน้ำเสียง ภาษาอังกฤษของผู้พูด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.11 ไม่เข้าใจสิ่งที่ได้ยิน เพราะแตกต่างจากที่เคยเรียน ในห้องเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 14 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
3. ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ	3.1 ไม่สามารถจดจำคำศัพท์ทางเทคนิคกีฬาฟุตบอลที่ต้องการพูดได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.2 ไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ที่ต้องการพูดได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.3 ไม่สามารถพูดได้เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์มาก่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.4 ไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องในการพูดโต้ตอบได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.5 ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคที่จะพูดให้ออกมาเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.6 ไม่สามารถควบคุมน้ำเสียงและโทนเสียงที่ถูกต้องได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.7 ไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.8 ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เพราะไม่ชอบและไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.9 พูดภาษาอังกฤษโดยการแปลจากภาษาไทยตรงตัวทุกคำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.10 คิดเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.11 รู้สึกกลัวและเป็นกังวลว่าจะพูดภาษาอังกฤษผิดไวยากรณ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.12 รู้สึกไม่สบายใจและขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.13 เข้าใจคำสั่งหรือคำถามเป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถพูดโต้ตอบออกไปได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.14 ไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 14 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
4. เนื้อหาสาระ ที่ต้องการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษ	4.1 คำสั่งของผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิคกีฬาฟุตบอลเป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.2 คำสั่ง ประโยค และคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนที่และการเคลื่อนไหวที่เป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.3 ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับการนับเลข และเวลา เป็นภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.4 ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิคเฉพาะกีฬาฟุตบอล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.5 ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบายและคำบรรยายของผู้ฝึกสอน (โค้ช)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.6 ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบายและคำบรรยายของกรรมการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.7 ฟีกฟัง-พูด ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำอธิบายและคำบรรยายของเพื่อนร่วมทีม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.8 ฟีกฟัง-พูดเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.9 ฟีกฟัง-พูดแสดงความต้องการ เสนอตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบประเมิน
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง
และการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. ความเข้าใจ ในคำสั่งของ ผู้ฝึกสอน	1.1 สามารถเข้าใจคำสั่งได้ และปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.2 สามารถเข้าใจคำสั่งและปฏิบัติตาม ได้อย่างถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจาก ผู้อื่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.3 เข้าใจคำสั่งผิดพลาดเล็กน้อย แต่อาจปฏิบัติตามถูกต้องโดยได้รับ ความช่วยเหลือจากผู้อื่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.4 ทำข้อผิดพลาดที่สำคัญ ในการทำความเข้าใจคำสั่งได้ ถูกต้องน้อยมากและแทบจะไม่ สามารถปฏิบัติตามได้ด้วย ความช่วยเหลือจากผู้อื่น	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	1.5 ไม่สามารถเข้าใจและปฏิบัติตาม ตามคำสั่งได้เลย	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. ความเข้าใจ ในคำถามของ ผู้ฝึกสอน	2.1 สามารถเข้าใจคำถามได้ อย่างถูกต้องและให้คำตอบ อย่างคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.2 สามารถเข้าใจคำถามได้แต่ไม่ สามารถให้คำตอบที่เหมาะสม และชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.3 ทำข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อย ในการทำความเข้าใจคำถาม และให้คำตอบที่ไม่ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.4 ทำข้อผิดพลาดที่สำคัญ ในการทำความเข้าใจคำถาม และให้คำตอบที่ไม่ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.5 ไม่สามารถเข้าใจคำถาม และไม่สามารถตอบกลับได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 15 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
3. ความเข้าใจ ในคู่/กลุ่ม	3.1 สามารถเข้าใจกิจกรรม การสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.2 ทำความผิดพลาดเพียง เล็กน้อยในการทำความเข้าใจ และสามารถทำกิจกรรม การสื่อสารได้โดยไม่มีปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.3 ทำความเข้าใจกับข้อผิดพลาด บางอย่าง แต่สามารถทำกิจกรรม การสื่อสารในระดับหนึ่งได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.4 ทำความผิดพลาดครั้งสำคัญ ในการทำความเข้าใจผู้อื่น และแทบจะไม่สามารถทำกิจกรรม การสื่อสารได้	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.5 ไม่สามารถเข้าใจการเจรจาเลย และไม่สามารถทำกิจกรรมการ สื่อสารได้เลย	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง 16 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบประเมิน
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่
เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. คำศัพท์	1.1 รู้ความหมายของคำศัพท์ทั้งหมด และสามารถพูดคำศัพท์ที่หลากหลาย ที่ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.2 รู้ความหมายของคำศัพท์ ส่วนใหญ่ไม่ชัดเจนและมีข้อผิดพลาด เล็กน้อยในการเลือกใช้คำศัพท์ แต่สามารถพูดคำศัพท์ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.3 รู้ความหมายของคำศัพท์ ส่วนใหญ่จำกัด และทำให้เกิด ข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในการเลือกคำ แต่สามารถพูดคำศัพท์ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.4 รู้ความหมายของคำศัพท์น้อย เพียงพอต่อการตอบสนองแต่ไม่ สามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.5 ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และไม่สามารถพูดคำศัพท์ได้เลย	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. ไวยากรณ์	2.1 สามารถพูดประโยคได้ถูกต้อง ตามโครงสร้างไวยากรณ์	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	2.2 สามารถพูดประโยคตาม โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า และมีข้อผิดพลาด บางอย่าง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.3 สามารถพูดประโยคโครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ แต่มีข้อผิดพลาด เล็กน้อยเท่านั้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.4 ไม่สามารถพูดประโยค ตามโครงสร้างไวยากรณ์ได้ และมีข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.5 ไม่สามารถพูดตามโครงสร้าง ประโยคที่เหมาะสมได้เลย และมีข้อผิดพลาดตลอดเวลา	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
3. การออกเสียง	3.1 การออกเสียงจิ้งหหวะและน้ำเสียงชัดเจนและถูกต้อง	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.2 การออกเสียงจิ้งหหวะและน้ำเสียงค่อนข้างชัดเจนและแม่นยำ แต่บางครั้งก็ยากที่จะเข้าใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.3 การออกเสียงจิ้งหหวะและการออกเสียงสูงต่ำ บางครั้งทำให้เข้าใจได้ยากและมีข้อผิดพลาดมาก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.4 การออกเสียงจิ้งหหวะและน้ำเสียงเสียงเรียบเกินไปที่จะได้ยิน ยากที่จะเข้าใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.5 ไม่สามารถออกเสียงและไม่เข้าใจสิ่งที่พูดได้เลย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
4. ความคล่องแคล่ว	4.1 พูดอย่างราบรื่น มีความมั่นใจในการพูดโดยไม่มีควมลังเลทำให้การสื่อสารดำเนินไปได้อย่างดี	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	4.2 พูดอย่างมั่นใจมีความคล่องแคล่วเล็กน้อยแต่ไม่ติดขัดและไม่รบกวนการสื่อสาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.3 พูดอย่างไม่มั่นใจมีความคล่องแคล่วเล็กน้อยซึ่งบางครั้งก็รบกวนการสื่อสาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.4 พูดอย่างไม่มีความมั่นใจ มีความคล่องแคล่ว ติดขัด หยุดพูดบ่อยครั้ง รบกวนการสื่อสาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.5 ไม่พูดอะไรเลย	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง 17 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและรายการประเมินของแบบสอบถาม
ความพึงพอใจของนักฟุตบอลสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงราย หลักสูตร
เน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ
นักฟุตบอลสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงรายรุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี
(U-12)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. ด้านเนื้อหาของหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษ	1.1 ตรงตามจุดประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.2 มีความเหมาะสมกับระยะเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.3 หัวข้อที่เรียนน่าสนใจ ได้ความรู้มากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.4 มีความสอดคล้องและตรงกับความต้องการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	1.5 เนื้อหาการเรียนมีประโยชน์ สามารถนำไปใช้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
2. ด้านผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างชาติ	2.1 มีความกระตือรือร้นในการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.2 มีความรู้ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.3 ผู้สอนชี้แจงสิ่งที่ต้องปฏิบัติอย่างชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.4 ผู้สอนยกตัวอย่างเพื่อช่วยให้เข้าใจได้ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.5 มีเทคนิค วิธีการสอนที่กระตุ้นให้สนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.6 มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	2.7 ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ สามารถนำไปใช้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.1 ความเหมาะสมของระยะเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.2 ได้รับความรู้ แนวคิด ทักษะ และประสบการณ์ใหม่ ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.3 ลำดับขั้นตอนของกิจกรรม ช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.4 สามารถนำความรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ ไปใช้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	3.5 ได้รับความสนุกสนาน และมีความสุขขณะทำกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 17 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อคำถาม	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3	คน ที่ 4	คน ที่ 5			
4. ด้านสื่อ การเรียนรู้	4.1 ช่วยให้งานกิจกรรมบรรลุ จุดมุ่งหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.2 ช่วยกระตุ้นความสนใจได้ อย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.3 มีความสอดคล้องตรงกับ เรื่องที่เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.4 มีความพร้อมและเหมาะสม ในการทำกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	4.5 ช่วยให้ได้รับความรู้และความ เข้าใจในการทำกิจกรรมได้อย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
5. ด้าน ความสามารถ และทัศนคติด้าน การฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ	5.1 รู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	5.2 รู้สึกอยากเรียนอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	5.3 รู้สึกว่าตัวเองพูดภาษาอังกฤษ ได้มากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	5.4 รู้สึกว่าตัวเองฟังภาษาอังกฤษ ได้เข้าใจมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	5.5 รู้สึกมีความมั่นใจในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
6. ด้านสื่อ การเรียนรู้	6.1 เกณฑ์การประเมินผล มีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	6.2 เกณฑ์การประเมินผล ตรงกับความต้องการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	6.3 เกณฑ์การประเมิน มีความเหมาะสมและยุติธรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	6.4 เกณฑ์การประเมิน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับ เนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
	6.5 เกณฑ์การประเมิน มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ และเหตุการณ์ปัจจุบัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 18 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์
อะคาเดมีเชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) โดยผู้เชี่ยวชาญ

ตัวชี้วัด	รายการประเมิน	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	S.D.	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. หลักการ	1.1 มีความเป็นไปได้	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	1.2 มีความสมเหตุสมผล	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	1.3 สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	1.4 ตอบสนองความต้องการ ของผู้เรียนเป็นสำคัญ	5	5	5	5	3	4.60	.89	มากที่สุด
	1.5 มีความสอดคล้องกับ สถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
เฉลี่ยรายด้าน						4.84	.35	มากที่สุด	
2. จุดมุ่งหมาย	2.1 มีประโยชน์	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.2 มีความชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	2.3 มีความเป็นไปได้	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.4 มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.5 มีความครอบคลุมเนื้อหาสาระ	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
เฉลี่ยรายด้าน						4.96	.08	มากที่สุด	
3. โครงสร้าง	3.1 ระยะเวลาเหมาะสมกับการจัด กิจกรรม	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	3.2 เรียงลำดับความสำคัญ ของเนื้อหาสาระ	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	3.3 มีความเหมาะสมสอดคล้องกับ เนื้อหาสาระ	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	3.4 เหมาะสมกับความต้องการ และวิถีชีวิตของผู้เรียน	4	5	5	5	5	4.80	.44	มากที่สุด
	3.5 สอดคล้องกับสถานการณ์ และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
เฉลี่ยรายด้าน						4.92	.17	มากที่สุด	
4. เนื้อหา สาระ	4.1 มีความครอบคลุม	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	4.2 กระชับได้ใจความ	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	4.3 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	4.4 มีความชัดเจนและเป็นประโยชน์	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	4.5 สอดคล้องกับสถานการณ์ และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
เฉลี่ยรายด้าน						4.96	.08	มากที่สุด	

ตาราง 18 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	รายการประเมิน	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	S.D.	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
5. กิจกรรมการเรียนรู้	5.1 มีความสมเหตุสมผลและเป็นไปได้	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	5.2 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	5.3 นำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	5.4 มีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	5.5 มีความสอดคล้องกับสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	เฉลี่ยรายด้าน						5.00	.00	มากที่สุด
6. สื่อการเรียนรู้	6.1 มีประโยชน์สำหรับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	.44	มากที่สุด
	6.2 มีความเหมาะสมสำหรับผู้เรียน	5	5	3	5	5	4.60	.89	มากที่สุด
	6.3 มีความเป็นไปได้อย่างเหมาะสมต่อการนำไปใช้	5	5	3	5	5	4.60	.89	มากที่สุด
	6.4 เหมาะสมต่อสถานการณ์และเหตุการณ์ปัจจุบัน	5	5	3	5	5	4.60	.89	มากที่สุด
	6.5 ช่วยส่งเสริมให้กิจกรรมบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	5	5	3	5	5	4.60	.89	มากที่สุด
	เฉลี่ยรายด้าน						4.94	.80	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล	7.1 ตรงต่อความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ	5	5	4	5	5	4.80	.44	มากที่สุด
	7.2 มีความเป็นไปได้อย่างเหมาะสมสำหรับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	.44	มากที่สุด
	7.3 ครอบคลุมพฤติกรรมและสิ่งที่ต้องการประเมิน	5	5	4	5	5	4.80	.44	มากที่สุด
	7.4 สอดคล้องต่อสถานการณ์และวิถีชีวิตของผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	.44	มากที่สุด
	7.5 ช่วยตรวจสอบการบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	5	5	4	5	4	4.60	.54	มากที่สุด
	เฉลี่ยรายด้าน						4.76	.46	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม						4.86	.27	มากที่สุด

ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมีเชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
โดยผู้เชี่ยวชาญ

ตัวชี้วัด	รายการประเมิน	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	S.D.	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ส่วนที่ 1 1. คำชี้แจงการใช้ หลักสูตร	1.1 ความนำ	5	5	5	4	4	4.60	.54	มากที่สุด
	1.2 ฝั่งโมทีศน์หน่วย การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	1.3 โครงสร้างหลักสูตร	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	1.4 บทบาทของผู้สอน	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	1.5 กระบวนการเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	.44	มากที่สุด
	1.6 การวัดและการประเมินผล การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	เฉลี่ยรายด้าน						4.86	.23	มากที่สุด
ส่วนที่ 2 2. แผนการจัด การเรียนรู้	2.1 คำชี้แจง	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	2.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	5	5	5	5	5	5.00	.00	มากที่สุด
	เฉลี่ยรายด้าน						5.00	.00	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม						4.93	.11	มากที่สุด

ภาคผนวก ง หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย
อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

พัฒนาโดย
นางชรินทร์ทิพย์ แซ่เงอ์

นิติตการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

คำนำ

การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมีเชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จัดทำขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ อันได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอลควบคู่ไปกับกีฬาฟุตบอล เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสำหรับฟุตบอลไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เป็นพื้นฐานในเส้นทางกีฬาฟุตบอลอาชีพได้ในอนาคต

การพัฒนาหลักสูตรมุ่งเน้นความสอดคล้องและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ ตรงกับธรรมชาติการฝึกซ้อมสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมีเชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ที่มีคุณภาพเหมาะสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตรงตามความต้องการของนักฟุตบอลและผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมีเชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้ฝึกสอนสำหรับการจัดการเรียนการสอนเน้นกิจกรรม ภาษาอังกฤษควบคู่กับกีฬาฟุตบอลด้านอื่น ๆ ต่อไป

นางชรินทร์ทิพย์ แซ่เง่อร์

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
หลักการ	1
จุดมุ่งหมาย	1
เนื้อหาสาระ	2
โครงสร้าง	3
โครงสร้าง	4
สื่อการเรียนรู้	5
การวัดและประเมินผล	5
ผังมโนทัศน์	6

หลักการ

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)
2. เป็นหลักสูตรที่เน้นผู้เรียนตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ
3. เป็นหลักสูตรที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติในสถานการณ์จริง
4. เป็นหลักสูตรที่เน้นพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษการฟังและการพูดสำหรับนักฟุตบอลเพื่อการสื่อสาร
5. เป็นหลักสูตรที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการประกอบอาชีพนักฟุตบอล

จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) กำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน ดังนี้

1. มีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล
2. มีทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล
3. มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการประกอบอาชีพนักฟุตบอล

เนื้อหาสาระ

สาระการเรียนรู้ที่ 1 Basic English Football Vocab

- 1.1 คำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอล อุปกรณ์การแข่งขันและอุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น
- 1.2 คำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่งของผู้เล่น กฎ กติกา มารยาท และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนามฟุตบอล
- 1.3 คำศัพท์เกี่ยวกับการฝึกซ้อม (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู)

สาระการเรียนรู้ที่ 2 Follow instructions

2.1 คำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งเกี่ยวข้องกับอุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอล อุปกรณ์สำหรับการแข่งขันและอุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น

2.2 คำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งเกี่ยวข้องกับตำแหน่งของผู้เล่น กฎ กติกา มารยาท และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนามฟุตบอล

2.3 คำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งเกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อม (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู)

สาระการเรียนรู้ที่ 3 Players & Referee

3.1 ประโยคสนทนา คำสั่งเกี่ยวกับอุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอล อุปกรณ์สำหรับการแข่งขันและอุปกรณ์ส่วนตัวระหว่างผู้เล่นกับกรรมการ

3.2 ประโยคสนทนา คำสั่งเกี่ยวกับตำแหน่งของผู้เล่น กฎ กติกา มารยาท และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนามฟุตบอลระหว่างผู้เล่นกับกรรมการ

3.3 ประโยคสนทนา คำสั่งเกี่ยวกับการฝึกซ้อมระหว่างผู้เล่นกับกรรมการ (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู)

สาระการเรียนรู้ที่ 4 Players & Coach

4.1 ประโยคสนทนาพื้นฐานขณะฝึกซ้อมเกี่ยวกับการเลี้ยงลูกบอลระหว่างผู้เล่นกับผู้ฝึกสอน

4.2 ประโยคสนทนาพื้นฐานขณะฝึกซ้อมเกี่ยวกับการรับส่งลูกบอลระหว่างผู้เล่นกับผู้ฝึกสอน

4.3 ประโยคสนทนาพื้นฐานขณะฝึกซ้อมเกี่ยวกับการโหม่งลูกบอล, การยิงประตูระหว่างผู้เล่นกับผู้ฝึกสอน

สาระการเรียนรู้ที่ 5 Players & Team

5.1 ประโยคสนทนาพื้นฐาน สัญญาณ คำสั่งขณะฝึกซ้อมเกี่ยวกับการเลี้ยงลูกบอลระหว่างผู้เล่นกับเพื่อนร่วมทีม

5.2 ประโยคสนทนาพื้นฐาน สัญญาณ คำสั่งขณะฝึกซ้อมเกี่ยวกับการรับส่งลูกบอลระหว่างผู้เล่นกับเพื่อนร่วมทีม

5.3 ประโยคสนทนาพื้นฐาน สัญญาณ คำสั่งขณะฝึกซ้อมเกี่ยวกับการโหม่งลูกบอล, การยิงประตูระหว่างผู้เล่นกับเพื่อนร่วมทีม

โครงสร้างหลักสูตร

ที่	หน่วย การเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาสาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	คะแนน
1	Basic English Football Vocabs	1. สามารถฟังคำศัพท์ ได้อย่างเข้าใจ 2. สามารถออกเสียง ตามคำศัพท์ได้	การฟังและการพูด เกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิค เฉพาะกีฬาฟุตบอล	6	20
2	Follow instructions	สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์ การฝึกซ้อมฟุตบอล อุปกรณ์ สำหรับการแข่งขันและ อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่นได้	การฟังและปฏิบัติตาม คำสั่ง	6	20
3	Players & Referee	1. สามารถใช้ประโยคพื้นฐาน สนทนา เกี่ยวกับอุปกรณ์ การฝึกซ้อมฟุตบอล อุปกรณ์ สำหรับการแข่งขันและ อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่นได้ 2. สามารถใช้ประโยคพื้นฐาน สนทนา เกี่ยวกับตำแหน่งของ ผู้เล่น กฎ กติกา มารยาท และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนาม ฟุตบอลได้ 3. สามารถใช้ประโยคพื้นฐาน สนทนา เกี่ยวกับการฝึกซ้อม ได้ (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่ง ลูกบอล, การยิงประตู)	1. การฟังและการพูด เกี่ยวกับอุปกรณ์ การฝึกซ้อมฟุตบอล อุปกรณ์สำหรับ การแข่งขันและอุปกรณ์ ส่วนตัวของผู้เล่น 2. การฟังและการพูด เกี่ยวกับตำแหน่งของผู้ เล่น กฎ กติกา มารยาท และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในสนามฟุตบอล 3. การฟังและการพูด การฝึกซ้อม (การเลี้ยง ลูกบอล, การรับส่งลูก บอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู)	6	20
4	Players & Coach	สามารถฟังและพูดประโยค พื้นฐาน ที่ได้รับคำสั่ง การเลี้ยงลูกฟุตบอล การส่ง ลูกฟุตบอล การโหม่ง และการยิงลูกฟุตบอล จากผู้ฝึกสอนได้อย่างเข้าใจ	การฟังและการพูด เกี่ยวกับการเลี้ยงลูก ฟุตบอล การส่งลูก ฟุตบอล การโหม่ง และการยิงลูกฟุตบอล จากผู้ฝึกสอน	6	20

ที่	หน่วย การเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาสาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	คะแนน
		และสามารถปฏิบัติตามได้			
5	Players & Team	ฟังและพูดประโยคพื้นฐาน ที่ได้รับคำสั่ง การเลี้ยงลูก ฟุตบอล การส่งลูกฟุตบอล การโหม่ง และการยิงลูก ฟุตบอล จากเพื่อนร่วมทีม ได้อย่างเข้าใจและสามารถ ปฏิบัติตามได้	การฟังและการพูด เกี่ยวกับการเลี้ยง ลูกฟุตบอล การส่ง ลูกฟุตบอล การโหม่ง และการยิงลูกฟุตบอล จากเพื่อนร่วมทีม	6	20
รวม				30 ชั่วโมง	100 คะแนน

กิจกรรมการเรียนรู้

กระบวนการเรียนรู้สำคัญของการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของหลักสูตรที่มี
วัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงโดยเน้นกิจกรรม มุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม
คือ นักฟุตบอล มีแนวทางการจัดกิจกรรมเรียนรู้ ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมตามหลักสูตรภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมีเชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน
12 ปี (U-12) ได้มีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล มีการจัดการเรียนการสอน
โดยมีชาวต่างชาติเข้ามาเป็นวิทยากร

2. การจัดกิจกรรมตามหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนตามความถนัดและความสนใจ
ของผู้เรียนที่เน้นพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลเพื่อการสื่อสาร
เพื่อให้มีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ มีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นการปฏิบัติ
คือ การเรียนรู้และฝึกปฏิบัติในสถานที่จริง คือ สนามฟุตบอล และการประยุกต์ใช้กิจกรรม
เพื่อให้เกิดความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลสโมสรสตาร์
พาวเวอร์อะคาเดมี เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

3. การจัดกิจกรรมตามหลักสูตรที่ช่วยให้เกิดทักษะภาษาอังกฤษและมีทัศนคติที่ดีต่อ
การใช้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการประกอบอาชีพนักฟุตบอล มีการจัดการเรียนการสอนแบบ
ตอบสนองความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่ทำให้ นักฟุตบอลเกิดการเรียนรู้ โดยสื่อทำหน้าที่ ถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจและทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้ คือ

1. อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น เสื้อ กางเกง ถุงเท้า รองเท้าฟุตบอล สนับแข้ง ถุงมือ สำหรับผู้รักษาประตู
2. อุปกรณ์การฝึกซ้อม สนามฟุตบอล ประตู ลูกฟุตบอล ตาข่ายประตู กรวยฝึกซ้อม
3. อุปกรณ์เกี่ยวกับการตัดสิน นกหวีด ใบแดง/ใบเหลือง นาฬิกาจับเวลา ป้ายคะแนน และธงมุมสนาม
4. ผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างประเทศ
5. เกม/ กิจกรรม

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) เป็นการตรวจสอบว่านักฟุตบอลมีความก้าวหน้าในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ หรือบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ การวัดและประเมิน ตามหลักสูตรนี้ดำเนินการควบคู่ไปกับกระบวนการจัดการเรียนรู้เน้นการประเมินตามสภาพจริง หลังการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง ครอบคลุมจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือ การฟังและการพูด ภาษาอังกฤษโดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ เกณฑ์การผ่านร้อยละ 60 มีการประเมิน 3 ระยะ ดังนี้

1. การประเมินผลก่อนทำกิจกรรม คือ มีการทดสอบวัดระดับทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ/วิทยากรต่างชาติเพื่อประเมิน ระดับความสามารถในการฟังและการพูดของนักฟุตบอล
2. การประเมินผลระหว่างทำกิจกรรม คือ การประเมินผลตามสภาพจริงของนักฟุตบอล ขณะทำกิจกรรมเพื่อศึกษาพัฒนาการฟังและการพูดตามเกณฑ์การประเมินแบบรูบรีค (Scoring Rubric)
3. การประเมินผลหลังทำกิจกรรม คือ การประเมินผลการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักฟุตบอลตามสภาพจริงตามเกณฑ์การประเมินแบบรูบรีค (Scoring Rubric) โดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์การผ่านร้อยละ 60

เอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

คำนำ

เอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะแก่ผู้ฝึกสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลควบคู่ไปกับการฝึกซ้อมกีฬาฟุตบอล เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการนำหลักสูตรไปใช้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 คำชี้แจงการใช้หลักสูตร และส่วนที่ 2 แนะนำ อธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ บทบาทของผู้ฝึกสอน ส่วนที่ 2 ซึ่งมีแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งสิ้น 5 แผน เหมาะสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามความต้องการของนักฟุตบอลและผู้ฝึกสอนอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสำหรับฟุตบอลไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เป็นพื้นฐานสำหรับเยาวชนชายรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ในเส้นทางกีฬาฟุตบอลอาชีพได้ในอนาคต

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารประกอบหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้ฝึกสอนสำหรับการจัดการเรียนการสอนเน้นกิจกรรมภาษาอังกฤษควบคู่กับกีฬาฟุตบอลด้านอื่น ๆ ต่อไป

นางชรินทร์ทิพย์ แซ่เง่อร์

สารบัญ

หน้า

คำนำ

สารบัญ

ส่วนที่ 1 คำชี้แจงการใช้หลักสูตร

ความนำ

คำแนะนำสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดการเรียนรู้

ตัวอย่าง หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

ส่วนที่ 1 คำชี้แจงการใช้หลักสูตร

ความนำ

จากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสมัครเล่นชาวเวร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) พบว่า นักฟุตบอลมีปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ หรือนักฟุตบอลมืออาชีพชาวต่างชาติ ที่เข้ามาฝึกซ้อมทักษะกีฬาฟุตบอลให้กับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสมัครเล่นชาวเวร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) ดังกล่าว ทำให้นักฟุตบอลมีปัญหาด้านการฟังสำเนียงเนื่องจากความไม่คุ้นเคย การแปลความหมายไม่ได้ ไม่สามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยิน ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องการจะสื่อสาร ไม่สามารถโต้ตอบการสนทนาได้ การได้ยินประโยคเป็นเสียงเดียวกันหมด แยกแยะเสียงของคำที่ใกล้เคียงกันไม่ออก จับความรู้สึกของประโยคไม่ได้ สับสนกับเสียงในภาษาไทย ไร้ความมั่นใจเมื่อต้องฟังและพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่สามารถฟังได้อย่างเข้าใจและมีความกล้าพูดในสิ่งที่ตนเองรู้สึกออกหรือต้องการออกไปได้ จึงส่งผลให้การฝึกซ้อมไม่สามารถสื่อสารกันได้อย่างต่อเนื่อง

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นชาวเวร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จึงถูกพัฒนาขึ้นเพื่อให้การใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นชาวเวร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) มีประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล เงื่อนไขในการนำหลักสูตรไปใช้ คือ สนามฟุตบอลต้องมีความพร้อมด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมและแข่งขันฟุตบอล กิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยเน้นการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงและเน้นความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ให้นักฟุตบอลมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษควบคู่กับความสามารถในการกีฬาฟุตบอล ให้ประสบผลสำเร็จและเป็นผู้นำทางกีฬาฟุตบอล และสามารถยกระดับความสามารถในการเป็นนักกีฬาฟุตบอลมืออาชีพของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสมัครเล่นชาวเวร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Basic English Football Vocabs	เวลา 6 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 Follow instructions	เวลา 6 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Players & Referee	เวลา 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Players & Coach
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Players & Team
รวมเวลาที่ใช้สอน

เวลา 6 ชั่วโมง
เวลา 6 ชั่วโมง
30 ชั่วโมง

คำแนะนำสำหรับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ หรือ ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล

1. การใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่เชียงใหม่ รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) นำไปใช้กับนักฟุตบอล ใช้เวลา ประมาณ 2 ชั่วโมง/วัน ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 150 คำ
2. ผู้สอนภาษาอังกฤษต้องมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับ นักฟุตบอลเป็นอย่างดี ตลอดจนมีความรู้และทำความเข้าใจในหลักสูตรได้เป็นอย่างดีเพื่อให้ สามารถปฏิบัติการทางด้านกิจกรรมได้
3. ในการจัดกิจกรรมในสนามฟุตบอล ผู้สอนควรนำความรู้ในด้านจิตวิทยาฟุตบอล และภาษาอังกฤษมาใช้ควบคู่กัน โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้ เช่นการสร้างแรงบันดาลใจ การเสริมแรง การสร้างแรงจูงใจหรือแรงบันดาลใจ การทบทวนความรู้และการฝึกทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการฝึกทักษะฟุตบอลเพื่อให้กิจกรรมการสอนเป็นที่ น่าสนใจยิ่งขึ้น
4. การสร้างบรรยากาศที่ดี การจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ รวมทั้งพฤติกรรมของผู้สอน ภาษาอังกฤษในการสอน จะช่วยให้นักฟุตบอลสนใจในการทำกิจกรรม
5. ผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในพฤติกรรม ลักษณะนิสัย ความสามารถ เฉพาะ ความสามารถในการเรียนรู้ ทักษะของนักฟุตบอลเป็นอย่างดีด้วย

บทบาทของผู้สอน

1. ศึกษาหลักการของหลักสูตรทั้งฉบับ เพื่อให้ทราบรายละเอียดต่าง ๆ ในแต่ละ องค์ประกอบของหลักสูตร
2. ศึกษาเอกสารเอกสารประกอบหลักสูตร เพื่อจะได้เห็นแนวทางในการนำหลักสูตร ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำหลักสูตรไปใช้เพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ให้ครบทุกแผนก่อนเริ่มปฏิบัติการสอน เพื่อให้ทราบ ถึงรายละเอียดต่าง ๆ ในแต่ละองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ และเกิดความมั่นใจ ในการจัดการเรียนรู้

บทบาทของนักฟุตบอล

1. มีความแข็งแรง เหมาะสมต่อการฝึกซ้อม
2. มีความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมฟุตบอล และการฝึกฟังและฝึกพูดภาษาอังกฤษ
3. กล้าแสดงออกในการพูด การแสดงความคิด การตอบคำถาม การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ฝึกสอน
4. ลงมือปฏิบัติในระหว่างที่เข้าร่วมกิจกรรม ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นตอนสำคัญของการสอน 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำ (Warm up)

ขั้นนำเสนอ (Presentation)

ขั้นฝึก (Practice)

ขั้นสรุป (Wrap up)

รายละเอียดแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนนำเสนอกิจกรรมการฝึกสอน วิธีการต่าง ๆ ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 2 ชี้แจงวิธีการทำกิจกรรม การเตรียมพร้อมร่างกาย อธิบายวิธีการเล่น หรือพฤติกรรมการเล่นของนักฟุตบอล คำศัพท์เกี่ยวกับฟุตบอล คำถาม คำตอบ คำสั่ง กฎ และกติกา จากนั้นเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาที่จะปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นตอนที่ให้นักฟุตบอลลงมือฝึกปฏิบัติตามกฎ กติกา โดยการทำกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษและการฝึกทักษะฟุตบอล

ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย การประเมินผล และการสรุปผลการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอล

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ และแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยเปรียบเทียบเกณฑ์ร้อยละ 60 ผ่านเกณฑ์

ตัวอย่าง หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง Basic English Football Vocabs

หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอล
สโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

เวลา 6 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอล ตำแหน่ง
ของผู้เล่นและบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนามฟุตบอล ตลอดจนกฎกติกาการแข่งขันกีฬาฟุตบอล
จะช่วยให้นักฟุตบอลเข้าใจและสามารถฟังพูดภาษาอังกฤษสำหรับการฝึกซ้อมและการแข่งขัน
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สามารถฟังและพูดออกเสียงคำศัพท์อุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถฟังและพูดออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่งของผู้เล่น และบุคคลที่เกี่ยวข้อง
ในสนามฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถฟังและพูดออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับกฎ กติกา และการฝึกซ้อมได้อย่าง
ถูกต้อง

3. เนื้อหา

ด้านคำศัพท์ :

1. อุปกรณ์การฝึกซ้อมและแข่งขัน (The match) Ball, Red card, Yellow card, Corner
Flag, Whistle, Cones, Football net, Football goal, Corner Flags, Scoreboard
2. อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น (Players) Armband, Gloves, Shirt/Jersey, Shorts, Shin
pads/Shin guards, Socks/Stocking, Studed
3. กฎ กติกา (Referee & Players) Kick off, Offside, Hand ball, Penalty, Corner kick,
Free kick/ Penalty kick, Foul, Extra time, Volley, Injury, Half-time interval, Throw in, Own goal,
Blow the whistle.
4. ตำแหน่งของผู้เล่น และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสนาม (Positions) Referee, Linesmen/
Assistant, Players, Substitute, Goalkeeper, Substitute, Defender (Centre-back, Sweeper,

Full-back, Wing-back), Midfielder (Centre midfield, Defensive midfield, Attacking midfield, Wide midfield), Forward (Centre forward, Second striker, Winger), Coach, Assistant coach.

5. คำศัพท์เกี่ยวกับการฝึกซ้อม (การเลี้ยงลูกบอล, การรับส่งลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การยิงประตู) Dribbling, Dribble, Passing, Pass, Heading, Head, Shooting, Shoot

ด้านโครงสร้างประโยค:

Take off....., Put it on, What is this? What are these? Is it a.....? Yes/ No

Is he a? Yes, he is/No, he is not. He is a.....

Are you a goalkeeper? Yes, I am/No, I'm not. I am a.....

What is your position? What is your favourite position? Keep your position. Get your position

Can you....?

ด้านทักษะ/กระบวนการ

- ทักษะการฟัง และทักษะการพูด
- คำศัพท์ ประโยค
- กระบวนการกลุ่ม

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1-2

1. ชำนาญ (Warm up)

1.1 การอบอุ่นร่างกาย (Warm up) การบริหารร่างกาย (Juggling & Stretching) การยืดเหยียดกล้ามเนื้อโดยการนับจำนวนครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

1.2 ผู้สอนทักทายผู้เรียนโดยการกล่าวแนะนำตัว และขอให้ผู้เรียนแนะนำตัวเอง เป็นภาษาอังกฤษ

1.3 ผู้สอนสนทนากับผู้เรียนเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ที่พบเห็นในปัจจุบัน และถามถึงอาชีพใฝ่ฝันของผู้เรียนในอนาคต จากนั้นถามประโยค What is the most popular sport in the world? พูดถึงความสำคัญและความก้าวหน้าของการเป็นนักฟุตบอลมืออาชีพกับภาษาอังกฤษ

1.4 ผู้สอนนำอุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอลมาวางเรียง สนทนาซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับอุปกรณ์ชนิดต่าง ๆ What is this? What are these?

1.5 ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทนี้ให้ผู้เรียนทราบว่า พวกเขาจะเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมฟุตบอล

2. **ขั้นนำเสนอ (Presentation)**

2.1 ผู้สอนให้ผู้เรียนดูอุปกรณ์เกี่ยวกับฟุตบอล โดยให้ผู้เรียนดูทีละชิ้น แล้วให้บอกว่าคืออะไร ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนทีละคนให้ตอบจนครบทุกชิ้น จากนั้นผู้สอนออกเสียงคำศัพท์ให้ผู้เรียนฟังและฝึกออกเสียงตาม และบอกความหมายของคำศัพท์ ดังนี้

คำศัพท์ภาษาอังกฤษอุปกรณ์ฟุตบอล

อุปกรณ์การฝึกซ้อมและแข่งขัน (The match)

1. Ball	ลูกฟุตบอล
2. Red card	ใบแดง
3. Yellow card	ใบเหลือง
4. Corner Flag	เสาธง
5. Whistle	นกหวีด
6. Cones	กรวยฝึกซ้อม
7. Football net	ตาข่ายประตู
8. Football goal	เสาประตูฟุตบอล
9. Corner Flags	ธงมุมสนาม
10. Scoreboard	ป้ายคะแนน

อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น (Players)

1. Armband	ปลอกแขนของหัวหน้าทีม
2. Gloves	ถุงมือผู้รักษาประตู
3. Shirt/Jersey	เสื้อยืด/เสื้อนักฟุตบอล
4. Shorts	กางเกงขาสั้น
5. Shin pads/Shin guards	สนับแข้ง
6. Socks/Stocking	ถุงเท้ายาว
7. Studded	รองเท้าฟุตบอล

2.2 ผู้สอนพูดคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนพูดคำศัพท์ตามทีละคำ และบอกความหมายของคำศัพท์

อุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น (Players)

1. Armband	ปลอกแขนของหัวหน้าทีม
------------	----------------------

Armband: the captain wears an armband to let the referee know that he/she is the captain.

3.6 ผู้สอนให้ผู้เรียนกระจัดกระจายตามตำแหน่ง บอกตำแหน่งอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ให้ผู้เรียนเคลื่อนที่ไปยังจุดหมายพร้อมฟุตบอล เมื่อผู้สอน เป่านกหวีด If I say red card-put one foot on the ball Green card-kick the ball Yellow card-slowly kick the ball บอกว่า Green card สามารถเคลื่อนที่ได้ Yellow card เคลื่อนที่ได้ช้า แต่เมื่อผู้สอนเป่านกหวีดแล้วบอกว่า Red card ให้หยุดทันที ใครกระตุกกระตัก โดนทำโทษ หยุดเมื่อผู้เล่นถึงเส้นชัยหรือตำแหน่งที่กำหนดไว้ เกินครึ่งเป็นอย่างน้อย คนที่เหลือ โดนทำโทษ

4. ขั้นสรุป (Wrap up)

4.1 (Cool down) การบริหารร่างกายให้ร่างกายค่อย ๆ เย็นลงด้วยกิจกรรม การเคลื่อนไหวเบา ๆ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ (Stretching) โดยการนับจำนวนครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

4.2 ผู้สอนสรุปคำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมฟุตบอล และกล่าวชื่นชมให้กำลังใจผู้เรียน “I’m afraid, time is up. Do you have any questions? That’s all for today. See you again next time. Goodbye.”

ชั่วโมงที่ 3-4

1. ขั้นนำ (Warm up)

1.1 การอบอุ่นร่างกาย (Warm up) การบริหารร่างกาย (Juggling & Stretching) การยืดเหยียดกล้ามเนื้อโดยการนับจำนวนครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

1.2 ทบทวนคำศัพท์ที่ผ่านมา แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ในบทเรียนนี้ให้ผู้เรียนทราบ เรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกฎ กติกา และตำแหน่งของผู้เล่นในสนามฟุตบอล

1.3 ผู้สอนถามผู้เรียน Do you know what position is?

1.4 ผู้สอนถามต่อ Is he a? Yes, he is/No, he is not. He is a.....

Are you a goalkeeper? Yes, I am/No, I’m not. I am a.....

What is your position? What is your favourite position? Keep your position.

Get your position พร้อมทั้งอธิบายความหมายของประโยคคำถาม

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

2.1 ผู้สอนอธิบายถึงหน้าที่ของแต่ละบุคคลในสนามฟุตบอล ซึ่งสนามฟุตบอล ในภาษาอังกฤษ ก็มี 2 แบบ ดังนี้

People on the pitch/field. Pitch is used in British English, field in used in American English

7. Defender (Centre-back, Sweeper, Full-back, Wing-back) นักเตะกองหลัง
Defender: these players play near their goalkeeper to help defend their goal.

8. Midfielder (Centre midfield, Defensive midfield, Attacking midfield, Wide midfielder) นักเตะกองกลาง

Midfielder: a player who plays between the forwards and the defenders. They sometimes help defend; sometimes they help attack, though they spend most of the time in the middle of the pitch.

9. Forward (Centre forward, Second striker, Winger) นักเตะกองหน้า
Forward: an attacking player in a team. When a forward has the main role of scoring goals, he or she can be called a striker.

10. Coach ผู้ฝึกสอน
A person involved in the direction, instruction and training of the operations of a team. Someone who trains the players.

11. Assistant coach ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน
A Person who works under a head coach to make sure players, equipment and facilities are well-prepared and organized.

2.3 ผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับกฎ กติกา และออกเสียงคำศัพท์ ให้ผู้เรียนออกเสียงตาม
ดังนี้

กฎ กติกา (Referee & Players)

1. Kick off	เขี่ยบอลกลางสนาม
2. Offside	การล้ำหน้า
3. Hand ball	มือของผู้เล่นไปโดนบอล
4. Penalty	ทำโทษโดยการเตะจุดโทษ
5. Corner kick	เตะมุม
6. Free kick/Penalty kick	เตะจุดโทษ
7. Foul	การทำผิดกติกา
8. Extra time	การต่อเวลาพิเศษ
9. Volley	เตะบอลที่ลอยโด่งก่อนบอลตกพื้น
10. Injury	บาดเจ็บ

11. Half-time	พักครึ่งเวลา
12. Throw in	ทุ่มบอล
13. Own goal	ยิงเข้าประตูตัวเอง
14. Defeat	แพ้
15. Win	ชนะ
16. Draw	เสมอ
17. Blow the whistle	เป่านกหวีด

2.4 ผู้สอนขออาสาสมัครแสดงอาการ จากนั้นถามคำถาม Is he a?

Yes, he is / No, he is not. He is a..... Are you a goalkeeper? Yes, I am/No, I'm not.

I am a.....What is your position? What is your favourite position? Keep your position.

Get your position อธิบายรูปแบบคำถาม และถามผู้เรียนด้วยคำถาม

3. ขั้นฝึก (Practice)

3.1 ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ฝึกพูดบทสนทนาที่ให้คล้อง สุ่มเรียกผู้เรียนแต่ละกลุ่มออกมาพูดบทสนทนาที่ละกลุ่ม โดยผู้สอนแจกหน้ากากตัวละครแก่ผู้เรียนที่แสดงเป็นตัวละครนั้น ๆ ด้วย ผู้สอนและผู้เรียนกลุ่มที่เหลือช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องในการพูด บทสนทนาของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

3.2 ผู้เรียนคนที่ 1 ออกมาแนะนำชื่อตัวเอง พร้อมชื่อของกินที่คล้องจองกัน เช่น ผมชื่อ เอกกีวีมาฝาก... เพื่อน ๆ ถามพร้อมกัน What is your position? คนถัดไปแนะนำชื่อและตอบคำถามเพื่อน ๆ ถามพร้อมกัน Are you a.....ตำแหน่ง.....? ถามคนถัดไปว่า Is he a.....ตำแหน่ง.....? จากนั้นให้คนที่เหลือให้แนะนำชื่อและถามคำถามจนครบทุกคน

4. ขั้นสรุป (Wrap up)

4.1 (Cool down) การบริหารร่างกายให้ร่างกายค่อย ๆ เย็นลง ด้วยกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบา ๆ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ (Stretching) โดยการนับจำนวนครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

4.2 ผู้สอนสรุปคำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมฟุตบอล และกล่าวชื่นชมให้กำลังใจผู้เรียน "I hope you had a good time today. See you again tomorrow. Goodbye."

ชั่วโมงที่ 5-6

1. ขั้นนำ (Warm up)

1.1 การอบอุ่นร่างกาย (Warm up) การบริหารร่างกาย (Juggling & Stretching) การยืดเหยียดกล้ามเนื้อโดยการนับจำนวนครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

1.2 ทบทวนคำศัพท์ที่ผ่านมา แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ในบทเรียนนี้ให้ผู้เรียนทราบ เรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเลี้ยงลูกบอล การรับ-ส่งลูกบอล การโหม่งลูกบอล การทำประตูโดยการยิงประตู

2. ชี้นำเสนอ (Presentation)

ผู้สอนอธิบายคำศัพท์สำหรับการใช้เพื่อการฝึกหรือเพื่อนำลูกบอลวิ่งไปสู่เป้าหมาย เพื่อให้เข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงลูกบอล การรับ-ส่งลูกบอล การโหม่งลูกบอล การทำประตูโดยการยิงประตู โดยมีคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. Dribble / Dribbling เลี้ยงบอล, การเลี้ยงลูกบอล

To dribble: to move the ball along with your feet as you go up the field.

2. Pass/ Passing, “pass the ball” การส่งบอลให้เพื่อนในทีม, การที่ผู้เล่นคนหนึ่งเตะส่งลูกบอลไปสู่ผู้เล่นอีกคนหนึ่ง

To pass: when a player kicks (or heads) the ball to another player on their same team

3. Head/ Heading ลูกโหม่ง, การโหม่งบอล

To head: to use your head to make the ball go in a certain direction.

4. Shoot/ Shooting –“shoot the ball” ยิงประตู/การยิงลูกฟุตบอลไปที่ประตู

To shoot: when the ball is kicked in the direction of the opponent’s goal in an attempt to score a goal.

3. ชี้นฝึก (Practice)

3.1 “Can you dribble the ball?” (Dribble, pass, head, shoot) ผู้สอนแสดงการเลี้ยงลูกบอลให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์และฝึกพูดตาม

3.2 แบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 ทีม

3.3 Dribble ผู้เรียนเข้าแถวตอน 3 แถว มีกรวยตั้ง 5 อันในแต่ละแถว จากนั้นผู้สอนถาม “Can you dribble the ball?” ให้ผู้เรียนเลี้ยงลูกบอลแข่งกันใครถึงจุดหมายก่อนเป็นผู้ชนะ

3.4 Pass ผู้เรียนจับกลุ่ม 5 คน ทำการรับ-ส่งลูกบอล ผู้สอนถาม “Can you pass the ball?” จากนั้นให้ผู้เรียนถามเพื่อนคนที่ 1 ไปจนครบทั้ง 5 คน ขณะที่ทำการส่งลูกบอลไปยังเพื่อนอีกคน

3.5 Head ผู้สอนให้ผู้เรียนเรียงแถวตอนเรียงหนึ่ง มีคนโยนลูกบอลให้ผู้เรียน จากนั้นถามว่า “Can you head the ball?” จากนั้นให้ผู้โหม่งลูกบอลตอบ

3.6 Shoot ผู้สอนให้ผู้เรียนเข้าแถวหน้าประตูฟุตบอลเพื่อฝึกการยิงประตู เมื่อถึงการยิง (Shoot) ผู้สอนถามผู้เรียนว่า “Can you shoot the ball?” ผู้เรียนตอบ Yes, I can/No, I can't จากนั้นจึงยิงประตู รวมคะแนนทั้ง 3 ทีม ทีมใดมีคะแนนการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตรงกับการเล่น ส่ง โหม่ง ยิง มากกว่าเป็นผู้ชนะ

4. ขั้นสรุป (Wrap up)

4.1 (Cool down) การบริหารร่างกายให้ร่างกายค่อย ๆ เย็นลงด้วยกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบา ๆ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ (Stretching) โดยการนับจำนวนครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

4.2 ผู้สอนสรุปคำศัพท์เกี่ยวกับการฝึกซ้อมฟุตบอล สรุปการใช้ภาษาอังกฤษควบคู่กับการฝึกซ้อมฟุตบอล และกล่าวชื่นชมให้กำลังใจผู้เรียน “I hope you had a good time today. See you again tomorrow. Goodbye.”

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 สื่อของจริง ได้แก่ อุปกรณ์การฝึกซ้อมฟุตบอล ประกอบด้วยอุปกรณ์การแข่งขัน และอุปกรณ์ส่วนตัวของผู้เล่น

5.2 สนามฟุตบอล

5.3 ผู้ฝึกสอน/วิทยากรชาวต่างชาติ

5.4 เกม/กิจกรรม

6. การวัดและประเมินผล

เกณฑ์การตัดสิน/ระดับคุณภาพ

คะแนน 16-20 คะแนน หมายถึง ดีเยี่ยม

คะแนน 13-15 คะแนน หมายถึง ดี

คะแนน 10-12 คะแนน หมายถึง พอใช้

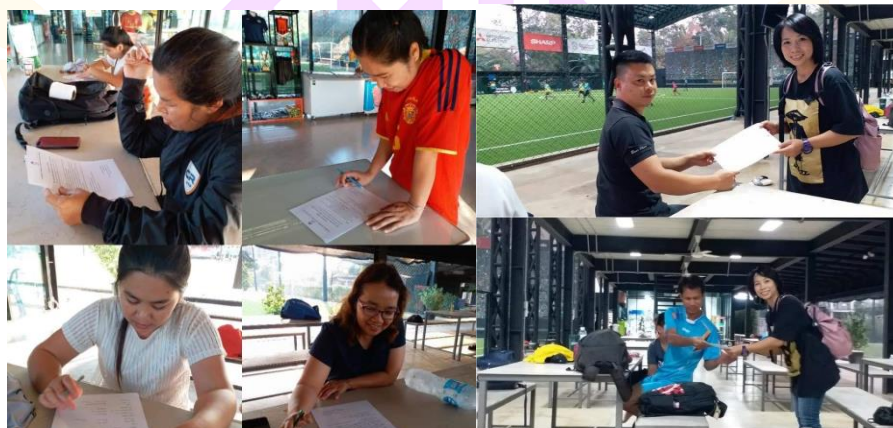
คะแนนน้อยกว่า 10 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน 10 คะแนน ขึ้นไป

ภาคผนวก จ ภาพกิจกรรม

ภาพ 3 สังเกตการฝึกซ้อมนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ภาพ 4 สอบถามปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สำหรับผู้ฝึกสอน, ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน, ผู้บริหารสโมสร และผู้ปกครองนักฟุตบอล

ภาพ 5 ทดสอบวัดระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักฟุตบอล รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12) สังกัดสโมสร
สตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย

ภาพ 6 ทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ภาพ 7 ทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ภาพ 8 สอบถามความพึงพอใจของนักฟุตบอลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเน้น
กิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ
นักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชาย
อายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ภาพ 9 สิ้นสุดการทดลองใช้หลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสังกัดสโมสรสตาร์ฟาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย
รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	ชรินทร์ทิพย์ แซ่เง่อร์
วัน เดือน ปี เกิด	25 กันยายน 2522
สถานที่เกิด	จังหวัดลพบุรี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2562 ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ), มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี พ.ศ. 2557 ศศ.บ. (เอกสารสนเทศทั่วไป), มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี
ที่อยู่ปัจจุบัน	114/1 หมู่ 4 ตำบลห้วยขุนราม อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี 15140
ผลงานตีพิมพ์	ชรินทร์ทิพย์ แซ่เง่อร์ และวิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์. (อยู่ระหว่างตีพิมพ์). การพัฒนาหลักสูตรเน้นกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักฟุตบอลสตาร์พาวเวอร์อะคาเดมี่ เชียงราย รุ่นเยาวชนชายอายุไม่เกิน 12 ปี (U-12). วารสารศึกษาศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 6(1).

